

รายงานการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ

ทำเนียบที่รัฐสภา ครั้งที่ ๑๘

วันศุกร์ที่ ๑๓ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๑๗

ณ ที่รัฐสภา

เริ่มประชุมเวลา ๙.๕๕ นาฬิกา

จำนวนสมาชิกมาประชุมทั้งหมด ๒๑๘ คน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : วันนี้เป็นการประชุมสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ซึ่งทำเนียบที่รัฐสภา ครั้งที่ ๑๘ ได้มีท่านสมาชิกมาประชุมครบองค์ประชุมแล้ว ผมขอเปิดการประชุม

ระเบียบวาระที่ ๑ เรื่องที่ประธานจะแจ้งต่อที่ประชุม ปรากฏว่าไม่มี

ระเบียบวาระที่ ๒ เป็นวาระกระทู้ถาม กระทู้ถามแรก เป็นกระทู้ถามด่วน ของ คุณจักรชัย จรรย์เวชชวัฒนา ถามกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัย ขอเชิญคุณจักรชัยครับ

นายจักรชัย จรรย์เวชชวัฒนา : กราบเรียนท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม จักรชัย จรรย์เวชชวัฒนา ขอตั้งกระทู้ถามด่วน ถามท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ดังต่อไปนี้

ตามที่ได้เกิดอุทกภัยตามท้องที่ในจังหวัดต่าง ๆ เช่น จังหวัดระยอง ทลบุรี กาญจนบุรี สุพรรณบุรี เพชรบุรี นครปฐม ปราจีนบุรี และจังหวัดอื่น ๆ เนื่องจากฝนตกหนัก ทำให้ประชาชนและสัตว์เลี้ยง ที่อยู่อาศัยและทรัพย์สินถูกกระแสน้ำพัดทำให้เสียหายเป็นจำนวนมาก และเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองทางจังหวัดและอำเภอก็ได้ไปดำเนินการช่วยเหลือ อยู่ในขณะนั้น ได้ผลน้อยมากไม่สอดคล้องกับความเสียหายของประชาชน ได้ทราบว่ามีประชาชน

LIRT

ผู้ซึ่งมีจิตศรัทธาที่จะบริจาคเงินช่วยเหลือผู้ที่ได้รับอุทกภัยในครั้งนี้ แต่ก็ไม่รู้ที่จะนำเงินทรัพย์สินไปบริจาค ณ ที่ใด เห็นว่าควรที่จะได้ให้เจ้าหน้าที่ทางจังหวัดหรืออำเภอร่วมกับเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นกรรมการ ไปตั้งเต็นท์ที่อยู่ตามจุดต่าง ๆ พร้อมทั้งมีเรือคอยช่วยเหลือและประกาศหาคนอาสาสมัครช่วยเหลือคนต้องรับอุทกภัยติดค้างอยู่ตามหลังคาบ้านหรือต้นไม้ ทั้งออกประกาศโฆษณาให้ประชาชนรู้เพื่อคอยดูแลให้ความช่วยเหลือแก่ผู้ได้รับการบาดเจ็บในการนี้ด้วยโดยด่วน และทำบัญชีคอยรับการบริจาคเงินสิ่งของจากประชาชนผู้บริจาคช่วยเหลือ ซึ่งจะได้รับเงินสิ่งของจากการบริจาคได้อีกเป็นจำนวนมาก และความเป็นจริงบางจังหวัดน้ำก็เคยท่วมเสียหายอยู่ทุกปี แต่ทางราชการไม่เคยจะสนใจทำการป้องกันไว้เสียก่อน เพียงแต่คอยแก้ไขเมื่อมีเหตุการณ์เกิดขึ้นแล้วเท่านั้น ทำให้ต้องเสียเงินงบประมาณกันทุกปี ถ้าหากทางการยอมเสียเงินงบประมาณเพียงครั้งเดียว โดยลงทุนป้องกันน้ำมิให้ท่วมเข้าในท้องถิ่นนั้น ๆ ได้ ประชาชนก็就不用เดือดร้อนกันอีกเช่นทุกปี กระผมจึงขอเรียนถามว่า

๑. ท่านจะจัดการตั้งเต็นท์เพื่อช่วยเหลือไว้ตามจุดต่าง ๆ ตามที่เห็นสมควรโดยด่วนเพื่อเหตุผลดังที่กล่าวมาแล้ว จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เป็นเพราะเหตุใด

๒. ท่านจะจัดเรือไว้คอยช่วยเหลือบรรดาผู้ได้รับอุทกภัยที่ป็นปายหนีน้ำอยู่ตามหลังคาบ้านหรือยอดไม้ ซึ่งคอยรอรับความช่วยเหลือด่วนอยู่ จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เป็นเพราะเหตุใด

ท่านประธานครับ กระผมได้ตั้งกระทู้ถามมาประมาณ ๒-๓ เดือน ก็รู้สึกว่ตอนนี้จะเข้าขั้นกับเหตุการณ์ กระผมก็จะฝากท่านสมาชิกผู้มีเกียรติไว้ ถ้าเมื่อวันข้างหน้าใครได้เป็นรัฐบาลก็จะได้ช่วยกันแก้ความคิดของกระผมไป เพื่อจะได้ช่วยเหลือได้ทันทั่วที่ครับ ขอพบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

พลตำรวจตรี อรรถสิทธิ์ สิทธิสุนทร (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย) : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ขอตอบกระทู้ถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ดังต่อไปนี้

LIRT

ที่ถามว่าตามที่ได้เกิดอุทกภัยตามท้องที่ในจังหวัดต่าง ๆ เช่น จังหวัดชลบุรี จังหวัดระยอง กาญจนบุรี สุพรรณบุรี เพชรบุรี นครปฐม ปราจีนบุรี และจังหวัดอื่น ๆ เนื่องจากฝนตกหนักทำให้ประชาชนและสัตว์เลี้ยงที่อยู่อาศัย ทรัพย์สินถูกกระแสน้ำพัด ทำให้เสียหายเป็นจำนวนมาก จะจัดตั้งเงินที่เพื่อช่วยเหลือไว้ตามจุดต่าง ๆ ตามที่เห็นสมควรโดยด่วน เพื่อเหตุผลดังกล่าวได้หรือไม่นั้น ขอเรียนว่าการช่วยเหลือผู้ประสบอุทกภัยนี้ กระทรวงมหาดไทยได้ให้จังหวัด อำเภอ เทศบาล และสุขาภิบาลวางแผนการเพื่อป้องกันและบรรเทาสาธารณภัยขึ้นไว้ตามหน้าที่ ทั้งจะต้องคอยติดตามข่าวความเคลื่อนไหวเกี่ยวกับฝนและระดับน้ำ ค่าเดือนของกรมอุตุวิทยามหาวิทยาลัย ซึ่งอาจจะเกิดเหตุให้เกิดอุทกภัยขึ้น และประกาศให้ประชาชนทราบเพื่อเตรียมป้องกันไว้ล่วงหน้า และเมื่อมีเหตุอุทกภัยขึ้นก็ต้องระดมกำลังทุกฝ่ายช่วยเหลือผู้ประสบภัย ถ้าเหลือกำลังก็ต้องบอกให้ส่วนกลางช่วยเหลือด้วยอีกทางหนึ่ง ส่วนการที่จะปฏิบัติให้มีการตั้งเงินที่เพื่อช่วยเหลือตามจุดต่าง ๆ หรือไม่นั้น จังหวัดและอำเภอจะพิจารณาดำเนินการตามความเหมาะสมและตามความจำเป็นแห่งสถานการณ์เป็นคราว ๆ ไป

ข้อ ๒. ตามที่ถามว่าทางราชการจะจัดเรือไว้คอยช่วยเหลือบรรเทาผู้ที่ได้รับอุทกภัยที่ป็นภัยหนีน้ำอยู่ตามหลังคาบ้านเรือน ยอดไม้ ซึ่งต้องได้รับความช่วยเหลือโดยด่วนอยู่จะได้หรือไม่ ถ้าไม่ได้ เพราะเหตุใดนั้น ขอเรียนว่าขณะนี้ได้มีเรือช่วยเหลือเฉพาะในส่วนกลาง คือหน่วยบรรเทาสาธารณภัยกองบังคับการตำรวจดับเพลิง กรมตำรวจ ซึ่งมีอุปกรณ์อยู่พร้อม เช่นเรือท้องแบน เครื่องช่วยชีวิต ตลอดจนกำลังเจ้าหน้าที่ เตรียมไว้เพื่อการนี้อยู่แล้ว ส่วนจังหวัดและอำเภอต่าง ๆ ยังไม่มี แต่ได้สำรวจไว้เพื่อเมื่อมีความจำเป็นก็ได้อาศัยเรือตามท้องที่ เพราะถ้าจะมีเจ้าหน้าที่หรือเรือเพื่อการนี้โดยเฉพาะโดยทั่วไป ก็ไม่มีงบประมาณพอจะทำได้ และปกติในท้องที่มีน้ำท่วมอยู่เสมอนั้น ราษฎรก็มีเรือใช้สอยอยู่แล้วสำหรับการป้องกันน้ำท่วมนั้น กระทรวงมหาดไทยก็ได้ให้จังหวัด และอำเภอต่าง ๆ ดำเนินการอยู่แล้ว แต่ทำได้ไม่มากนัก เพราะต้องอาศัยงบประมาณของจังหวัด ซึ่งมีอยู่จำกัด แต่ถ้าเรื่องใดเป็นเรื่องใหญ่จะต้องใช้เงินมาก ก็ให้ของงบประมาณส่วนกลางเพื่อดำเนินการป้องกันเท่าที่จะทำได้ เช่นขณะนี้กำลังดำเนินการโครงการช่วยป้องกันอุทกภัยจังหวัดอุดรธานี ซึ่งจะต้องใช้เงินราว ๕๐ ล้านบาท.

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กระหู่ถามลำดับที่ ๒ เป็นกระหู่ถามด่วน
ของคุณกระจ่าง ธรรมโชติ ถามกระทรวงพาณิชย์ เรื่อง การขึ้นราคาน้ำมันเชื้อเพลิง

นายกระจ่าง ธรรมโชติ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นายกระจ่าง ธรรมโชติ
ขอตั้งกระหู่ถามด่วน ถามรัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

เนื่องจากปรากฏว่า รัฐบาลได้ยอมให้บริษัทโรงกลั่นน้ำมันไทยจำกัดขึ้นราคา
ขายส่งน้ำมันเชื้อเพลิงให้แก่บริษัทเชลล์แห่งประเทศไทยจำกัด แต่ไม่ยอมให้ขึ้นราคาขายปลีก
จึงขอเรียนถามว่า

๑. การที่ได้ยอมให้บริษัทโรงกลั่นน้ำมันไทย จำกัด ขึ้นราคาขายส่งนั้นด้วยเหตุผล
อย่างไร และได้คำนึงถึงหรือไม่ว่าจะเป็นผลทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงราคาน้ำมันขายปลีกใน
อนาคต

๒. การขึ้นราคาขายส่งน้ำมันนี้ เมื่อปัจจุบันราคาขายปลีกไม่เพิ่ม ท่านได้คำนึงถึง
ผลเสียหายต่อการใช้รถไม่มีน้ำมัน หรือน้ำมันขาดแคลนเพราะการกักตุนน้ำมันหรือไม่

๓. ปัจจุบันประชาชนโดยทั่วไปกำลังเผชิญกับภาวะการครองชีพที่สูงขึ้นและ
ไม่มีที่พึ่งจะลดลง เมื่อราคาน้ำมันในตลาดมีต่ออาจจะสูงขึ้น ก็ทำให้เกิดการครองชีพยิ่งทวี
สูงขึ้นทุกที ใช่หรือไม่ เพราะเหตุใด ท่านจะแก้ไขอย่างไร

นายวิจารณ์ นิเวตวงศ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่านประธานที่เคารพ
และท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้อง กระผม รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์ ขอตอบกระหู่ถามด่วน
ของท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องดังต่อไปนี้

ตอบคำถามข้อ ๑. รัฐบาลได้ขึ้นราคาขายส่งน้ำมันจากโรงกลั่นน้ำมันทุกโรง
ไม่ใช่แต่เพียงจากบริษัทโรงกลั่นน้ำมันไทยเท่านั้น ทั้งนี้เพื่อให้กิจการของโรงกลั่นน้ำมัน
ดำเนินการต่อไปได้ เนื่องจากโรงกลั่นน้ำมันได้แบกภาระราคาน้ำมันดิบที่สูงขึ้นตั้งแต่เดือน
กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๑๗ เป็นต้นมา โดยไม่มีการแบ่งภาระดังกล่าวไปยังบริษัทผู้ขายส่งขายปลีก
หรือผู้บริโภคราคาขึ้นราคาขายส่งน้ำมันจากโรงกลั่นน้ำมันตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๗
จะไม่กระทบกระเทือนผู้บริโภคแต่ประการใด เพราะรัฐบาลได้แบ่งภาระที่เกิดจากน้ำมันดิบ

LIART

มีราคาสูงขึ้น ส่วนหนึ่งให้แก่บริษัทขายส่ง ซึ่งดำเนินกิจการมีกำไรตลอดมา และบริษัทอยู่ในฐานะที่จะรับภาระดังกล่าวได้ และอีกส่วนหนึ่งรัฐบาลได้รับการชดเชยไว้เองแล้วโดยได้ลดภาษีสรรพสามิตและภาษีการค้าสำหรับผลิตภัณฑ์น้ำมันตั้งแต่วันที่ ๒๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๗

ตอบคำถามข้อ ๒. รัฐบาลได้คำนึงแล้วว่าการขึ้นราคาขายส่งจากโรงกลั่นน้ำมัน แต่ไม่ขึ้นราคาขายปลีก จะไม่ทำให้เกิดภาวะน้ำมันขาดแคลน หรือการกักตุนน้ำมัน ทั้งนี้บริษัทขายส่งได้ยินยอมรับภาระที่แบ่งไปทุกบริษัท และอีกส่วนหนึ่งรัฐบาลก็ได้รับภาระไว้เองแล้วดังได้กล่าวมาแล้ว

ตอบคำถามข้อ ๓. เมื่อไม่มีการขาดแคลนน้ำมัน ตลาดมืดก็ไม่เกิดขึ้น ประชาชนผู้บริโภคในปัจจุบันก็สามารถหาซื้อน้ำมันได้ในราคาเต็มที่ควบคุมไว้ตามปริมาณที่ต้องการขอขอบพระคุณ

นายกระจำจ ธรรมโชติ : กระผมขออนุญาต ท่านรัฐมนตรีมีนโยบายที่จะขึ้นราคาน้ำมันอีกกี่ครั้งครับ

นายวิจารณ์ นิวตวงศ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่านประธานที่เคารพ เรื่องราคาน้ำมันนั้นมันอยู่นอกเหนืออำนาจของรัฐบาลไทย ราคาน้ำมันขึ้นอยู่กับผู้ผลิตและขายน้ำมัน ซึ่งในขณะนี้ได้มีการประชุมผู้ผลิตและส่งออกน้ำมันของกลุ่มโอเปคที่กรุงเวียนนา ประเทศออสเตรียเป็นเวลา ๒ วัน คือเริ่มประชุมเมื่อวานนี้และก็จะประชุมวันนี้อีกวันหนึ่ง ซึ่งเรายังไม่ทราบผลว่าราคาน้ำมันในตลาดโลกนั้นจะขึ้นหรือไม่ขึ้น เพราะฉะนั้นกระผมก็คิดว่าคงจะไม่สามารถตอบคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติในขณะนี้ได้ ขอขอบพระคุณ

นายกระจำจ ธรรมโชติ : ท่านประธานครับ กระผมขออนุญาตถามอีกซักหนึ่งครั้งครับ เมื่อน้ำมันขึ้นราคา ทางรัฐบาลมีนโยบายที่จะลดภาษีน้ำมันอีกหรือไม่ครับ เพราะว่าปีกลายได้ขึ้นภาษีน้ำมันไปแล้ว ๒ ครั้งครับ

นายวิจารณ์ นิวตวงศ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ท่านประธานที่เคารพ ในเรื่องภาษีน้ำมันนั้น เราได้ลดไปครั้งหนึ่งแล้ว ดังที่กระผมได้กราบเรียนท่านสมาชิกเมื่อสักครู่นี้ แต่ถ้าหากว่าจะมีการขึ้นราคาน้ำมันในตลาดโลกอีก ก็เป็นเรื่องที่ทางรัฐบาลจะต้อง

LIRT

พิจารณาโดยรอบคอบว่าจะสามารถลดภาษีได้อีกหรือไม่ กระผมขอขอบพระคุณ

นายกระจ่าง ธรรมโชติ : ผมขอถามข้อสุดท้าย การที่รัฐบาลลดภาษีน้ำมันต่าง ๆ นั้น มันเกิดประโยชน์แก่บริษัทหรือเกิดประโยชน์แก่รัฐบาลเองครับ

นายวิจารณ์ นิวาตวงศ์ (รัฐมนตรีว่าการกระทรวงพาณิชย์) : ตามที่รัฐบาลลดภาษีต่าง ๆ นั้น กระผมคิดว่าประโยชน์อันแรก คือเกิดแก่ผู้บริโภค เพราะว่าทำให้เราสามารถตั้งราคาน้ำมันไว้ได้คงที่ ส่วนสำหรับบริษัทนั้นเมื่อมีการขาดทุน เราก็จำเป็นต้องลดภาษีเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระไปบ้าง และในขณะเดียวกันเนื่องจากบริษัทขายส่งนั้นมีกำไร เราจึงลดกำไรของบริษัทขายส่งลง โดยให้บริษัทขายส่งนั้นรับภาระไปด้วย ซึ่งเป็นจำนวนเงินสำหรับบริษัทผู้ขายนั้นต้องรับภาระไปประมาณ ๒๖๕ ล้านบาท แต่ในด้านของรัฐบาลก็รับภาระในเรื่องลดภาษีไป ๕๕๓ ล้านบาท ขอขอบพระคุณ

นายกระจ่าง ธรรมโชติ : ขอขอบคุณท่านรัฐมนตรีครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับกระทู้ถามธรรมดา ซึ่งคุณฉลอง กัลยาณมิตรถามกระทรวงคมนาคม เรื่องการก่อตั้งชุมสายโทรศัพท์ จังหวัดกระบี่ บัดนี้ได้รับหนังสือจากท่านเจ้าของกระทู้คือ คุณฉลอง กัลยาณมิตร ขอถอนเรื่องนี้ ซึ่งเป็นสิทธิของท่านตามข้อบังคับข้อ ๗๕ ที่สมาชิกตั้งกระทู้แล้วจะขอถอนกระทู้ถามเมื่อใดก็ได้ เป็นอันจบวาระกระทู้ถาม

ตามระเบียบวาระการประชุมในลำดับที่ ๓ เป็นเรื่องการลงมติความไว้วางใจตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๕๙ ตามที่คุณสมัคร สุนทรเวช กับสมาชิกสภานิติบัญญัติอีก ๖๕ ท่าน ได้เสนอญัตติขอเปิดอภิปรายทั่วไปเพื่อลงมติไม่ไว้วางใจท่านรัฐมนตรีเป็นรายตัว คือท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ซึ่งที่ประชุมเมื่อวานนี้ก็ได้อภิปรายจนกระทั่งการอภิปรายได้ยุติไปแล้ว ตามรัฐธรรมนูญต้องมีการลงมติกันในวันรุ่งขึ้นคือในวันนี้ ผมใคร่ขอประทานมติจากที่ประชุม ท่านสมาชิกที่เห็นควรไม่ไว้วางใจท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นควรไว้วางใจท่านรัฐมนตรี

LIRT

ว่าการกระทรวงการคลัง ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติไว้วางใจท่านรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ด้วยคะแนนเสียง ๔๕ ต่อ ๒๑

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมคิดว่าเรื่องก็คงลงเอยแบบนี้ ทั้ง ๆ ที่เมื่อวานนี้ได้มีการอภิปรายอย่างไรก็ตามในการที่สมาชิกสภานี้ได้ลงมติไว้วางใจต่อท่านรัฐมนตรีสมหมายนั้น กระผมอยากจะมีข้อกราบเรียนถามท่าน ๒ ข้อ กระผมอยากจะกราบเรียนถามเล็กน้อยละครับ ท่านประธานสภาจะอนุญาตหรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คือท่านก็ไม่อยู่ในที่นี้ครับ

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : กระผมกราบเรียนครับ จะไม่อยู่ที่นี้ก็ตามครับ กระผมถือว่านี่เป็นเรื่องสำคัญ เมื่อวานกระผมรู้สึกว่าคุณไม่ได้ตอบปัญหาเรื่องนี้เลย คือประการแรกในการที่.....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : นอกญัตติไปแล้วครับ ต้องเป็นไปตามข้อบังคับครับ ทำอะไรไม่ได้แล้ว

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอความกรุณาครับ ขอให้เป็นที่ไปตามข้อบังคับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ กระผม อดอมร จันทรมบูรณ์ เนื่องจากว่ามีสมาชิกหลายท่านสนใจว่าอยากจะรู้จำนวนของผู้ที่แอบสแตน (abstain) คือไม่ออกเสียง กระผมอยากจะเสนอเป็นญัตติว่าควรจะนับจำนวนผู้ที่ไม่ออกเสียง กระผมอยากจะขอเรียนปรึกษาท่านประธาน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตามระเบียบข้อบังคับไม่มีครับ เป็นสิทธิของท่านจะลงมติหรือไม่ ประธานเองก็ไม่มีอำนาจที่จะไปบังคับท่านได้ เป็นสิทธิของท่านในการออกเสียงลงคะแนน

LIRT

นายอมร จันทรสุมบูรณ์ : ขอนับจำนวนผู้ที่ไม่ออกเสียงครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผ่านไปแล้วครับ ทำอะไรไม่ได้ เพราะว่ากรวยก็มีอันนะครับ เมื่อลงมติไปแล้ว อย่างเช่นคะแนน ๔๕ ต่อ ๒๑ นี้เราไม่อาจจะทราบได้ว่าท่านแอบสแตงกันอย่างไรบ้าง ท่านที่ไม่ลงมติดะไรต่าง ๆ เป็นเรื่องของท่าน

นายอมร จันทรสุมบูรณ์ : แต่วิธีการนับคะแนนนั้นไม่ได้มีอยู่ในข้อบังคับนะครับ ถ้าหากว่าผมเสนอเป็นญัตติในที่นี้ และถ้าหากว่าที่ประชุมส่วนมากเห็นว่าควรจะนับคะแนนเสียงผู้ที่ไม่ออกเสียง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่เคยมีครับมีแต่ว่าจะนับคะแนนใหม่หรือไม่เท่านั้นเอง ตามข้อบังคับ

นายแพทย์ อมาตยกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ครูแพทย์ อมาตยกุล ขอกราบเรียนว่าขณะนี้สมาชิกอยู่ในที่ประชุมนี้เท่าไร ทราบได้หรือไม่ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ๑๖๓ ท่าน ที่นับแล้วเมื่อเช้านี้ เมื่อตอนสักครู่นี้

นายแพทย์ อมาตยกุล : ขอบพระคุณครับ

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขอกราบเรียนด้วยความเคารพว่า คือการนับคะแนนที่แอบสแตง อย่างที่คุณอมรได้เสนอนั้น กระผมว่าน่าจะทำได้เพราะเหตุว่าเวลานี้เครื่องนับคะแนนนะครับยังติดไม่พร้อม การติดไม่พร้อมก็หมายความว่าเมื่อลงคะแนนรับหรือไม่รับ กับคนที่ออกเสียง จะต้องปรากฏอยู่ในเครื่องนั้น กระผมเห็นว่าไม่เป็นการผิดกฎข้อบังคับประการใดครับ เป็นความผิดที่ว่าเวลานี้เครื่องยังไม่พร้อมเท่านั้นแหละครับ กระผมกราบเรียนด้วยความเคารพครับ

นายถาวร ชะนะภัย : ท่านประธานที่เคารพ ผมมีความคิดเห็นอย่างเดียวกับท่าน ดอกเตอร์อมร จันทรสุมบูรณ์ เนื่องจากข้อบังคับมิได้ระบุว่าไม่ให้มีการนับคะแนนผู้ที่ไม่ออกเสียง เพราะฉะนั้นก็มีการนับคะแนนผู้ที่ไม่ออกเสียงได้ครับ เพราะฉะนั้นผมจะขอความกรุณาท่านประธานให้ได้ประกาศด้วยว่ามีจำนวนเท่าใด ทั้งดเว้นไม่ออกเสียง เพื่อจะได้ทราบโดยทั่วกันครับผม

LIRT

นายกมล สมวิเชียร : ท่านประธานที่เคารพ กระผมนายกมล สมวิเชียรครับ
 อยากจะขอสนับสนุนเรื่องการนับคะแนนคราวนี้นะครับ เพราะว่าเป็นคราวสำคัญของศักดิ์ศรี
 ของรัฐบาล สมาชิกบางคนที่ไม่ออกเสียงนั้นกระผมคิดว่ามีปัญหาหัวใจบางอย่างเหมือนกัน
 ปัญหาหัวใจอันนั้นก็ถือว่าไม่ยากให้รัฐบาลล้ม ยังมีความรู้สึกที่รัฐบาลจะต้องอยู่ต่อไป แต่ว่า
 ไม่มีความสุขไม่สบายใจในการตอบปัญหาหรือว่าตอบคำถามเมื่อวานนี้ เพราะฉะนั้นกระผม
 คิดว่าน่าที่จะเปิดโอกาสให้มีการนับคะแนนบุคคลที่ไม่ออกเสียงด้วยครับ เพราะว่าแสดงออก
 ซึ่งความรู้สึกบางอย่าง ขอบพระคุณครับ

นายชำนาญ พงณา : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่า จะเสียเวลาที่ประชุมนี้
 ไม่ทราบว่าท่านอยากจะทราบไปทำไม และการลงคะแนนนั้นเป็นเอกสิทธิ์ของสมาชิก ท่าน
 กำลังจะละเมิดสิทธิของสมาชิกทั้งดเว้นไม่ออกเสียง กระผมเองกระผมลงคะแนนและยกมือ
 ด้วย จะลงฝ่ายไหนผมไม่บอก ขอให้ผ่านญัตติอันนี้ไปครับ

นายอุทธรณ์ พลกุล : ท่านประธานสภาที่เคารพ ความจริงสมาชิกที่ไม่ออกเสียง
 ก็สามารถที่จะรู้กันได้แล้ว เนื่องจากสมาชิกที่มาประชุมจำนวน ๑๖๓ คน แล้วก็ถึงสนับสนุน
 รัฐบาลเป็นจำนวนหนึ่งและก็ที่ค้านจำนวนหนึ่ง เมื่อหักกลบลบกันแล้วก็เหลือเป็นสมาชิก
 ที่ไม่ออกเสียง ไม่เห็นจะต้องยุ่งยากให้เสียเวลาสภา ขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอบคุณมากครับ ขอเชิญคุณไพจิตรครับ

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานครับ กระผมอยากจะขอสนับสนุนท่าน
 สมาชิกที่เพิ่งนั่งลงไป แต่กระผมคิดว่าเพื่อความกระฉ่าง จะขอความกรุณาเจ้าหน้าที่นับจำนวน
 สมาชิกที่นั่งอยู่ในเวลานี้จะได้ไหมครับ ก็ในเวลาเพียงครึ่งนาทีครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ได้ครับ ขอให้ท่านเลขาธิการรัฐสภาสั่งเจ้าหน้าที่
 นับจำนวนสมาชิกอีกครั้งครับ

(เจ้าหน้าที่ได้นับจำนวนสมาชิกแล้วเสนอต่อประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เวลานี้มีท่านสมาชิกอยู่ในห้องประชุมนี้ทั้งหมด
 ๑๗๐ ท่าน เพิ่มจากเดิมคือจาก ๑๖๓ เป็น ๑๗๐ ท่าน ขอเชิญคุณวิรัชครับ

LIRT

นายวิรัช อารมย์ดี : ท่านประธานที่เคารพครับ เป็นไปได้ใหม่ว่า การที่มีสมาชิก ๑๗๐ ท่านนี้ มาภายหลังจากการยกมือแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ตอนนั้นไม่ทราบได้ แต่ว่าตอนที่มีการประชุม ๑๖๓ ท่าน แล้วท่านก็ทยอยเข้ามาอีก

นายวิรัช อารมย์ดี : ครับ ขอขอบคุณครับ คือผมรู้สึกว่าย่างนี้มันอาจจะไม่เป็นการยุติธรรม หรือว่าอาจจะตีความหมายแตกต่างไปจากการนับคะแนนโดยธรรมดาครับ เพราะว่าสมาชิกอาจจะมาทีหลังอีกตั้งเยอะตั้งแยะก็ได้ นะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ก็ลงมติไปแล้วต้องผ่านไปครับ

นายวิรัช อารมย์ดี : ครับ ผมฝากข้อสังเกตไว้เท่านั้นแหละครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณ ผมขอให้พิจารณาในระเบียบวาระต่อไปครับ

ระเบียบวาระที่ ๔ เป็นการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. .... ซึ่งคณะกรรมการวิสามัญได้พิจารณาเสร็จแล้ว

ขอเชิญคณะกรรมการวิสามัญเข้าประจำที่ครับ

(คณะกรรมการเข้าประจำที่)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. .... ซึ่งคุณใหญ่ ศรีตชาต และคุณอมร จันทรสุมบุรณ์ เป็นผู้เสนอ สภาได้พิจารณาในวาระที่ ๒ เมื่อวานนี้ยังคงอยู่ถึงตอนที่พิจารณาจบมาตรา ๔๒ ไปแล้ว ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านร่างมาตรา ๔๒ ทวี ต่อ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๔๒ ทวี คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณเรณูครับ

LIRT

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ท่านประธานสภานิติบัญญัติ ผมอยากจะขอทราบเหตุผลของการที่คณะกรรมการได้เติมมาตรา ๔๒ ทวิ ในการที่จะให้มีการหมุนเวียนของข้าราชการในระดับต่าง ๆ นั้น ขอทราบเหตุผลก่อนที่จะผมจะอภิปรายครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านกรรมการมีอะไรชี้แจงไหมครับ ขอเชิญท่านประธานกรรมการ คุณใหญ่ ศวิตชาติ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๔๒ ทวิ นี้ เหตุผลที่จะต้องเพิ่มขึ้นมาพิจารณาถึงมาตรา ๔๒ และ ๔๓ มันมีการเปลี่ยนหน้าที่ย้ายหรือโอนข้าราชการบางระดับที่เขียนไว้นี้ก็เพื่อที่จะอุดช่องโหว่ซึ่งยังบกพร่องอยู่ แต่ว่าช่องโหว่นั้นจะเขียนเป็นตัวบทก็คงจะยาวแล้วก็อาจจะไม่สมบูรณ์ จึงโยนให้เป็นไปตามกฎ ก.พ. ซึ่งร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนทุกฉบับมักจะต้องปฏิบัติอยู่อย่างนั้น เพราะฉะนั้นที่เติมไปก็เพื่ออุดช่องโหว่ในการสับเปลี่ยนโยกย้าย นี่เป็นความมุ่งหมายที่กรรมการเติมลงไป

นายบุญมา วงศ์สุวรรณ : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๔๒ ทวิ นี้ในหลักการกระผมไม่มีอะไรขัดข้อง แต่เห็นว่าจะมีปัญหาในทางปฏิบัติ ในวรรคสองครับ ซึ่งเขียนไว้ดังนี้ครับ "ความในมาตรานี้ไม่ให้ใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งในส่วนราชการที่ ก.พ. กำหนดว่าเป็นส่วนราชการที่มีลักษณะงานเฉพาะอย่าง" ที่ใช้ถ้อยคำอย่างนี้ก็หมายความว่าสิ่งที่ ก.พ. จะกำหนดนั้นต้องเป็นส่วนราชการ เช่นสมมติว่าในกรมวิทยาศาสตร์อาจจะมีตำแหน่งที่มีลักษณะบริหาร เช่น อธิบดี รองอธิบดี ซึ่งอาจจะมีได้ ๒ คนหรือ ๓ คนก็แล้วแต่ ถ้าสมมติว่ารองอธิบดีมีถึง ๒ คน คนหนึ่งเป็นฝ่ายวิชาการ อาจจะถูกกำหนดไว้ว่าต้องมีความรู้ทางฟิสิกส์หรือเคมีอะไรอย่างนี้ซึ่งเป็นลักษณะงานเฉพาะอย่าง แต่รองอธิบดีอีกท่านหนึ่งโดยปกติก็มักจะเป็นรองฝ่ายธุรการซึ่งรับผิดชอบเกี่ยวกับงานบริหารทั่วไป ถ้าหากว่าเราจะให้ ก.พ. กำหนดว่ารองอธิบดีฝ่ายวิชาการนั้นเป็นตำแหน่งซึ่งไม่มีความจำเป็นที่จะต้องสับเปลี่ยนโยกย้ายกัน เพราะว่ามีลักษณะงานเฉพาะอย่างนี้ก็มีเหตุผล แต่ที่เขียนไว้ในวรรคนี้กลับจะกลายเป็นว่า ก.พ. จะต้องกำหนดว่าทั้งกรมวิทยาศาสตร์ เป็นกรมที่มีลักษณะงานเฉพาะอย่าง เลยเป็นเหตุให้รองอธิบดีฝ่ายธุรการซึ่งควรจะหมุนเวียนสับเปลี่ยนได้ทำไม่ได้เสียแล้ว กระผมคิดว่าการ

LIRT

กำหนดว่าอะไรเป็นลักษณะเฉพาะอย่างนั้น มันเป็นเรื่องที่กำหนดแต่ละตำแหน่งไปมากกว่าที่จะกำหนดทั้งส่วนราชการเมื่อมันกำหนดกว้างไปอย่างนี้แล้ว กลับจะเสียผลตามที่ท่านต้องการนะครับ กลับจะเป็นเหตุให้ไม่สามารถหมุนเวียนบางท่านที่อยู่ในส่วนราชการที่ท่านกำหนดขึ้นได้ครับ อยากรจะขอเสนอว่าควรจะต้องตัดคำว่า "ในส่วนราชการ" ออกเสีย ถ้าแก้แล้วจะเป็นดังนี้ นะครับ "ความในมาตรานี้ไม่ให้ใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดว่าเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะเฉพาะอย่าง" อย่างนี้จะแคบเข้า ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณไสร็จ สุจริตกุล กรรมการธิการ

นายไสร็จ สุจริตกุล (กรรมการธิการ) : ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน ความจริงก็คงจะเป็นอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้พูด แต่ว่าเวลานี้คำว่าส่วนราชการนี้ะครับ ในที่นี้ กรรมการธิการหมายถึงสองอย่างครับ เป็นส่วนราชการทั้งกรม เช่น กรมตำรวจหรือกรมวิทยาศาสตร์ หรือเป็นกอง เป็นแผนก หรือเป็นหน่วย เขาเรียกส่วนราชการ แล้วก็เป็นที่ตำแหน่งแต่ละตำแหน่ง ก็หมายถึงอย่างนี้เหมือนกัน คือหมายถึง ๒ อย่างครับ แล้วก็คำว่าส่วนราชการนี้ที่เขียนไว้ อย่างนี้เพราะว่าในกฎหมายปัจจุบันนี้ก็เคยใช้คำว่าส่วนราชการแล้วก็หมายความถึงตำแหน่งเหมือนกัน เช่นที่กฎหมายเขียนไว้ว่า ส่วนราชการใดจะใช้บรรจุผู้ได้รับปริญญาหรือประกาศนียบัตรวิชาชีพอย่างไรให้เป็นไปตามที่ ก.พ. กำหนด เวลานี้ ก.พ. ก็กำหนดเป็นตำแหน่งๆ ไป เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อจะแก้ผมก็นึกว่ากรรมการคงจะไม่ขัดข้อง แต่ว่ากราบเรียนให้ทราบว่าไม่มีคำจำกัดความของคำว่าส่วนราชการนี้ แล้วก็ที่ที่เคยใช้กันมาแล้วเป็นเวลาหลายสิบปีก็หมายความว่า ๒ อย่างครับ ขอขอบคุณครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมการธิการ) : ขอขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมจากท่านกรรมการที่ได้นั่งลงไปเมื่อสักครู่นี้ มาตรา ๔๒ ทวิ นั้นเป็นข้อเสนอแปรญัตติของสมาชิกท่านหนึ่งและกรรมการได้ยอมรับ เพราะว่าเห็นว่า เป็นหลักการที่ดี โดยเป็นนโยบายในทางบริหาร ปัญหาของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่กล่าวยกขึ้น เมื่อสักครู่ก็คือท่านอาจารย์บุญมา ในมาตรา ๔๒ ทวินั้น มีวิธีการอยู่ทั้งในวรรคหนึ่งและวรรคสอง ในวรรคหนึ่งนั้นเราจะเห็นว่าตำแหน่งที่มีลักษณะบริหารนั้น ก.พ. จะกำหนดขึ้นหนึ่งก่อน ดังนั้นในวรรคหนึ่ง ตำแหน่งใดจะสับเปลี่ยนได้ก็เป็นเรื่องที่จะต้องมีการระบุไว้ครั้งหนึ่งแล้ว

LIRT

วรรคสองที่ได้เพิ่มขึ้นนั้น โดยพิจารณาว่าอาจจะมีส่วนราชการคือทั้งกรมหรือทั้งกองซึ่งมีลักษณะพิเศษ ดังนั้นวรรคสองจึงเป็นวิธีการเพิ่มเติมจากวรรคหนึ่งอย่างกรณีของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ยกขึ้นกล่าวเรื่องกรมวิทยาศาสตร์หรือรองอธิบดีฝ่ายวิชาการนั้นก็อาจจะใช้ตามวรรคหนึ่งได้ คือกำหนดตำแหน่งรองอธิบดีฝ่ายวิชาการไว้ว่าเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะบริหารตามวรรคหนึ่ง ส่วนงานของทั้งกรมนั้นก็พลอยไว้ให้เป็นไปตามหลักทั่วไป วรรคสองที่เพิ่มขึ้นอาจจะเป็นกองใดหรือกรมใดซึ่งมีลักษณะเฉพาะ อย่างเป็นต้นว่าอธิบดี อย่างเป็นต้นว่ากรมตำรวจก็อาจจะระบุทั้งกรมหรือทั้งกอง ซึ่งเป็นงานวิชาการล้วน ๆ อย่างนี้ก็กระทำได้ วรรคสองจึงเป็นเรื่องของการให้ทำให้เกิดความคล่องตัวในการปฏิบัติงาน แทนที่จะต้องระบุตำแหน่งทุก ๆ ตำแหน่งในกองนั้นหรือในกรมนั้น กระผมขอกราบเรียนเท่านี้ ขอขอบคุณครับ

นายบุญมา วงศ์สุวรรณ : ท่านประธาน กระผมรู้สึกว่ภาคปฏิบัติจะมีปัญหาแน่ ๆ เพราะเหตุว่ามีประสบการณ์ในเรื่องนี้มาหลายปีแล้วครับ ผมจะขอตั้งปัญหาถามอย่างนี้ ถ้า ก.พ. กำหนดแล้วว่ารองอธิบดีในกรมวิทยาศาสตร์นั้นเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะบริหาร เพราะเป็นรองอธิบดี แต่ว่ามีรองอธิบดีฝ่ายวิชาการซึ่ง ก.พ. เองก็เห็นว่ามีลักษณะงานเฉพาะอย่าง สมมติว่านาย ก. ตำแหน่ง ก. นะครับ กำหนดไว้ว่าต้องมีวุฒิทางฟิสิกส์หรือเคมี ตำแหน่งนี้ไม่ควรให้สับเปลี่ยนโยกย้าย แต่ในขณะเดียวกัน ก.พ. เห็นว่ารองฝ่ายธุรการควรจะให้โยกย้ายได้ นี่ตามตัวอย่างนี้เป็นระดับกรมไม่ใช่ระดับกอง ต่ำกว่ากองนั้นเป็นไปได้ เพราะเหตุว่าระดับ ๗ นี้อย่างต่ำก็ต้องผู้อำนวยการกองขนาดใหญ่ขึ้นไป กระผมอยากจะกราบเรียนถามว่าในภาคปฏิบัติ ก.พ. จะกำหนดอย่างไรเพื่อจะไม่ให้รองฝ่ายวิชาการต้องสับเปลี่ยนหมุนเวียนแต่ทำให้สามารถสับเปลี่ยนหมุนเวียนรองฝ่ายธุรการได้ ถ้าตอบปัญหาข้อนี้ได้กระผมก็พอใจ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ปัญหาที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวนั้นก็ใช้แต่เพียงวรรคหนึ่งเพียงวรรคเดียว โดยระบุให้ตำแหน่งซึ่งเป็นระดับ ๗-๘-๙ และ ๑๐ ในกรมวิทยาศาสตร์นั้นเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะบริหารทั้งหมด ยกเว้นตำแหน่งรองอธิบดีฝ่ายวิชาการโดยไม่ต้องอาศัยวรรคสองเลย ขอขอบคุณครับ

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ท่านประธานสภานิติบัญญัติ กระผมไม่เพียงแต่ตั้งใจแต่ในเรื่องถ้อยคำเท่านั้น แต่ยังไม่มีความมั่นใจในเรื่องหลักการของมาตรา ๔๒ ทวินี้ ถ้า

LIRT

หากความเข้าใจของกระผมไม่ผิด เจตนาของคณะกรรมการนี้ต้องการให้มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงของตำแหน่งระดับสูง แม้กระทั่งตำแหน่งระดับอธิบดีก็ต้องเปลี่ยนทุก ๆ ๔ ปี ใช่หรือไม่ ท่านเห็นสมควรหรือไม่ที่จะกระทำเช่นนั้น ขอทราบเหตุผลว่าทางใต้ทางเสียทางดีไม่ดีให้ชัดเจนเสียก่อนแล้วกระผมขอสงวนที่จะอภิปรายต่อไป

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ): คำถามที่ท่านสมาชิกถามนั้น ขอเรียนว่าเป็นเจตนาของกรรมการที่อยากจะให้ข้าราชการชั้นอธิบดีมีการผลัดเปลี่ยน เพราะว่าความมุ่งหมายของกรรมการนั้นนะ คนที่จะไปเป็นปลัดกระทรวงก็ควรจะรู้งานในกระทรวง ทางกรมต่าง ๆ ของตัวมากเท่าที่จะมากได้ วิธีที่จะให้มากเท่าที่จะมากได้นั้น มันก็จำเป็นที่ถ้าเมื่อไปเป็นปลัดกระทรวงขึ้นแล้วจะได้สั่งงานได้ถูกต้อง นี่เป็นความมุ่งหมายของกรรมการอย่างที่ท่านสมาชิกต้องการ แต่ปัญหาผลได้ผลเสียมันก็มีทั้งได้ทั้งเสีย และมันไม่สามารถจะทำได้ทุกกรม เพราะบางกรมมันก็เข้าลักษณะวรรคสองของมาตรา ๔๒ ทวิ คือหมายความว่าถ้าย้ายไปนะไม่สำเร็จ มีผลเสียมากกว่าผลได้ จึงโยนไปให้ ก.พ. กำหนดว่า ตำแหน่งไหนที่จะโอนมาสลับเปลี่ยนกันได้ เมื่อเลื่อนขึ้นไปเป็นปลัดกระทรวง ปลัดกระทรวงนั้นจะมีอำนาจมากกว่ากฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนเดิม คือจะได้คุมทุกกรมได้ เมื่อไม่รู้งานทุกกรมก็คุมได้ไม่เต็มเม็ดเต็มหน่วย และบอก ๆ พร่อง ๆ นี่เป็นความมุ่งหมายของกรรมการ แต่ว่าจะดีหรือไม่ดีนะ ผมคิดว่าท่านสมาชิกสภานี้ก็โปรดวินิจฉัย

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ผมเสียใจที่ต้องใช้เวลาในเรื่องนี้มาก เพราะมาตรานี้เกือบจะเป็นมาตราที่สำคัญอันหนึ่งของกฎหมายฉบับนี้ และผมมีความเสียใจที่จะเรียนว่าร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้ออกจะบานปลายไปเสียใหญ่แล้ว และบานปลายเอาตอนในคณะกรรมการ ถึงกับมีการตั้งอัตราเงินเดือนกันขึ้นเป็นหลายแบบหลายชั้น ซึ่งเมื่อวานนี้บังเอิญพวกเรา ก็คงเห็นดีเห็นอกกันมากในการที่ได้กันอย่างสมบุกสมบัน จึงคงจะไม่ได้ให้ความพินิจพิเคราะห์ในมาตราที่เราผ่านมานั้น ในการที่จะไปคอมมิท (commit) ในการที่จะไปกำหนดให้รัฐบาลชุดต่อ ๆ ไปนั้นนะ ที่จะสามารถมีอำนาจที่จะเขียนพระราชกฤษฎีกาเพื่อที่จะเพิ่มค่าครองชีพให้แก่ข้าราชการได้โดยไม่ต้องผ่านสภา อันนี้เป็นเรื่องที่น่าห่วงวิตกและน่าเสียใจมาก ถ้าข้าราชการมี ๗ แสนคน ท่านจะเพิ่มค่าครองชีพ ๕๐๐ บาท ๓๕๐ ล้านบาทนะครับ ท่านเขียนพระราช

LIRT

กฤษฎีกาฉบับเดียวเท่านั้น สิ่งเหล่านี้เป็นการควรหรือไม่ในการที่จะให้รัฐบาลชุดต่อไปกระทำ อันนี้เป็นแต่เพียงผมจะชี้ให้เห็นว่า กฎหมายฉบับนี้เริ่มจะเป็นกฎหมายที่จะต้องนำพิจารณา กันให้ชัดเจนยิ่งขึ้น และเป็นกฎหมายที่แม้กระทั่ง ก.พ. เองก็ไม่กล้าเสนอมา เป็นกฎหมาย ที่ยืมมือคนอื่นเสนอ หลักการทั้งปวงที่พูดมานี้ แม้กระทั่งในการกำหนดจำนวนคนจำนวนงาน นั้นนะเป็นเรื่องของสำนักงานประมาณทั้งสิ้น กฎหมายฉบับนี้ก่อนที่จะผ่านไปขอให้ดูกันให้ดี และถ้าไม่จำเป็นแล้วอย่าให้ผ่านออกไป เพราะว่าเริ่มออกลูกออกหลานออกเหลนออกมา กันต่าง ๆ นานาเช่นนี้ในลักษณะที่ไม่สมควรมาก ผมไม่เห็นว่าการที่จะมีการกำหนดให้ชัดเจน ในการที่จะหมุนเวียนอธิบดี จนกระทั่งว่า ๔ ปีเปลี่ยนกันครั้งหนึ่งจะมีประโยชน์อย่างไร อธิบดีกรมป่าไม้เรียนทางป่าไม้มา จะเปลี่ยนไปเป็นอธิบดีกรมประมงง่าย ๆ อย่างนั้นหรือ หรือ อธิบดีกรมประมงนี้จะเปลี่ยนไปเป็นอธิบดีกรมปลัดว่อย่างนั้นหรือ มีอะไรต่ออะไรหลาย อย่างที่เราจะต้องคิดกันให้ดีเสียก่อน กฎหมายฉบับนี้ขอให้ท่านดู เด็ดพรึบไปหมดเลยใน เรื่องการที่จะเพิ่มเติมมาทั้งนั้น ผมเสียใจที่ว่าการที่เรามีกฎหมายมากเหลือเกินมากจน อ่านกันจนไม่ไหวและไม่ไหวแล้ว ผมเองอยากจะให้เลิกโดยยุติสมัยประชุมกันเสียที่เหมือนกัน จนกระทั่งไม่มีเวลาจะอ่านกฎหมายกันแล้ว แล้วกฎหมายที่เราออกไปนี้เราควรจะต้องคำนึง ถึงคุณภาพกันบ้าง เร่งรัด ๆ กันไป เมื่อบานนี้ก็พยายามจะตลุมบอนกันไปจนกระทั่งถึง ๖ โมง ๗ โมง กระผมคิดว่าเป็นการจะกระทำให้เสียหายต่อบ้านเมืองในภายหน้าครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอโทษครับ คุณเรณูครับ กรุณาพูดในประเด็นครับ

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : นี่ประเด็นครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญพิจารณาเฉพาะร่างมาตรา ๔๒ ทั่วครับ กรุณาอย่าออกไป

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ประเด็นของกระผมอย่างนี้ครับ ท่านประธานครับ ....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มันไม่ใช่ประเด็นที่เราพิจารณากันครับ

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : กระผมอยากจะขอเสนอท่านประธานว่า ....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะเสนอญัตติอะไรก็เชิญเลยครับ

LIRT

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ในการที่กระผมพูดนี้ กระผมให้ความเคารพท่านประธาน กระผมหวังว่าท่านประธานคงจะให้ความเคารพแก่สมาชิกเท่าที่สมาชิกเคารพท่าน .....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมให้เสมอครับ ผมให้เสมอทีเดียวทุกท่าน แต่ต้องเป็นไปตามระเบียบครับ เพราะเป็นระเบียบที่สภานี้ทำได้

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ถูก ที่นี้ระเบียบที่กระผมกำลังพูดนี้ ท่านมักจะชอบตัดประเด็นตั้งแต่เมื่อวานนี้แล้ว .....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ มันจำเป็นครับ เพราะเหตุว่าเรามีกฎหมายที่จำเป็นอีกเยอะ ถ้าเราพูดกันมาก ผมก็ต้องฟังเสียงจากที่ประชุม

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : กระผมยังรู้สึกว่าการกฎหมายบางชนิดมันไม่จำเป็นครับ เอาละครับกระผมไม่ต้องการที่จะมาต่อความยาวสาวความยืดกับผู้ที่นั่งอยู่บนบัลลังก์ แต่ว่าบางที่ .....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอความกรุณาขอให้เข้าประเด็น จะเสนอญัตติอะไรเชิญ

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : กระผมกำลังจะแสดงว่ามาตรา ๕๒ ทวิ นี้ไม่มีความเหมาะสมเลย ในการที่จะเขียนไว้เช่นนี้ ถ้าหากว่าข้อชี้แจงของคณะกรรมการไม่เป็นที่พอใจ ก็จำเป็นที่จะต้องมีการตัดออก

นายไสรจักร สุจริตกุล (กรรมาธิการ) : ความจริงมาตรา ๕๒ นี้ครับ ท่านประธานครับกระผมก็อธิบายได้ แล้วก็คงอธิบายได้ดีด้วย กระผมว่าควรจะให้เกียรติยศกับท่านผู้เป็นเจ้าของญัตติ คือ คุณคิวงค์ จังคศิริ ซึ่งมีความคิดดีมาก ที่เสนอเรื่องนี้เข้ามา กระผมขออนุญาตท่านประธานครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณคิวงค์ครับ

นายคิวงค์ จังคศิริ : ขอพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมเสนอมาตรา ๕๒ ทวิ แปรญัตติเข้ามาในกรรมาธิการ และต้องขอขอบคุณที่คณะกรรมการ

LIRT

ใจกว้าง รับความเห็นอันนี้มาใช้ในการประกอบการเดิมเข้าไปในร่างพระราชบัญญัติอันนี้ กระผมเสนออันนี้ก็ด้วยเหตุผลที่ว่าหลังจากที่กระผมทำงานราชการมาเป็นเวลา ๑๔ ปี กระผมเห็นความไม่ดีต่างๆ ในวงราชการ และกระผมก็อยากจะเห็นความไม่ดีต่างๆ ในวงราชการนี้หมดไป กระผมอยากจะยกตัวอย่างบางกระทรวงมืออืบที่อยู่เกิน ๔ ปี กระทรวงนั้น กรมนั้น กรมที่อืบที่อยู่เกิน ๔ ปีนั้น สร้างราชอาณาจักรแสดงความเป็นเจ้าของของกรม จนขาดการประสานงานในกระทรวง ไม่ยอมประสานงานกับใครทั้งนั้น เมื่อเป็นเช่นนี้แล้ว ราชการประเทศไทยจะเจริญได้อย่างไร ในเมื่อคนเป็นระดับบริหารอย่างอืบดีไม่รู้จักที่จะประสานงานกับคนอื่นเขา ด้วยเหตุผลอันนี้เอง ไม่เพียงแต่อืบดี แม้แต่ในกรมๆ เดียวกัน เมื่อเป็นหัวหน้ากองอยู่นานๆ แล้วก็เกิดความเป็นเจ้าของ นึกว่ากองอันนี้เป็นของฉันทำทุกอย่างตามใจหมด โดยที่ทำไมได้คำนึงถึงว่าประโยชน์ของกรมหรือกระทรวงนั้นเป็นอย่างไร บางครั้งจะขอคนไปช่วยก็ยังไม่ให้ช่วย เพราะว่างานของกองมีความสำคัญมากกว่า อันนี้เป็นเพียงเหตุผลอันหนึ่ง คือเหตุผลหนึ่งที่กระผมเห็นว่าควรจะมีการเปลี่ยนแปลงโยกย้าย ก็เนื่องจากการที่ในการทำราชการนั้น กระผมคิดว่าทุกคนควรจะได้มีโอกาสที่จะได้ไปศึกษาว่างานต่างๆ ที่มีอยู่ในกระทรวงตัวเอง หรือในส่วนราชการที่เกี่ยวข้องนั้นมีอย่างไร เพื่อที่จะได้มีการประสานงานให้ใกล้ชิดกันมากยิ่งขึ้น กระผมอยากจะได้เห็นการประสานงานระหว่างกระทรวงระหว่างกรมในประเทศไทยมากยิ่งขึ้น ยกตัวอย่างง่าย ๆ ถ้าเรามีการประสานงานระหว่างกระทรวงพาณิชย์และกระทรวงอุตสาหกรรมเพิ่มมากขึ้น กระผมคิดว่าเราจะแก้ปัญหาต่างๆ ได้อีกมากมายในการบริหารประเทศ นอกจากนี้กระผมยังเห็นว่าในการที่เราจะพัฒนานักบริหารขึ้นไปนั้น อย่างที่บรรษัทหรือบริษัทเอกชนได้ทำกัน ในการที่จะเลื่อนคนขึ้นมาเป็นอืบดีอย่างน้อยเราควรจะได้เห็นว่าคนๆ นั้นมีความสามารถในการบริหารงานของตนเอง เป็นนักบริหารที่ดี ถ้าเป็นนักบริหารที่ดีแล้วเป็นธรรมดา งานของราชการเราจะเจริญขึ้น ถ้าเผื่อยังขาดความรู้ความสามารถ เราก็อาจจะมีการพัฒนานักบริหารให้ดีขึ้นและอันนี้จะเห็นได้ว่าทำนกรรมวิธีการได้กรุณาเขียนไว้เป็นข้อสังเกตว่า ในการที่จะดำเนินการตามมาตรา ๔๒ ทีวีนั้น ควรจะได้มีนักพัฒนานักบริหารซึ่งจะเป็นประโยชน์แก่ประเทศชาติอย่างยิ่ง กระผมอยากจะขอตอบท่านสมาชิกผู้ที่มีเกียรติที่ถามว่า คนอย่างอืบดีกรมป่าไม้ หรืออืบดีกรมประมงนั้นจะโยกย้ายได้ไหม กระผมคิดว่าควรจะทำให้ได้อย่างง่าย อืบดีเป็นตำแหน่งที่เป็นนักบริหาร

LIART

ไม่ใช่นักวิชาการ มิได้หมายความว่าผู้ที่เป็นอธิบดีกรมป่าไม้จะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการป่าไม้ หรืออธิบดีกรมประมงจะต้องเป็นผู้เชี่ยวชาญทางการประมงเปล่าเลย กระผมคิดว่าถ้าเขา เป็นนักบริหารที่ดี รู้ว่าจะต้องศึกษางานในการบริหารนั้นอย่างไรแล้ว กระผมคิดเหลือเกินว่า งานทางด้านกรมป่าไม้ก็ดี กรมประมงก็ดี จะเจริญมากกว่าที่เป็นอยู่ในขณะนี้ อีกประการหนึ่ง ที่กระผมเสนอให้มีการโยกย้ายนี้ ก็ด้วยเหตุผลที่ว่าในการที่เราเปลี่ยนคนไปทำงานใหม่นั้น จะเห็นได้ว่าทุกคนมีความกระตือรือร้นที่จะศึกษาทำงานเดิมนั้นเป็นอย่างไร เมื่อศึกษางานเดิม เป็นอย่างไรแล้ว ก็เป็นหน้าที่ของตนเองที่จะศึกษาว่า จุดอ่อนของงานเดิมนั้นมีอย่างไร ควร จะปรับปรุงแก้ไขหรือมีโครงการที่จะปรับปรุงกรมนั้นอย่างไร และที่ให้เวลา ๔ ปีนั้น ก็เนื่อง ด้วยเหตุผลที่ว่าในปีแรกหรือครึ่งปีแรกอาจจะต้องใช้เวลาศึกษาของกรมที่เข้าไปทำใหม่ ๆ และก็คงจะวางโครงการเพื่อจะปรับปรุงงานบริหารในกรมนั้นให้ดีขึ้น หรืองานต่าง ๆ ของ กรมนั้นให้ดีขึ้น ซึ่งอาจจะต้องใช้เวลาถึง ๒ ปี ที่จะดำเนินงานตามโครงการที่เราวางไว้ ส่วน เวลาที่เหลืออีก ๑ ปีนั้น กระผมคิดว่าคงจะใช้ในการที่จะพัฒนาคนที่เหมาะสมที่จะมารับงาน ต่าง ๆ ไป จึงได้เสนอว่าเป็นเวลา ๔ ปี กระผมคิดว่าประการหลังนี้ เหตุผลประการหลังนี้จะ เป็นเหตุผลที่ทำให้ข้าราชการในประเทศไทยได้มีการเปลี่ยนแปลง ได้มีการปรับปรุงคิดหา แนวทางที่จะปรับปรุงงานของประเทศให้เจริญก้าวหน้ายิ่งขึ้น และกระผมขอย้ำว่าถ้ามีการเปลี่ยน แปลงเช่นนี้ เราจะไม่เห็นผู้ว่าราชการกองกษาปณ์ซึ่งนั่งเมาเหล้าอยู่ทุก ๆ วัน จนทำให้เกิด ปัญหาที่มีการโยกย้ายอดีตอธิบดีกรมธนารักษ์ กระผมคิดว่าอันนี้อาจจะเป็นเรื่องที่ใหม่ แต่ กระผมก็เห็นว่าเราควรจะเริ่มได้ทำ และในประเทศอื่น ๆ อีกมากมายก็ได้ทำกันอยู่แล้ว กระผม จึงเห็นว่ามีการโยกย้ายนี้ไม่ได้มีข้อเสียหายอะไรเลย ตรงกันข้ามกลับจะทำให้มีความเจริญก้าวหน้า ในงานของราชการยิ่ง ๆ ขึ้นไป ขอขอบคุณครับ

นายศักดิ์ดา สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผมศักดิ์ดา สายบัว สำหรับมาตรา ๔๒ ทวินี้ กระผมเห็นด้วยเป็นอย่างยิ่งด้วยเหตุผลที่ท่านสมาชิกผู้มี เกียรติเมื่อกี้ได้แถลงอย่างละเอียดล่อ แต่กระผมก็ยังมี ความสงสัยในวรรคสองดังที่ท่าน สมาชิกผู้มีเกียรติได้ซักถาม กระผมยังไม่ค่อยเข้าใจดี คือกระผมมาดูแลแล้ว การสับเปลี่ยน หน้าที่ ย้ายหรือโอนตามมาตรา ๔๒ ทวินี้ มันควรจะทำได้ทั้งนั้น กระผมยังมองไม่เห็นเลยว่า

LIRT

ความในวรรคสอง บอกผู้ดำรงตำแหน่งในราชการที่กำหนดว่า มีส่วนราชการมีลักษณะงานเฉพาะอย่าง ไม่ว่าจะงานของตำแหน่งแต่เฉพาะอย่างหรืองานส่วนราชการเฉพาะอย่าง กระผมว่าการสับเปลี่ยนโยกย้ายโอนนั้น เป็นเรื่องโอนบุคคล มันควรจะได้ทำทั้งนั้น กระผมยังไม่เห็นว่าลักษณะงานเฉพาะอย่างของตำแหน่งหรืองานเฉพาะอย่างของกรม มันบังคับว่าเราจะไม่ต้องใช้คนบังคับ มันเป็นเรื่องเอาบุคคลเปลี่ยนกันนี้ครับ จะต้องมีคนแน่ครับ มีความรู้ชำนาญนั้นมาเปลี่ยนกัน ทำไมจะต้องมาเขียนวรรคสองไว้ กระผมขอคำชี้แจงหน่อยครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับก่อนตอบคำถามของท่านสมาชิกผู้ที่นั่งลงไปนี้ เมื่อกี้มีท่านสมาชิกบอกผมเป็นเครื่องมือยืมมือผมมาเสนอกฎหมาย ที่จริงก็เสื่อมเสียเกียรติยศอยู่พอสมควร แต่ไม่ถือสา ในสภานี้ใคร ๆ ก็พูดอะไรกันก็ได้ จริง ๆ ผมก็เคยร่างมาตั้ง ๒๐ กว่าปีมาแล้ว ก็เคยเสนอร่างพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนได้ และผมไม่เคยเป็นเครื่องมือของใครเลย แต่ว่าร่างกฎหมายมีอยู่หลายฉบับ มีอยู่ ๓ ฉบับ ผมมาจัดสรรมาเลือกกันดู ก็ปรึกษากับคุณอมรบอกว่าเลือกเอาร่างนี้เสนอดีกว่า จึงเสนอขึ้นมา ไม่ได้เป็นเครื่องมือของใครหรอก ใครก็ยืมมือผมไม่ได้หรอก นี่เป็นเครื่องทำความเข้าใจกัน ประเด็นที่ว่าเขียนนอกเลยมากไป ก็ไปเปิดดูหลักการ เขียนอยู่ในหลักการทั้งสิ้น ซึ่งกรรมการมีสิทธิจะทำได้ ส่วนสภาจะไม่เอาหรือเอาก็เป็นเรื่องของสภา

ตอบปัญหาในข้อที่ ๒ พูดถึงงานเฉพาะอย่าง ผมอยากเรียนอย่างนี้ว่า งานเป็นแพทย์ เป็นแพทย์ทั้งนั้น แต่แพทย์ที่มีความชำนาญเป็นพิเศษไม่เหมือนกัน อย่างทันตแพทย์ แพทย์ผ่าตัด แพทย์วางยาสลบ แพทย์หัวใจก็คนมีความลักษณะเฉพาะคนละอย่าง ถ้าหากว่าไม่เขียนกฎหมายอย่างนี้ไว้แล้ว ก.พ. ก็จะออกกฎรุ่มร่ามเป็นคนที่เอาอะไรต่ออะไร เอาบุคคลมาเป็นหลักการ กรรมการจึงเขียนไว้ แต่ว่าถ้าเขียนไว้แบบนี้สภาจะไม่เอาไม่ได้ขัดข้องอะไร ปัญหาสำคัญที่ท่านสมาชิกท่านหนึ่งถามถึงเรื่องว่า ในส่วนราชการ ที่จริงจะไม่ส่วนราชการจะเขียนว่าตำแหน่งก็ไม่ดีใจ ก็เติมมา สภาก็อาจจะแก้เสียได้ หรือตัดออกก็ได้ อันนี้ก็ไม่ได้ดีใจ แต่ว่าที่เขียนมานั้นกรรมการมีหน้าที่ชี้แจงเหตุผลสภาว่าทำไมเขียนมาอย่างนั้น เขียนมาก็ด้วยเจตนาอย่างที่ได้เรียนนี้แหละ ส่วนจะดีหรือไม่ดี มันก็ต้องอยู่ที่สภา ไม่ใช่อยู่ที่กรรมการ กรรมการสำนึกกว่าเป็นเครื่องมือของสภาเท่านั้นแหละครับ

LIRT

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะขอสนับสนุน
กรรมวิธีการในวรรคสองของมาตรา ๕๒ ทวินี้ เพราะว่าตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๗ ขึ้นไป ถึง
แม้จะเป็นตำแหน่งบริหารก็จริง แต่ว่าจะมีงานบางชนิดซึ่งจำเป็นจะต้องใช้ความรู้ทางวิชาการ
กระผมอยากจะขอยกตัวอย่าง เช่นตำแหน่งคณบดีในมหาวิทยาลัย นอกจากจะเป็นผู้บริหาร
แล้วที่สำคัญยิ่งกว่านั้นก็คือจะต้องเป็นนักวิชาการในสาขาวิชานั้น ๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับนับถือ
ของอาจารย์ในคณะและของวงการ ไม่อย่างนั้นแล้วจะเป็นผู้นำทางวิชาการไม่ได้ และถ้าคณบดี
เป็นผู้นำทางวิชาการไม่ได้คณะนั้นจะเจริญไม่ได้ ท่านสมาชิกท่านที่ถาม ท่านก็เคยเป็นคณบดีมา
เมื่อสมัยท่านยังเป็นข้าราชการอยู่ บัดนี้ท่านออกไปอยู่กับเอกชนแล้ว รู้สึกว่าท่านจะล้มเลือน
ไปบ้าง ถ้าในสมัยที่ท่านยังไม่ลาออกแล้ว ก.พ. โยกย้ายท่านไปเป็นคณบดีคณะฟิสิกส์ ผม
คิดว่าท่านคงลำบากใจเป็นอันมาก ท่านเรียนเศรษฐศาสตร์มา แต่ไปเป็นคณบดีฟิสิกส์ จะ
ต้องไปเป็นผู้นำทางนิเวศวิทยาฟิสิกส์ ผมคิดว่าท่านทำไม่ได้แน่ เพราะฉะนั้นจำเป็นจะต้อง
มีวรรคสองอีกครั้ง ขอขอบคุณ

นายชิต นิชพานิช : ท่านประธานสภาที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ ผม นายชิต
นิชพานิช กระผมใคร่จะขอกราบเรียนว่า กระผมสนับสนุนในหลักการโดยทั่วไปนะครับ แต่
ใคร่จะตั้งข้อสังเกตไว้ว่า การที่กำหนดไว้ว่า ให้ส่วนราชการใดอาจจะกำหนดเฉพาะตำแหน่งไว้
โดยไม่ต้องโยกย้ายนั้น อาจจะมีข้อเสียในทางปฏิบัติ กล่าวคือ ก็คือว่ากรมเล็กจะเสียเปรียบ
กรมใหญ่ เพราะการโยกย้ายแต่งตั้งต่าง ๆ นั้นทำไม่ได้ กระผมคิดว่าในหลักการทั่วไปที่กำหนด
ไว้ว่า ให้ข้าราชการแต่ละชั้นสามารถที่สับเปลี่ยนโยกย้ายกันได้นั้นเป็นหลักการที่ดี กระผม
คิดว่าอันนี้คงลอกของอังกฤษมา ถ้าหากว่าเป็นไปได้ กระผมคิดว่าน่าจะกำหนดตำแหน่งเสียก่อน
ว่าตำแหน่งต่าง ๆ นั้นสามารถแบ่งเป็นชั้น อาจจะชั้นบริหาร ชั้นวิทยาศาสตร์ ชั้นอะไรต่ออะไร
ต่าง ๆ แบบอังกฤษนะครับ แล้วก็ต่อจากนั้นจึงแบ่งเป็นเกรด เพราะฉะนั้นทุกกระทรวงก็
สามารถโยกย้ายสับเปลี่ยนกันได้ โดยไม่สร้างอาณาจักรอย่างที่ว่าไว้ แต่ว่าข้างต้นนั้นไม่ได้ทำ
อย่างนี้ กระผมใคร่จะขอตั้งข้อสังเกตไว้ว่า คราวต่อไปถ้าเมื่อจะปรับปรุงขึ้นมาแล้วนี้ในเมื่อ
จะเอาอย่างไหนก็จะเอาสักทางหนึ่ง อย่าหวังกฏท้ายมังกรครับ ขอขอบคุณครับ

หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็ข้องใจที่อยากรู้

LIRT

จะเรียนถามคณะกรรมการมาธิการเกี่ยวกับมาตรานี้ คือว่าการที่จะให้มีสลับเปลี่ยนสมมติว่าเป็นอธิบดีก็ดี ถ้าเชื่อว่าอธิบดีผู้นั้นได้ดำรงตำแหน่งมา ๔ ปี และจะต้องเปลี่ยนตัวคนอื่นขึ้นมาแทนเช่นนี้ อัยกจะทราบว่าการอธิบดีนั้นจะไปทำอะไรเมื่อได้เปลี่ยนไปแล้ว คือมันไม่เหมือนกับคนปกติใหม่มหาวิทยาลัย ซึ่งเมื่อพ้นจากตำแหน่งคนปกติแล้วก็อาจจะกลับมาเป็นศาสตราจารย์สอนในวิชาของตน แต่ว่าอธิบดีนั้นเมื่อได้ดำรงตำแหน่งมา ๔ ปีนี้ ตำแหน่งต่าง ๆ ที่มีอยู่อย่างผู้อำนวยการกองหรืออื่นใดนี้ ก็อาจจะมิใช่อื่นเข้ามาดำรงตำแหน่ง เมื่อเป็นเช่นนี้แล้วอัยกจะทราบว่าการอธิบดีนี้จะให้ไปทำอะไร ย้ายเข้าไปประจำกระทรวงหรือจะตั้งเป็นผู้เชี่ยวชาญหรืออะไรอย่างไรขอทราบครับ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ สำหรับปัญหาที่ท่านสมาชิกผู้มี่เกียรติได้กล่าวว่าตำแหน่งระดับสูง คือตำแหน่งอธิบดีนั้น เมื่อถึงคราวสลับเปลี่ยนจะสลับเปลี่ยนไปไหน การสลับเปลี่ยนนั้นตามมาตรา ๔๒ ทวิ นั้น อาจกระทำได้ทั้งสลับเปลี่ยนภายในกรมและสลับเปลี่ยนภายนอกกระทรวง หรือว่าสลับเปลี่ยนข้ามกระทรวง แต่อย่างไรก็ตามการสลับเปลี่ยนข้ามกระทรวงนั้นก็ต้องอยู่ภายใต้บังคับบทบัญญัติของกฎหมายที่บอกว่าจะได้รับความเห็นมาจากรัฐมนตรีเจ้ากระทรวง คือการสลับเปลี่ยนระหว่างกรมหรือระหว่างกระทรวงนั้น ย่อมเป็นไปตามหลักปฏิบัติทั่วไป คือหมายความว่าต้องได้รับความเห็นชอบจากผู้รับผิดชอบในงานของแต่ละกระทรวง หรือแต่ละกรม ดังนั้นตำแหน่งอธิบดีนั้น ถ้าหากสลับเปลี่ยนกับอธิบดีอื่นได้ ยกตัวอย่างอย่างเช่นกระทรวงการคลังนั้น กระผมเชื่อว่าท่านสมาชิกผู้มี่เกียรติบางท่านก็ทราบดีว่ามีการสลับเปลี่ยนระหว่างตัวอธิบดีด้วยกัน สำหรับปัญหาอีกปัญหาหนึ่งนั้น ซึ่งกระผมอยากจะกราบเรียนเพิ่มเติมคือว่า มาตรา ๔๒ ทวิ นั้นมิได้ใช้บังคับทันที กระผมอยากจะให้ท่านสมาชิกผู้มี่เกียรติขอให้เปิดดูหน้า ๓๗ มาตรา ๑๑๒ ทวิ ครับจะเห็นว่า เนื่องจากหลักการที่ท่านสมาชิกผู้มี่เกียรติได้ขอแปรญัตตินั้นมีประโยชน์มาก แต่เรามีความจำเป็นที่จะต้องใช้เวลาปรับตัว หรือว่าวางหลักหรือหาวิธีการที่เหมาะสม ดังนั้นในมาตรา ๑๑๒ ทวิ นั้นจึงได้วางมาตรการไว้ว่า มาตรา ๔๒ ทวิ นั้นจะค่อย ๆ ทำไปแล้วก็ให้ทำอย่างช้าที่สุดภายใน ๓ ปี อีกประการหนึ่งที่กระผมอยากจะกราบเรียนเสียตั้งแต่ในระยะเวลาอันนี้ ซึ่งอาจจะนอกเหนือหลักการของมาตรา ๔๒ ทวิ ก็คือปัญหาที่ท่านสมาชิกผู้มี่

LIRT

เกียรติได้กล่าวว่า พระราชบัญญัตินี้ได้เอาอำนาจไปจากสภานิติบัญญัติแห่งชาติ สภานิติบัญญัติ ข้างหน้าด้วย ในการที่จะให้ฝ่ายบริหารตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นเงินเดือนนั้น ความจริงมีใช้ เงินเช่นนั้นเงินทั้งหลายนั้นจะต้องอนุมัติโดยสภาฯ โดยพระราชบัญญัติงบประมาณฯ ดังนั้น ในกรณีนี้การที่ฝ่ายบริหารจะใช้พระราชกฤษฎีกาเพิ่มเงินเดือนได้นั้น การเงินทั้งหลายตาม ประเภทต่าง ๆ นั้นสภาจะต้องอนุมัติเสียก่อน เป็นการซ้อนกัน ในระหว่างปัจจุบันนี้สภานิติบัญญัติแห่งชาตินั้นอนุมัติ ๒ ครั้ง ครั้งหนึ่งในด้านงบประมาณเพิ่มเติมโดยประเภทต่าง ๆ ซึ่งเงินเดือนก็ซ้อนอยู่ในกระทรวงต่าง ๆ กลับมาแก้ไขพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนเกี่ยวกับอัตราเงินเดือน จึงเป็นการอนุมัติ ๒ ครั้ง ดังนั้นข้างหน้าที่กระผมคิดว่า การที่ฝ่ายบริหารจะออกพระราชบัญญัติเพิ่มเงินเดือนได้นั้น ก็ต่อเมื่อการเงินนั้นได้รับอนุมัติ จากสภาแล้ว ควรจะเป็นอย่างนั้นนะครับ กระผมเข้าใจอย่างนั้น ขอขอบคุณครับ

หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ : ท่านประธานที่เคารพ ที่กระผมถามเมื่อก่อน เป็นเรื่องเกี่ยวกับทางด้านหน่วยราชการที่ถือเป็นหน่วยราชการทางด้านวิชาการ เพราะว่าอย่างที่ ท่านสมาชิกเกี่ยวกับเจ้าของยุติติเดิม พูดถึงว่าอย่างอธิบดีกรมประมงจะมาเปลี่ยนกับกรม ป่าไม้ก็ได้ อธิบดีกรมป่าไม้จะมาเปลี่ยนเป็นอธิบดีกรมปศุสัตว์ ได้นั้นนะ ผมเชื่อแน่ว่าเป็น ไปไม่ได้ เพราะว่า ๑. ผู้ที่อยู่กับน้ำ อยู่กับปลาจะทำให้ขึ้นไปอยู่บนบกนี้ กว่าจะปรับตัวได้ก็ คงจะแห้งไปเสียแล้ว แล้วจะทำให้เสียเวลาเป็นเวลาช้านานกว่าจะศึกษาวิชาที่เกี่ยวกับที่จะ ต้องบริหารนี้เป็นเวลาตั้งหลายปี กว่าจะรู้เรื่องดีไม่ได้ว่าจะมาปรับได้เพียงใน ๖ เดือนหรือ ๑ ปีอย่างที่ว่ามา ผมจึงได้มีข้อสังเกตอันนี้ คือรู้สึกว่าจะใช้แบบคลุมอย่างนี้มันยาก ถ้าเผื่อ เป็นทางด้านส่วนราชการ เช่นอย่างของกระทรวงมหาดไทยอย่างผู้ว่าราชการจังหวัดหรืออธิบดี มีลักษณะงานหรือพื้นความรู้คล้ายคลึงกันอย่างนั้นผมไม่ขัดข้องแต่ทางด้านกรมหรือกระทรวง วิชาการนี้รู้สึกว่ามีปัญหามากมาย ขอขอบคุณครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ ท่านสมาชิก ที่นั่งไปเมื่อกี้ อภิปรายตรงกับเจตนาของกรรมการ คือหมายความว่าเช่นนั้น เราจึงต้อง เขียนมาตรา ๔๓ ทวิ วรรคสองไว้ คือบางกรมมันไปไม่ได้จริงๆ ในหลายกรมไปได้ ข้อเท็จจริง ที่ปรากฏคืออย่างที่กรรมการท่านหนึ่งชี้แจงไปแล้วว่าอย่างกระทรวงการคลังนี้อาจจะสืบ

LIRT

เปลี่ยนกันได้เกือบทุกกรม เพราะว่างานในกระทรวงการคลังนั้นมีลักษณะคล้ายคลึงกันเกือบทุกกรม แต่บางกรมบางกระทรวงไม่ได้เป็นไปอย่างนั้น เมื่อไม่ได้เป็นไปอย่างนั้น ไม่ได้เขียนวรรคสองไว้ มันก็จะปฏิบัติไม่ได้ อย่างที่ท่านสมาชิกสงสัย ถ้ากรมที่สับเปลี่ยนกันได้ ข้ามกระทรวงก็ยังมี พอจะชี้ให้เห็นได้อีกอย่างว่ากรมโยธาธิการ กรมทางหลวงแผ่นดิน ลักษณะงานคล้ายคลึงกัน อาจจะสามารถสับเปลี่ยนกันได้ กรมชลประทาน กรมทางหลวงแผ่นดิน ก็อาจจะสับเปลี่ยนกันได้ เพราะคนที่บริหารนั้นมีพื้นวิชาการเป็นหลักอยู่ด้วย แล้วหลักวิชาการก็เป็นวิชาการสาขาเดียวกัน ที่เขียนไว้แบบนี้หมายถึงกรมชนิดนั้น แต่ไม่ใช่หมายความว่าเอาทุกกรม ถ้าหากย้ายกันไม่ได้ ก็ไม่รู้จะย้ายไปที่ไหน เรื่องมันก็เท่านั้น ที่เขียนมาตรา ๔๒ ทวิไว้เพื่อให้ปฏิบัติได้ นี่ก็ความหมายตรงกัน ไม่ใช่หมายความว่าเขียนมาตรา ๔๒ ทวิเข้าไปแล้วอธิบดีทุกกรมจะต้องย้ายกันทุก ๔ ปี เพราะบางกรมย้ายไม่ได้ เจตนาอีกประการหนึ่งที่ต้องการให้ก้าวหน้าขึ้น ก็หมายความว่าบริหารกับวิชาการ ควรจะไปคนละทาง คือใช้คนให้ถูกทาง คนบริหารในกระทรวงอุตสาหกรรมเรียนรัฐศาสตรมา ก็เป็นอธิบดี จนเป็นปลัดกระทรวง เป็นรัฐมนตรีก็เคยมีนั่นมันก็เกี่ยวกับในการปฏิบัติราชการในการบริหาร แต่งานอุตสาหกรรมไม่ใช่มีแต่บริหารอย่างกรมวิทยาศาสตร์ก็ไม่ใช้บริหาร ต้องบริหารด้วยและวิชาการด้วย อย่างนี้เป็นต้น ความจริงตรงกันครับ แล้วก็ไม่ใช่เป็นอุปสรรค นี่เป็นความเห็นของกรรมาธิการก็แล้วแต่สภานี้จะโปรดพิจารณา

นายชูวงศ์ ฉายะบุตร : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม ชูวงศ์ ฉายะบุตร กระผมมีความรู้สึกว่าจะสนับสนุนให้ตัดคำว่า "ในส่วนราชการ" ในวรรคสองของมาตรา ๔๒ ทวิออก คือกระผมอยากจะทราบเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า ตำแหน่งอธิบดีอย่างนี้จะเป็นตำแหน่งงานเฉพาะอย่างหรือ ซึ่งกระผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นตำแหน่งงานเฉพาะอย่าง ตามที่เขียนไว้ในมาตรา ๔๒ ทวิ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าจะให้กรมทั้งกรมนี้เป็นงานเฉพาะอย่าง ทั้งกรมอย่างนี้ กระผมคิดว่าไม่น่าจะเป็นไปได้ อย่างสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาอย่างนี้อาจจะเป็นงานเฉพาะอย่างหรือเปล่า กระผมก็ไม่ทราบ เพราะเป็นทั้งกรมอย่างนี้ ซึ่งมันน่าจะหมุนเวียนกัน ถ้าหากว่าจะยึดหลักการตามมาตรา ๔๒ ทวิ วรรคแรก อย่างนี้เป็นต้น เพราะฉะนั้นในลักษณะเช่นนี้ กระผมคิดว่าถ้าหากเป็นงานเฉพาะอย่างแล้วก็ควรจะเป็นตำแหน่ง

LIRT

เพียงบางตำแหน่งเท่านั้น ไม่น่าจะเอามารวมทั้งกรมด้วย กระผมคิดว่าน่าจะตัดคำว่า "ในส่วนราชการ" ออก ซึ่งคณะกรรมการก็รู้สึกว่าจะไม่ขัดข้อง

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ): กรรมการไม่ขัดข้องทางสภาจะตัดออกอย่างที่สมาชิกท่านเสนอ

นายอดุล วิเชียรเจริญ: ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นด้วยว่าการที่จะให้มีการสับเปลี่ยนผู้บริหารซึ่งทำงานลักษณะบริหารทั่วไป โดยไม่ใช่เป็นงานเทคนิคนั้น จะได้มีการสับเปลี่ยนกัน กระผมเห็นว่าเป็นหลักการสากล แล้วก็ถูกต้อง แล้วก็มีควมสมควรที่จะได้ปฏิบัติกันให้ทั่วถึงในประเทศไทยของเรา เพราะฉะนั้นกระผมเห็นด้วยกับท่านผู้เสนอขอแปรญัตติ แล้วก็คณะกรรมการที่ได้จัดขึ้นมาเป็นร่างมาตรา ๔๒ ทวิ แต่ถึงแม้กระผมจะเห็นด้วยว่าเป็นสิ่งที่ควรจะมีฟังกระทำ กระผมก็ไม่เห็นด้วยในการที่จะนำมากำหนดเป็นกฎหมายบังคับไว้ในลักษณะซึ่งเสนอมาในร่าง ทำไมจึงเป็นเช่นนั้น ที่เป็นเช่นนั้นก็เพราะเหตุว่าการสับเปลี่ยนตำแหน่งบริหารทั่วไปนั้น ทั้ง ๆ ที่ระบบการจัดงานบุคคลในประเทศไทยเราทำที่แล้วมาเป็นลักษณะที่จัดไปโดยถือตำแหน่งและก็ความอาวุโสของข้าราชการ แม้กระทั่งว่าเราจะได้ใช้ระบบมานี้ก็ตามเถอะ เราก็ยังได้นำเอาวิธีการสับเปลี่ยนผู้ดำรงตำแหน่งบริหารงานทั่วไปมาใช้กันแล้ว เมื่อเป็นดังนี้ ถ้าหากว่าเราจะเปลี่ยนมาใช้ระบบไปซิชั้นคลาสซิฟิเคชัน (position classification) ซึ่งร่างกฎหมายใหม่นี้ ประสงค์จะให้นำมาใช้ ถึงแม้ว่ากระผมไม่ทราบว่า จะนำมาใช้จริง ๆ นั้น ในลักษณะซึ่งได้กระทำกันอยู่ในต่างประเทศอย่างแท้จริงหมดจดหรือเปล่าก็ตามเถอะ แต่ว่าเป็นรูปร่างระบบนี้เข้ามา เราจะนำรูปร่างระบบนี้เข้ามา การที่จะมีการสับเปลี่ยนตำแหน่งผู้บริหารงานทั่วไปนั้น ซึ่งมีทางใหม่เกิดขึ้นมาแล้ว และจะเกิดขึ้นมานับว่ามากอยู่ ก็ยังจะต้องมาใช้ ไม่มีปัญหา เมื่อจะเข้าใช้อย่างไม่มีปัญหาเช่นนี้แล้ว โฉนดเราจึงจะไม่ควรให้เข้ามาในลักษณะที่มันเข้ามาแล้วก็มากขึ้น ๆ ทุกที แทนที่จะเขียนมาเขียนรับไม่ให้ผู้บังคับบัญชาชั้นสูงที่จะฟังใช้ดุลพินิจ กระผมก็อ่านแล้วก็เข้าใจ ในนี้เขียนไม่ใช่บังคับว่าต้องทำอย่างนั้น แต่ว่าเขียนไว้ว่าโดยมิควรให้อยู่ในกำหนดระยะเวลาติดต่อกันเกินกว่า ๔ ปี แต่เขียนเช่นนั้นเมื่อเขียนไว้เป็นกฎหมายอย่างนี้วางไว้เป็นหลักว่าไม่ให้เปลี่ยน แต่ว่าจะให้อยู่ติดต่อกันเกินกว่า ๔ ปี ในสองระยะเวลาติดต่อกัน ก็อาจจะทำได้เหมือนกัน ก็ถูกที่เขียนอย่างนั้น แต่กระผม

LIART

เห็นว่าไม่น่าที่จะเขียน ควรที่จะปล่อยให้เป็นดุลพินิจและก็ให้การใช้ระบบ พี.ซี. นี้ได้มีการ
 ปลุกฝังวิธีการที่จะให้การสับเปลี่ยนอยู่ด้วยในตัวของมันเอง กระผมคิดว่าเป็นวิธีการที่น่าจะ
 ถูกต้องมากกว่า กระผมเห็นอันตรายของการที่เราจะทำอะไรในบ้านเราก็เขียนตราเป็นกฎหมาย และ
 ในบางครั้งอาจจะให้มันเกิดขึ้น ในการตรานั้นก่อให้เกิดความวุ่นวาย จนกระทั่งไม่เกิดความ
 คล่องตัวเท่าที่จะควร ด้วยเหตุนี้เอง ทั้ง ๆ ที่กระผมเห็นด้วยว่าเป็นหลักการที่ถูกต้อง และ
 เป็นสิ่งที่เราได้เริ่มใช้กันมาอยู่แล้ว แล้วก็อันนี้กระผมเชื่อว่า会越来越ขึ้น เมื่อเป็นเช่นนี้ไม่มี
 ความจำเป็นเลยที่จะต้องมาเขียนไว้ เขียนไว้ก็ไม่ใช่ว่าบังคับ ถ้าจะบังคับว่าต้องทุก ๔ ปี ต้อง
 มีการเปลี่ยนก็ควรจะเขียนไว้ แต่ถ้ายังเขียนไว้ในลักษณะที่ว่าให้มีการใช้ดุลพินิจได้อยู่ ก็ไม่มี
 ความจำเป็นต้องเขียน กระผมเห็นว่า เป็นสิ่งที่เกินกว่าความจำเป็นที่จะพึงมี กระผมอยากจะ
 ให้เราใช้สามัญสำนึก อย่าไปนึกว่าอยากจะควอะไรแล้วเขียนตราเป็นกฎหมายให้หมด กระผม
 เห็นอันตรายจากการที่จะทำการปกครองกัน จะใช้ดุลพินิจจะทำการบริหาร ก็ตรานั้นมาเป็น
 กฎหมายหมดด้วยเหตุนี้เอง ทั้ง ๆ ที่กระผมเห็นด้วยในหลักการก็ขอติงว่า ไม่ควรที่จะเขียนไว้
 ในร่างมาตรา ๔๒ ทวิ และขอประทานเสนอเป็นญัตติให้ตัดออก ขอบพระคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ ขอผู้รับรองด้วยครับ ถ้ามี

(มีสมาชิกลงชื่อรับรอง)

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นด้วยกับกรรมวิธีการตาม
 มาตรา ๔๒ ทวินั้น เพราะว่าในความรู้สึกของกระผมเองแล้ว ขณะนี้มีความเข้าใจว่า ผู้บริหาร
 ในส่วนราชการต่าง ๆ นั้น ท่านมีความหลงผิดในตำแหน่งหน้าที่ของท่านกันเป็นจำนวนมาก
 ท่านมีความเข้าใจว่า ท่านคือเจ้ากรม นั้น ท่านคือเจ้าของกรมนี้ กรมนี้เป็นของท่าน กรมนั้น
 เป็นของท่าน คนพวกนี้คือคนของท่าน ท่านสร้างอาณาจักร ซึ่งเป็นความหลงผิดของท่าน
 และลูกน้องเองก็อยู่ในฐานะที่จะเสิร์ฟ (serve) อารมณ์ท่าน ให้ท่านเป็นเจ้าพ่อของกรมนั้น
 กรมนี้ไป หรือเป็นเจ้าของกรมนั้น กรมนี้ไปโดยปริยาย สิ่งนี้เป็นสิ่งอันหนึ่งซึ่งบั่นทอนความเจริญ
 ก้าวหน้าของราชการ อันจะมีผลต่อประชาชนและประเทศชาติด้วย กระผมจึงเห็นว่าร่างของ
 กรรมวิธีการนั้นเป็นสิ่งที่ดีแล้ว สำหรับมาตรา ๔๒ ทวิ ที่เขียนไว้นั้นก็เปิดโอกาสให้เป็นความคล่องตัว
 ที่ว่าไม่จำเป็นจะต้องเป็นไปตามวรรคหนึ่งเสมอไป แต่ให้ใช้ขอบเขตและดุลพินิจของ ก.พ.

LIART

เป็นสิ่งสำคัญ สิ่งที่กระผมจะฝากไว้อันหนึ่งก็คือใจ:ความรู้สึกของกระผมเองนั้น ก.พ. ในช่วงระยะเวลาที่แล้วมานั้นขอบเขตและอำนาจ อำนาจในการปฏิบัติงานของ ก.พ. นั้น ไม่ได้เป็นไปตามมาตรฐานที่ ก.พ. ควรจะมีอำนาจ แล้วในเวลาเดียวกันก็ขอฝากไว้ด้วยว่า ความสามารถของ ก.พ. ในอันที่จะไปต่อสู้กับส่วนราชการหรือกระทรวงทบวงกรมต่างๆ นั้น น้อยกว่ามาตรฐานอันควรจะเป็นในความรู้สึกของกระผม เพราะฉะนั้นกระผมขอฝากไว้ว่า เมื่อ ก.พ. ได้รับสิ่งนี้ไปแล้วตามมาตรา ๔๒ ทวิ นั้นขอให้ ก.พ. จงรู้ภาระหน้าที่ของตัวเอง ปรับปรุงขอบเขตอำนาจและมาตรฐานการทำงานของ ก.พ. ด้วย สิ่งนี้จะทำให้ข้าราชการทั้งหลายเข้ากับประชาชนได้ แล้วการบริหารราชการของประเทศทางด้านราชการก็จะดีขึ้นเป็นอย่างมาก กระผมขอฝากเพียงเท่านี้ครับ

นายทองต่อ กสิ่วไม้ ณ อยุธา : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเสนอขอให้เปิดอภิปรายครับผม ขอผู้รับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มีท่านผู้ใดเสนอขอให้เปิดอภิปรายใหม่ครับ ขอเชิญดอกเตอร์ อำนวย ครับ

นายอำนวย วีรวรรณ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมมีข้อคิดเห็นบางประการ ซึ่งคิดว่าจะเป็นประโยชน์ในการพิจารณาของที่ประชุม เพราะฉะนั้นใครจะขอเสนอให้มีการเปิดอภิปราย เพื่อจะได้มีโอกาสเสนอข้อคิดเห็น ท่านผู้ใดเห็นด้วย โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมจะขอประธานมติดครับ ท่านสมาชิกที่เห็นควรเปิดการอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นควรปิดอภิปราย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้ลงมติให้เปิดการอภิปราย
ในมาตรา ๔๒ ทวิ ต่อ ขอเชิญคุณอำนวยการรับ

นายอำนวยการ วีรวรรณ : ท่านประธานที่เคารพ ผมขอขอบคุณที่กรุณาให้โอกาสได้
แสดงข้อคิดเห็นเกี่ยวกับเรื่องนี้ และขอภัยท่านสมาชิกหลายท่านซึ่งเกรงว่าการอภิปราย
ต่อไปจะทำให้เสียเวลายืดเยื้อไป กระผมมีข้อคิดเห็นซึ่งกระผมรู้สึกว่าจะเป็นประโยชน์เกี่ยวกับ
การเสนอร่างมาตรา ๔๒ ทวิของคณะกรรมการสิทธิการ ซึ่งสมาชิกผู้มีส่วนเกี่ยวข้องในที่ประชุมนี้หลาย
ท่านก็ได้แสดงความคิดเห็นให้การสนับสนุนในหลักการ ซึ่งกระผมก็เป็นผู้หนึ่งซึ่งมีความคิดเห็น
สนับสนุนเช่นเดียวกัน การโยกย้ายหรือสับเปลี่ยนข้าราชการในระดับบริหารนั้น กระผมคิด
ว่าเป็นหลักการที่จะนำประโยชน์ที่จะเสริมสร้างประสิทธิภาพ ในการบริหารงานของระบบราชการ
ในประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง การสับเปลี่ยนโยกย้ายหน้าที่ราชการของผู้บริหารงานใน
ระดับเดียวกัน ซึ่งแต่ไหนแต่ไรมานั้นมักจะไม่กระทำกัน ด้วยเหตุผลหลาย ๆ ประการ แต่
กระผมมีประเด็นอยู่เพียงเล็กน้อยที่ว่า การที่จะกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับเรื่อง
นี้ขึ้นมา นั้น ผู้ร่างกฎหมายก็ได้มอบอำนาจเรื่องนี้ให้แก่ ก.พ. และก็ได้ให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้
ให้ความเห็นชอบอีกทอดหนึ่ง ในขณะที่เดียวกันก็มีข้อท้วงโยว่า การกำหนดหลักเกณฑ์และ
วิธีการนี้เป็นเรื่องใหม่ เป็นเรื่องที่จะต้องใช้เวลาและก็มีบทเฉพาะกาลให้ถึง ๓ ปี การที่
จะดำเนินการตามบทบัญญัติในมาตรานี้ ก็จำเป็นจะต้องมีการฝึกอบรมข้าราชการในระดับบริหาร
ให้มีทักษะหรือความสามารถในการบริหารงานในลักษณะงานที่แปลก ๆ ใหม่ ๆ ไป ซึ่งเรื่อง
เป็นเพราะการกรมการได้เห็นความจำเป็นว่า จะออกกฎหมายมีบทบัญญัติอย่างนี้โดยไม่มีสิ่ง
รองรับในเรื่องอื่น ๆ ก็อาจจะปฏิบัติไม่ได้ผลตามเจตนา เพราะฉะนั้นในบทเฉพาะกาลจึงให้
ระยะเวลาไว้นานพอสมควร สิ่งที่กระผมเป็นความห่วงใยอยู่ก็คือว่า สมาชิกผู้เกี่ยวข้องบางท่าน
ได้เสนอข้อคิดเห็นว่าจะมีความชุลขลักในบางกรณี คือไม่ให้ความยืดหยุ่นเพียงพอ
และโดยเฉพาะอย่างยิ่งมีข้อความอยู่ที่ว่า โดยมีควรให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่เดียวติดต่อกันเป็นเวลา
นานเกินกว่า ๔ ปี ซึ่งท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องท่านหนึ่งก็ได้แสดงความคิดเห็นอยู่แล้ว ไม่มีบท
หรือความสำคัญทางด้านกฎหมาย เพราะเป็นลักษณะเป็นข้อเสนอแนะ กระผมคิดว่าโดยที่

LIART

เรื่องนี้ยังเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษาหลักเกณฑ์และวิธีการกันอยู่ และแม้กระทั่งข้อวินิจฉัยว่า ควรจะเป็น ๔ ปีหรือไม่นี้ ก็อาจจะได้รับการพิจารณาเปลี่ยนแปลงได้ ในเมื่อได้มีการศึกษา ข้อเท็จจริงหรือวินิจฉัยอย่างละเอียดแล้ว ที่กระผมกล่าวเช่นนี้ ไม่ใช่หมายความว่า ๔ ปีนั้น นานไป อาจจะควรเป็น ๓ ปีก็ได้ หรืออาจจะเป็น ๕ ปีก็ได้หรือในบางกรณีอาจจะต้องมีความยืดหยุ่น ในเรื่องหลักเกณฑ์และวิธีการก็ได้ กระผมจึงอยากจะสนับสนุนร่างของกรรมาธิการ โดยใครขอเสนอว่าให้คณะกรรมาธิการหรือจะเสนอเป็นญัตติได้ ถ้าเป็นไปตามระเบียบข้อ บังคับว่า ไม่จำเป็นที่จะต้องมีความเห็นโดยควรมิควรให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่เดียวติดต่อกันเป็น เวลานานเกินกว่า ๔ ปีไว้ในวาระหนึ่ง เพราะว่าเมื่อมอบอำนาจให้ ก.พ. และคณะรัฐมนตรี เป็นผู้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการแล้ว ระยะเวลาที่สมควรและมาตรการต่าง ๆ นั้น ก็ย่อม จะกำหนดได้ในหลักเกณฑ์และวิธีการอยู่แล้ว ซึ่งจะเป็นการสร้าง ความยืดหยุ่นในลักษณะที่ เหมาะสม แต่ถึงอย่างไรก็ตาม กระผมก็ยังมีความเห็นว่าบทบัญญัตินี้ควรจะตราไว้ในร่าง พระราชบัญญัติ ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านกรรมาธิการมีอะไรชี้แจงไหมครับ ขอเชิญ ดอกเตอร์อมรครับ

นายอมร จันทรสุมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : กรรมาธิการขอขอบคุณในข้อสังเกตที่ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ให้ข้อสังเกตไว้และกรรมาธิการคิดว่าสามารถที่จะยอมรับได้โดยเปลี่ยน ถ้อยคำในบรรทัดที่ ๔ ของวรรคหนึ่ง มาตรา ๔๒ ทวิ โดยใช้คำว่า "โดยมิควรให้อยู่ปฏิบัติ หน้าที่เดียวติดต่อกันเป็นเวลานานเกินสมควร ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ ก.พ. กำหนด"

นายอำนาจ วิรวรณ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าการแก้ไขในลักษณะ นี้จะเป็นไปตามวัตถุประสงค์ ซึ่งท่านสมาชิกหลายคนได้มีข้อสังเกตไว้ ขอขอบคุณ

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ท่านประธานสภาที่เคารพ กรรมาธิการจะยอมรับที่ สมาชิกเสนอ นั้น โดยที่ขอเปลี่ยนข้อความเกินกว่า ๔ ปี เป็นสมควรนั้น กระผมมันไม่ใช่ เปลี่ยนหลักการครับ มันเปลี่ยนมากทีเดียว เพราะว่ากระผมมีความเห็นด้วยในเรื่องที่คุณชูวงศ์ เป็นผู้เสนอ ประทานโทษที่ต้องเอยนาม และสนับสนุนคณะกรรมาธิการเป็นอย่างยิ่ง กระผม คิดว่าในเรื่องเกี่ยวกับเรื่องนี้ ปัญหาใหญ่อยู่ที่ว่าเวลานี้เรามีข้าราชการที่เต็มไปด้วยความหลง

LIRT

ในอำนาจ ไม่ซื่อสัตย์ เราจะเห็นว่าเมื่อมีการเปลี่ยนแปลงตั้งแต่ ๑๔ ตุลาคม เป็นต้นมา ก็มีการกล่าวหาข้าราชการชั้นอธิบดีหลายท่าน ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นความจริง เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่าในการที่คณะกรรมาธิการได้เสนอมติตรา ๔๒ ทวิ ขึ้นมานี้เป็นการที่เหมาะสมกับเหตุการณ์อย่างยิ่ง ซึ่งนอกจากจะเป็นการทำลาย การสร้างอำนาจ การสร้างอาณาจักร ในกรมกองของตนเองแล้ว กระผมเห็นว่าจะเป็นการเปิดโอกาสให้ลูกน้องมีโอกาสได้ช่วยขยายงาน กระผมเห็นด้วยกับที่ท่านสมาชิกบางท่านที่บอกว่าการเปลี่ยนหน้าที่นั้นจะทำให้คนไม่สามารถปรับตัวเองกับการงานได้ สถานี้ต้องยอมรับว่าคนที่มีความสามารถนั้นมี ถ้าขาดความซื่อสัตย์แล้วไม่มีประโยชน์ กระผมยังคิดว่าข้าราชการเมืองไทยนั้น ถ้ามีความซื่อสัตย์เป็นหลักสัจจะแล้ว เรียกว่าทำอะไรเราก็ทำได้ทุกอย่างอื่นไกลเลยครับ ท่านประธานสภาที่เคารพ แม้กระทั่งกรมตำรวจเอง กรมประชาสัมพันธ์เอง เป็นใครครับ เคยไหมที่เราเคยเอาข้าราชการมาจากในระดับกรมไหน เรามักจะมาจากกรมทหารเป็นส่วนใหญ่ ทำไม่ถึงทำได้ ทหารก็ทำ ศึกษาหลายเรื่องหลายอย่าง แต่เมื่อมาถึงกรมตำรวจ กระผมก็เห็นว่าเรียบร้อย เพราะฉะนั้นไม่เป็นการขัดต่อหลักการเลย นอกจากนี้ ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมมองเห็นว่ากระทรวงการต่างประเทศนี้เป็นลักษณะอย่างหนึ่ง ในการที่เห็นว่าการโยกย้ายสำหรับข้าราชการในระดับตำแหน่งเอกอัครราชทูตนั้น ซึ่งเทียบเท่าอธิบดีนั้น ก็เป็นการโยกย้ายที่เรียกว่าไม่อยู่นานเกินควร แม้ว่างานในลักษณะกระทรวงการต่างประเทศเป็นลักษณะละเอียดอ่อนที่ว่า จะต้องใช้คนในลักษณะนี้ จะต้องเป็นคนข้าราชการที่ว่อาศัยอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศเท่านั้น แต่การย้ายไปอยู่ในตำแหน่งประเทศหนึ่ง ๆ นั้น ก็เป็นการเปลี่ยนแปลงในลักษณะโยกย้ายไปตามความเหมาะสม กระผมจึงเห็นว่า ในการที่คณะกรรมาธิการได้เสนอมติตรา ๔๒ ทวินี้ กระผมขอสนับสนุนอย่างเต็มที่ครับ ขอบพระคุณครับ

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่เห็นด้วยเลยที่คณะกรรมาธิการจะไปแก้คำว่า "เกินกว่า ๔ ปี" เป็น "เกินกว่าสมควร" เพราะถ้าอย่างนั้นจะทำให้มาตรา ๔๒ ทวิหมดความหมายไปทันที ๔ ปีก็สมควร ๘ ปีก็สมควร ๑๐ ปีก็สมควร ถ้าอย่างนั้นท่านตัดออกไปเลย อย่าเอาไว้ให้รกรุงรังนั้นะครับ นั้นประการหนึ่ง ประการที่ ๒ เมื่อสักครู่นี้มีสมาชิกคือ คุณชูวงศ์ ได้เสนอว่าให้ตัดคำว่าใน "ส่วนราชการ" ในวรรคสองออก กรรมาธิการ

LIRT

ก็ทำท่าว่าจะยินยอมพร้อมใจ แต่ว่าก็ยังไม่ได้มีมติอย่างไร กระผมอยากจะขอฝากไว้ว่า กระผมเห็นด้วย แต่ถ้าจะตัดคำว่า "ส่วนราชการ" ตัวแรกออกแล้ว เราจำเป็นจะต้องไปแก้ไขข้อความในบรรทัดสุดท้าย คือแทนที่จะบอกว่า "ก.พ. กำหนดว่าเป็นส่วนราชการ" ซึ่งจะชัดเจน ๆ จะต้องแก้เป็นว่า "ก.พ. กำหนดว่าเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะงานเฉพาะอย่าง" เพื่อให้มันเรียบร้อย กระผมขอเสนอเสียเลย เพื่อว่าเมื่อถึงเวลาลงมติจะได้ไม่ต้องมีปัญหาอีก ขอคุณ

นายปริญญา ชวลิตขำรง : ท่านประธานสภาที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติสำหรับมาตรา ๔๒ ทวิที่เพิ่มเติมนี้ กระผมไม่เห็นด้วยเลย และเห็นว่าไม่มีความจำเป็นจะต้องมีกฎหมายมาตรานี้ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติกล่าวว่า ในการเพิ่มมาตรานี้ขึ้น เพราะปรากฏว่าได้มีท่านอธิบดีบางท่านสร้างอาณาจักรนั้น กระผมคิดว่าเป็นเรื่องที่ท่านรัฐมนตรีก็ดีหรือท่านปลัดกระทรวงก็ดีได้ปล่อยให้สร้างอาณาจักรเอาเอง เพราะเหตุว่ากฎหมายระเบียบข้าราชการพลเรือนปัจจุบันนี้ได้อยู่พร้อมแล้ว ที่เราจะย้ายไปเมื่อใดก็ได้ จะย้ายเมื่อใดก็ได้ ไม่ทำกันเองต่างหาก อำนาจมีแล้วตามพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ยิ่งกว่านั้นเหตุผลอีกประการหนึ่งในการที่จะสับเปลี่ยน เช่นสับเปลี่ยนผู้อำนวยการกองให้มีความรู้ทั่ว ๆ กันนั้น อันนี้ก็เหมือนกันครับ กฎหมายเวลานี้มีปัจจุบันก็ได้อยู่แล้ว จะย้ายเมื่อใดก็ได้ ไม่จำเป็นจะต้อง ๔ ปีหรือครบ ๒ ปีหรือปีเดียวก็ย้ายได้ ย้ายเมื่อใดก็ได้ และยิ่งกว่านั้นจากประสบการณ์ที่กระผมรับราชการมาเกือบ ๔๐ ปี กระผมได้เห็นว่ากระผมจะโยกย้ายสับเปลี่ยนโดยบังคับด้วยกฎหมายนี้ไม่ควรกระทำ เพราะอะไรครับ เพราะเหตุว่าในการปกครองบังคับบัญชาข้าราชการซึ่งต่างกันในสถานศึกษาหรือต่างกับที่คนปกติที่จะปกครองบังคับบัญชาพวกอาจารย์ แตกต่างกันมาก การที่จะปกครองข้าราชการที่จะทำงานให้มีสมรรถภาพให้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมนั้น ไม่ใช่ว่าวินัยที่อยู่ในพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนจะเป็นผล ไม่ใช่อย่างนั้นครับ การที่จะให้งานเดินไปโดยสมรรถภาพนั้น จะทำอย่างไรที่ผู้บังคับบัญชาจะทำให้ผู้ใต้บังคับบัญชารักและเกรง อยู่ที่รักและเกรงครับ ingtonจะเดินได้ ถ้าหากว่าจะมาบังคับว่า ๔ ปีเปลี่ยนที ๆ นี้กระผมคิดว่าผู้ใต้บังคับบัญชาอาจจะไม่เกรง เวลาอาจจะสั้นไป เพราะฉะนั้นกระผมจึงมีความเห็นว่าไม่จำเป็นต้องมีมาตรานี้ เราโยกย้ายได้อยู่แล้ว ไม่ต้อง ๔ ปี ไม่ต้องใช้กฎหมายฉบับที่เพิ่มเติมนี้มาบังคับ โยกย้ายเมื่อไรก็ได้ กระผมขอขอบพระคุณ

LIART

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ท่านประธานสภานิติบัญญัติ กระผมใคร่จะขอทำความเข้าใจกับความกระจ่างกับสภานี้และคณะกรรมการ ในการที่กระผมได้เป็นผู้ยกประเด็นค้านมาตราบนี้ตั้งแต่แรกนั้น ขอเรียนว่าในเจตนาและความรู้สึกนั้นมีความเห็นในการที่เราควรจะต้องมีการปรับเปลี่ยนโยกย้ายเพื่อประโยชน์บางประการ แต่ใคร่อยากจะได้ฟังความเห็นของกรรมการว่า ได้ใคร่ครวญในเรื่องนี้โดยถ่องแท้แล้วประการใดหรือไม่ ได้ดูทั้งในด้านดีด้านเสียและในปัญหาทางด้านปฏิบัติหรือไม่ และเมื่อได้ฟังทั้งหมดเหล่านี้แล้ว กระผมที่มีความเห็นไม่ตรงกับกรรมการ มีแต่เพียงว่าเป็นการเขียนชนิดที่ผูกมัดและเป็นการเขียนที่ไม่มีความจำเป็นเจตนารมณ์ของการที่จะให้มีประสิทธิภาพในราชการนั้นตรงกันทั้งสิ้น แต่ที่มาอ้างถึงการตั้งจักรวรรดิกรรมนั้น เป็นกรรมของข้าพเจ้า กรรมนี้เป็นของข้าพเจ้า กระผมเกรงว่าผู้ที่ได้พูดเมื่อตะกั้นนี้ไม่ได้พิจารณาให้ลึกซึ้ง สาเหตุนั้นมีได้อยู่ที่บุคคลนั้น อยู่ที่กรรมนั้น ๆ แต่อยู่ที่นายที่เห็นอนั้นอยู่ที่ระบบการปกครองที่เราได้เคยมีกันมาสมัยก่อน ต่อไปนี้เรากำลังจะย่างเข้าสู่ในยุคหรือสมัยที่จะเป็นประชาธิปไตย ในสมัยที่จะมีการเปลี่ยนแปลง แม้กระทั้งในรัฐบาล แต่ตราบไต่ที่รัฐบาลที่เปลี่ยนแปลงไม่ได้เว้นแต่โดยใช้อำนาจเท่านั้น เหตุการณ์จึงได้เป็นเช่นนั้น จึงได้มีคนที่อยู่ที่นั่นอยู่เป็นเวลานานเป็นเวลานาน แต่เมื่อเราจะเข้ามาสู่ยุคสมัยแล้ว ความคิดของท่านไม่เปลี่ยนให้เข้าไปกับเหตุการณ์ยุคใหม่บ้างหรือ ความจริงนั้นท่านใช้ความรู้สึกหรือใช้สมองเดิมของท่านนี้ โปรเจ็ค (project) ฟุ้งออกมาเพื่อที่จะมาสร้างในเหตุการณ์ใหม่ ๆ ขึ้น ซึ่งข้าพเจ้าเห็นว่าเราจะต้องพยายามให้เกียรติ ให้โอกาสแก่รัฐบาลชุดใหม่เขาบ้าง การที่จะมาเขียนอะไรมัดตัวมากมายเช่นนั้น เป็นการที่ไม่เหมาะสม และแม้กระทั้งกระผมต้องขออนุญาตเพียง ๑ นาที ในการที่มีกรรมการท่านหนึ่งได้พูดเรื่องการจัดงบประมาณและเงินต่าง ๆ เหล่านั้น บางทีท่านจะไม่ค่อยเข้าใจในปัญหาเรื่องงบประมาณ ท่านอาจจะออกพระราชกฤษฎีกามาก่อนงบประมาณได้หรือไม่ ถ้าสมมติว่าในนี้ไม่ได้ห้าม ถ้าท่านออกมาแล้ว สภาจะมอดดได้อย่างไร เขาอ้างว่ากฎหมายให้อำนาจ กฎหมายได้ให้อำนาจที่จะทำได้แล้ว เมื่อได้ออกกฎหมายแล้ว แล้วก็มีพระราชกฤษฎีกาตามกฎหมายแล้ว สภาที่จะพิจารณานั้นจะอยู่ในฐานะที่จะมาตัดทอนหรือจะมาตัดกระเป๋าชองคน ๗ แสนคนกล้าทำไหม แต่ทางภาคปฏิบัติมันจะทำได้ยาก เพราะฉะนั้นในการที่เราจะทำอะไรต่าง ๆ นี้ ความรู้สึกในทางรุดหน้าหรือความรู้สึกในความปรารถนาดีนี้ กระผมเห็นด้วย และกระผมก็ไม่อยากจะเป็นเครดิต กระผมเชื่อว่า

ข้าราชการหลายคนที่รู้จักกระผมมาตั้งแต่แรกได้ทราบเจตนารมณ์ของกระผม ในการที่จะให้มีการหมุนเวียนเปลี่ยนแปลงระหว่างหน่วยราชการระหว่างกระทรวงด้วยซ้ำ โดยเฉพาะในกระทรวงการต่างประเทศ คือถ้าหากได้มีการเปลี่ยนคนที่มีความรู้ทางภาษาหรือทางประวัติศาสตร์ หรือกฎหมาย หรือทางกรมการเงินเข้าไปอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศบ้าง การเจรจาทางการเมืองของเราจะได้ประโยชน์ขึ้นเป็นอันมาก กระผมเห็นด้วยในหลักการอันนี้ แต่วิธีการที่เราเขียนขึ้นมาี้ กระผมอยากจะขอทราบที่ ท่านว่าตามหลักเกณฑ์ก็มีคนที่จะนั่งอยู่ใน ก.พ. ๓ คนเวลานี้ หลักเกณฑ์ที่ท่านจะกำหนดเพื่อจะให้มีการสลับเปลี่ยนหมุนเวียนนั้นะ ท่านคิดในใจของท่านหรือยังว่า ท่านจะใช้หลักเกณฑ์อะไร ขอทราบ ขอความสว่างสักหน่อยได้ไหม

นายไสร็จ สุจริตกุล (กรรมาธิการ) : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ หลักเกณฑ์ที่คิดไว้จะครับ ก็คงเป็นไปตามเจตนารมณ์นี้ครับว่า นักบริหารนั้นควรจะอยู่ในตำแหน่งไม่เกิน ๔ ปี ก็เป็นไปตามนั้นจะครับ ๖-๗-๘ กระผมก็ไม่เห็นมีอะไรมาก แต่ว่าที่จะยากคือว่า ที่จะปรากฏว่าตำแหน่งไหนเป็นตำแหน่งนักบริหารหรือไม่จะครับ คืออันไหนที่จะยกเว้นให้หรือไม่ อันนี้เราก็ต้องดูตามลักษณะงานของแต่ละตำแหน่งไป ที่คิดไว้อย่างนั้นจะครับ เวลานี้ก็ยังไม่ได้คิดกันว่าเราจะวางอย่างไร เพราะฉะนั้นถึงได้บอกมาให้มีบทเฉพาะกาลเป็นเวลา ๓ ปีและตั้งข้อสังเกตว่า ควรจะได้มีการพัฒนาคุณสมบัติของนักบริหารตามข้อสังเกตของกรรมาธิการครับ แล้วอีกอย่างหนึ่งครับ เรื่องนี้ผมขอตอบท่านสมาชิกอีกท่านหนึ่ง ขอประทานเอ่ยนาม คือท่านดอกเตอร์อดุล วิเชียรเจริญครับ คือเรื่องที่ว่าทำไมถึงควรเขียนหรือไม่ควรเขียนนี้กรรมาธิการก็เถียงกันเป็นเวลาตั้ง ๒ วัน อันนี้เสียเวลามากที่สุดครับในกรรมาธิการ ท่านเจ้าของญัตติก็บอกว่าถ้าเมื่อไม่เขียนวันนี้เขาจะไม่ทำกัน เราก็เห็นว่าอย่างนี้ครับ ก็ควรจะเขียนไว้ และก็ตำแหน่งระดับ ๗-๘-๙ นี้โดยเฉพาะระดับอธิบดีกับรองอธิบดีนี้ส่วนมากอายุก็มากกันแล้ว ๔๕-๕๐ ปีขึ้นไป ฉะนั้นโอกาสที่สลับเปลี่ยนหมุนเวียนนี้ก็ไม่มีมากนัก บางคนอาจจะต้องเปลี่ยนไปเพียง ๒ ครั้ง ๓ ครั้งก็หมดเวลาแล้ว กระผมตอบอย่างนี้ไม่ทราบว่า จะให้ความกระจ่างกับท่านหรือเปล่า

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมก็เข้าใจอย่างนั้น เพราะว่ากระผมเองเห็นด้วยในหลักการอันนี้ และก็ได้เห็นมาตลอดก็พูดกันมาตลอด กระผมเองก็

LIRT

เป็นคนหนึ่งที่ได้อยู่ในสถาบันการศึกษาเกี่ยวกับเรื่องรัฐประศาสนศาสตร์ นับตั้งแต่เราได้เริ่มต้นทำงานด้านนี้กันมา ที่แรกก็อยู่ที่มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ซึ่งต่อมาขณะนี้ก็เป็นสถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ เราก็พูดกันถึงเรื่องนี้ว่าเป็นสิ่งที่ควรจะเป็น เพราะฉะนั้นหลาย ๆ ท่านก็อาจจะทราบว่าโดยแท้จริงกระผมเห็นด้วยอย่างยิ่งและพูดมาตลอดในหลักการอันนี้ และมีตัวอย่างที่ชี้ให้เห็นว่ามีอธิบดีบางกรมซึ่งเป็นกรมที่สำคัญ คุมเงินจำนวนมาก และทางปฏิบัติก็ปรากฏเห็นชัดว่าท่านครองเป็นอาจจะเรียกอย่างที่ท่านเรียกได้ว่าเป็นอาณาจักรอยู่ตลอดมา เราก็เห็นกันทั้งนั้น กระผมทราบ จึงเห็นในหลักการถูกต้องตรงกันทั้งสิ้น ประเด็นอยู่ที่ว่าเราควรเขียนหรือไม่ ถ้าจะเขียน เพราะว่าแน่ใจให้มีการต้องทำกันตามนี้ ก็จะต้องเขียนมาตรฐานใหม่ในลักษณะที่ว่า ต้องทำทุก ๔ ปี แต่นี่ก็กลับไม่เช่นนั้น เขียนบอกว่าควรที่จะให้เปลี่ยน คือมีควรที่จะให้ดำรงติดต่อกันเป็นเวลาเกินกว่า ๔ ปีติดต่อกัน ก็เขียนในลักษณะซึ่งไม่ใช่บังคับต้องให้ทำ ถ้าอย่างนั้นก็ไม่มี ความจำเป็นจะต้องเขียน กระผมเห็นว่าทั้ง ๆ ที่เราไม่ได้เขียนบังคับให้ทำ เวลานี้เราก็เริ่มทำกันอยู่แล้ว และจะกระทำกันยิ่งขึ้น เพราะเหตุว่าเรานำระบบโพสิชัน คลาสซิฟิเคชัน (position classification) มาใช้ ลักษณะจะต้องมีการทำนองนี้ ยิ่งไปกว่านั้น ข้อที่น่าจะคำนึงก็คือว่าในสมัยหนึ่งที่เราเกรง เพราะเราเห็นกันอยู่ว่ามีตัวอย่างเห็นว่าการไม่อยากจะไป แม้กระทั่งเป็นตำแหน่งที่สูงกว่า ตำแหน่งอธิบดี ก็ประสงค์จะเป็นอธิบดีในกรมนั้น อันนั้นเป็นภาวะที่เกิดขึ้น เพราะเหตุว่าบ้านเมืองเราอยู่ในระบบการปกครองที่ไม่เป็นประชาธิปไตย เมื่อถ้าหากว่าผู้ใหญ่สูงสุดซึ่งเป็นผู้รับผิดชอบอยู่ในวงการรัฐบาลเห็นด้วยให้อยู่เสียก็หมด แต่ว่าต่อไปไม่เป็นอย่างนี้แล้ว หลักการร่างพระราชบัญญัตินี้ก็เปลี่ยนไป เรื่องของอธิบดีนั้นเป็นเรื่องของปลัดกระทรวง ไม่ใช่เรื่องของรัฐมนตรี และก็อยู่ที่คณะรัฐมนตรีหรือนายกรัฐมนตรี ในการที่จะพิจารณาในเรื่องต่าง ๆ เพราะฉะนั้นข้อเกรงที่ว่าถ้าเราไม่เขียนจะไม่มีการทำนั้น กระผมเห็นว่าไม่น่าจะเป็น ขณะที่แล้วมา เราไม่เขียนเราก็ยังทำ ยิ่งต่อไปนี้เราเปลี่ยนระบบก็ยิ่งจะมีการทำมากขึ้นอีก และข้อเกรงกลัวในทางการเมืองที่จะพึงเกิดขึ้นอย่างในแบบเก่า ก็ไม่น่าจะมี ถึงว่าจะมี อาจจะ เป็นไปได้ เพราะว่ามี การเปลี่ยนแปลง มีการรัฐประหารขึ้นมาใหม่ ไม่มีการปกครองระบอบประชาธิปไตย เราก็มีกลไกวิธีการตามร่างกฎหมายใหม่ที่อยู่แล้วที่จะไม่ให้สถานการณ์ในแบบเก่าเกิดขึ้นอีก กระผมจึงเห็นว่าไม่จำเป็นที่จะต้องมีการร่างมาตรฐานนี้ ทั้ง ๆ ที่เป็นหลักการที่เราควรจะยึดถือกัน

LIART

อย่างยิ่ง ขอบพระคุณครับ

นางเอื้อนทิพย์ เปรมโยธิน : ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันสนับสนุนให้มีมาตรา ๔๒ ทวิ ด้วยเหตุผลสั้น ๆ จะไม่ใช่เวลามาก คือว่าโดยปกติมัน ถ้าใครไปแตะต้องอธิบดีเข้า เป็นไวย คือขอประทานโทษใช้ภาษา นี้ คือว่า ทำไมย้ายฉัน เรื่องอะไร มีเหตุผลอะไร ถ้าเรา เขียนไว้แบบนี้ จะไม่กล้า เพราะเห็นว่า นี่คุณนะอยู่มานานแล้วนะ ๔ ปีแล้วนะ จำเป็นนะ เพราะพระราชบัญญัติอันนี้ไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล นี่จำเป็นต้องมีหลักอะไรบ้าง มิฉะนั้นก็จะเกิดการร้องเรียนกันไม่มีที่สิ้นสุด ดิฉันจึงเห็นด้วยกับมาตรา ๔๒ ทวิเป็นอย่างยิ่ง

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณอมรครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : ขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ หลักการในมาตรา ๔๒ ทวินั้น ทางสภานี้จะรับหรือไม่รับ ทางกรรมาธิการก็แล้วแต่ที่ท่าน จะพิจารณาเห็นประการใด กระผมอยากจะคิดว่าทางกรรมาธิการนั้นถ้าสมาชิกรับหลักการ คือมาตรา ๔๒ ทวิแล้ว จะโหวตตัดพรรคสอง หรือว่าจะเปลี่ยนถ้อยคำ คำว่า “เกินกว่าสี่ปี” เป็นคำว่า “ไม่เกินกว่าสมควร” ทางกรรมาธิการก็ยอมรับที่จะแก้ กระผมคิดว่าถ้าเพื่อในครั้งแรก นี้ก็คงจะมีปัญหาอยู่ที่ว่า จะรับหลักการหรือไม่เท่านั้นเองครับ ส่วนถ้อยคำนั้น กรรมาธิการ พร้อมทั้งจะแก้ไขตามมติของที่ประชุมแห่งนี้ ขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะมีท่านสมาชิกผู้ใดอภิปรายอีกไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกขออภิปรายอีก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านสมาชิกผู้ใดอภิปรายอีก ถือว่า การอภิปรายเป็นอันยุติ ผมใคร่ขอประทานกราบเรียนว่า ตามมาตรา ๔๒ ทวินี้ ผมขอแยก ประเด็นให้ท่านวินิจฉัย ๓ ประเด็นด้วยกัน สำหรับประเด็นแรกซึ่งอาจารย์อดุลเสนขอ ให้ตัดร่างมาตรา ๔๒ ทวินี้ออก ถ้าที่ประชุมลงมติให้ตัดร่างมาตรานี้ออกไป ก็ไม่จำเป็นต้อง วินิจฉัยประเด็นอื่น แต่ถ้าที่ประชุมลงมติให้คงร่างมาตรา ๔๒ ทวินี้ไว้ตามร่างของคณะ กรรมาธิการ ก็จะขอประทานมติต่อไปว่า ที่ดอกเตอร์อำนาจ เสนอขอตัดในมาตรา ๔๒ ทวิ พรรคแรก “โดยมิควรให้อยู่ปฏิบัติหน้าที่เดียวติดต่อกันเป็นเวลานานเกินกว่าสี่ปี” และกรรมาธิการ

LIRT

ขอเป็นว่า “ไม่เกินสมควร” และดอกเตอร์อำนาจ ก็เห็นด้วยนั้น ก็จะขอให้ที่ประชุมลงมติว่าจะเห็นด้วยหรือไม่ตามที่ท่านสมาชิกและกรรมาธิการตกลงกัน และจะขอให้ที่ประชุมลงมติอีกอันหนึ่งที่อาจารย์บุญมาและคุณชูวงศ์ ขอให้ตัดความในมาตรา ๔๒ ทวิ วรรคสุดท้ายที่ว่า “ในส่วนราชการ” ออก และกรรมาธิการเห็นด้วย ว่าที่ประชุมจะอนุมัติหรือไม่

ผมขอประทานมติในประเด็นแรก ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยตามข้อเสนอของอาจารย์อดุลที่ให้ตัดร่างมาตรา ๔๒ ทวิออกทั้งหมด ขอได้โปรดยกมือขึ้น ที่ให้ตัดออกทั้งหมดครับ ไม่ให้คงไว้ตามร่างของกรรมาธิการ

(มีสมาชิกยกมือ ๔๙ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นว่า ควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมาธิการในมาตรา ๔๒ ทวิ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้คงร่างมาตรา ๔๒ ทวิ ไว้ตามร่างของคณะกรรมาธิการ ผมขอประทานมติต่อไปครับ ในมาตรา ๔๒ ทวิ วรรคแรก ที่ดอกเตอร์อำนาจขอแก้ครับ ขอตัด และกรรมาธิการเห็นควรให้แก้จากคำว่า “เกินกว่าสี่ปี” เป็น “ไม่เกินสมควร” ถ้าท่านสมาชิกเห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น เห็นด้วยตามที่กรรมาธิการกับคุณอำนาจตกลงจะขอให้แก้คำว่า “ไม่เกินกว่าสี่ปี” ออก ใช้คำว่า “ไม่เกินสมควร”

(มีสมาชิกยกมือ ๒๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นว่าควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมาธิการที่ใช้คำว่า “เกินกว่าสี่ปี” ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้อนุมัติให้ร่างมาตรา ๔๒ ทวิวรรคแรกให้คงไว้ตามร่างของคณะกรรมาธิการ คือ “ไม่เกินกว่าสี่ปี” ผมขอประทาน

LIART

มติในประเด็นที่ ๓ ที่ท่านอาจารย์ บุญมา และคุณชูวงศ์ ขอให้ตัดความในวรรคสุดท้ายของ มาตรา ๔๒ ทวิ ที่ว่า "ในส่วนราชการ" ออก และกรรมการเห็นด้วย อันนี้ท่านสมาชิกที่ เห็นด้วยตามข้อเสนอของท่านสมาชิกและกรรมการ ขอได้โปรดยกมือขึ้น คือที่ให้ตัดคำว่า "ในส่วนราชการ" ออก

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วย คือขอให้คงไว้ตาม ร่างของคณะกรรมการให้เอาคำว่า "ในส่วนราชการ" ไว้ ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้เห็นควรให้ตัดร่างมาตรา ๔๒ ทวิ วรรคสอง คำว่า "ในส่วนราชการ" ออก ขอท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านมาตรา ๔๓ ต่อ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : ความในวรรคสองของมาตรา ๔๒ ทวิ เมื่อแก้ไขแล้วจะอ่านได้ความ ดังนี้ "ความในมาตรานี้ไม่ให้ใช้บังคับแก่ผู้ดำรงตำแหน่งที่ ก.พ. กำหนดว่าเป็นตำแหน่งที่มีลักษณะงานเฉพาะอย่าง" มาตรา ๔๓ มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ มาตรา ๔๕ มาตรา ๔๖ มาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๙ มีการแก้ไข มาตรา ๕๐ มีการแก้ไข มาตรา ๕๑ มีการแก้ไข

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ประธานสภานิติบัญญัติ ในมาตรา ๕๑ นี้ถ้อยคำที่ เรียกว่า หากภายหลังปรากฏว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ อันนี้ท่านมีระยะเวลาหรือไม่ หรือว่าถ้า ปรากฏว่ากาลล่วงไปเป็นเวลาหลายปีแล้ว ท่านจึงจะมาพบว่าเป็นผู้ขาดคุณสมบัติ ก็กลับส่งให้ ผู้นั้นกลับไปรับตำแหน่งเดิม ซึ่งอาจจะเป็นตำแหน่งที่ต่ำกว่า จะเกิดปัญหาในการปฏิบัติเป็น อันมาก ผมคิดว่าน่าจะให้มีถ้อยคำที่มันรัดกุมพอสมควร ก็เมื่อตั้งขึ้นมาใหม่ผมก็เห็นด้วยใน หลักเกณฑ์ ตั้งขึ้นมาใหม่ ถ้าบังเอิญว่าในครั้งแรกคิดว่าดี แต่ว่าพอไปสักสองสามเดือนเห็นว่า ไม่ไหวแล้ว ควรจะให้กลับไปตำแหน่งเดิม มันน่าจะทำได้ ผมอยากจะขอให้กรรมการพิจารณา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านกรรมการ คุณประวีณครับ

นายประวีณ ณ นคร (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กรรมการขอชี้แจง

LIRT

ว่า ที่ว่าขาดคุณสมบัติเฉพาะ นี้ไม่ได้หมายความว่าทำงานไม่ได้ นะครับ เป็นเรื่องของพื้นความรู้ คุณสมบัติเฉพาะ นี้พื้นความรู้สำหรับตำแหน่งนั้นอย่างหนึ่ง อีกอย่างหนึ่งก็การประสบการณ์ ในการทำงานมา ที่จะกำหนดไว้เป็นคุณสมบัติเฉพาะสำหรับแต่ละตำแหน่ง จึงไม่ควรจะมีกำหนด เวลา ถ้าปรากฏว่าเป็นผู้ขาดพื้นความรู้ที่จะดำรงตำแหน่งนั้นได้ ก็ควรจะกลับไปดำรงตำแหน่ง ที่มีพื้นความรู้ที่ดำรงได้อย่างนั้นครับ

นายเรณู สุวรรณสิทธิ์ : ผมเข้าใจว่าท่านกรรมาธิการ คุณโสรัจ อยากรจะชี้แจง ผมเองยังไม่กระจ่างในคำชี้แจงของท่านกรรมาธิการคุณประวิณ เพราะว่าบางอย่างนี้เป็นเรื่อง ที่อาจจะเป็นเรื่องที่ปรากฏได้หลังจากเวลาที่เกิดขึ้นหลังจากเวลาแต่งตั้งเป็นเวลานานก็ยังทำได้ ไขใหม่ครับ อย่างนี้ก็ไม่เป็นธรรมเนียมแก่ผู้ได้รับแต่งตั้ง

นายโสรัจ สุจริตกุล (กรรมาธิการ) : อันนี้มีอีกมาตราหนึ่งที่จะช่วยแก้ไขปัญหานั้น ถ้าปรากฏว่าได้แต่งตั้งกันไปตั้งนานแล้ว แล้วก็ไม่มีคุณสมบัติ ยังมีมาตราอีกมาตราหนึ่ง คือ มาตรา ๔๕ ที่บอกจะให้ ก.พ. พิจารณายกเว้นคุณสมบัติให้ได้ ดำรงตำแหน่งมา ๔-๕ ปี แล้วขาดคุณสมบัติเฉพาะไปนิด ๆ หน่อย ๆ ไม่ใช่สำคัญ ก.พ. ก็อาจจะพิจารณายกเว้นให้ว่า เรื่องนี้เป็นเรื่องเล็กน้อยก็ให้ดำรงตำแหน่งต่อไปได้ นอกจากจะเป็นปรับตำแหน่งเดิมตาม มาตรานี้แล้ว กระทบขอพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านร่างมาตรา ๕๒ ต่อ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๓ ไม่มีการแก้ไข มีผู้สงวนคำแปรญัตติไว้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ร่างมาตรา ๕๓ คุณประจวบ ทองอุไร ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา คณะกรรมาธิการไม่เห็นด้วย คุณประจวบขอสงวนไว้ ขอเชิญ คุณประจวบ ทองอุไร

นายประจวบ ทองอุไร : ท่านประธานสภาที่เคารพ ก่อนอื่นกระผมใคร่ขอประทาน กราบเรียนชี้แจงเหตุผลที่กระผมขอสงวนมาตรา ๕๓ ซึ่งกระผมขอตัดออกนี้ไว้ เหตุประการ

LIRT

แรกที่กระผมใคร่ขอให้ตัดมาตรา ๕๓ ออก ก็เพราะเหตุว่ากระผมเชื่อว่าการตราร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับนี้ เพื่อจะให้น่าออกใช้บังคับให้สอดคล้องกับระบอบการปกครองตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ หลักการสำคัญของรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ก็มีปรากฏอยู่ชัดแล้วว่า เราต้องการจะให้แยกข้าราชการประจำกับการเมืองออกจากกัน ความจริงกระผมเองมีศรัทธาในตัวข้าราชการประจำ ถึงแม้ว่ากระผมจะไม่ศรัทธาในระเบียบบางอย่างของทางราชการ เหตุที่กระผมมีความศรัทธาในตัวข้าราชการก็เพราะกระผมถือว่าข้าราชการส่วนใหญ่เป็นผู้มีความรู้มีความสามารถ มีความสุจริตใจและมีความตั้งใจจริงที่จะทำงาน เหตุที่กระผมกล่าวเช่นนี้ก็เพราะว่ากระผมได้เคยกราบเรียนมาแล้วว่า ระบบการปกครองของเมืองไทยซึ่งตั้งมั่นอยู่มาได้จนทุกวันนี้ก็เพราะ เรายังมีข้าราชการเป็นหลักอยู่ ถึงแม้ว่าจะมีเสียงกล่าวหาว่าข้าราชการบางท่านทุจริตคอร์รัปชันหรือประพฤติไม่ชอบ แต่กระผมก็ถือว่านั่นเป็นเรื่องของข้าราชการส่วนน้อย มิใช่ข้าราชการส่วนใหญ่ โดยเฉพาะกระผมยังมีความเห็นต่อไปว่าเราจะสร้างข้าราชการที่ดีนั้นก็จำเป็นต้องหาหลักประกันที่ดีให้ข้าราชการด้วย แต่หลักประกันที่กระผมหมายถึงนี้มีไว้ที่เราจะมาบัญญัติมาตรา ๕๓ ไว้ หลักประกันที่กระผมกล่าวถึงนั้นหมายถึงว่า เราควรมีหลักประกันไม่ให้การเมืองเข้าไปก้าวก่ายกับข้าราชการประจำ เราควรมีการยกระดับรายได้ของข้าราชการประจำให้สูงพอที่จะดำรงชีพได้โดยไม่เดือดร้อน ซึ่งกระผมคิดว่าถ้าทำอย่างนั้นได้ ปัญหาเรื่องการทุจริตในวงราชการก็อาจจะลดน้อยลงหรือหมดไปได้ ทั้งนี้เหตุผลที่กระผมจำเป็นต้องขอตัดมาตรานี้ออก ก็เพราะกระผมได้กล่าวแล้วว่าเราต้องการแยกข้าราชการประจำกับการเมืองออกจากกันเพื่อให้สอดคล้องกับระบอบการปกครองตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ การที่จะให้มีการสงวนตำแหน่งของข้าราชการประจำซึ่งลาออกไปเพื่อสมัครรับเลือกตั้ง กระผมเห็นว่าออกจะเป็นการไม่เหมาะสม และไม่ยุติธรรมเป็นอย่างยิ่ง อย่างเช่นมาตรา ๕๒ กระผมไม่ได้ติดใจเลย เพราะเหตุว่าการให้ข้าราชการซึ่งไปรับราชการทหารกลับมารับราชการตามเดิมเป็นของธรรมดา เพราะว่าการไปรับราชการทหารเป็นหน้าที่ แต่การไปสมัครรับเลือกตั้งเป็นการใช้สิทธิอย่างหนึ่งซึ่งข้าราชการมีอยู่เช่นเดียวกับประชาชนทั่ว ๆ ไปทุกคน ฉะนั้นการที่จะมากำหนดให้ข้าราชการมีสิทธิพิเศษถึงกับลาออกไปสมัครเลือกตั้ง เมื่อสมัครรับเลือกตั้งไม่ได้แล้วกลับเข้ามารับราชการอีก กระผมจึงเห็นว่า ทำให้คนทั้งปวงเห็นว่าเรายังไม่สามารถจะแยกข้าราชการประจำกับการเมืองออกจากกันได้ ซึ่งถ้าหากเรายังคงมาตรานี้ไว้ การที่เรา

อดสำหรับร่างรัฐธรรมนูญ เราพยายามจะแยกข้าราชการประจำออกจากการเมืองก็ไม่มี ความหมาย ในความเห็นของกระผมนั้น กระผมเห็นว่าระบอบการปกครองตามรัฐธรรมนูญฉบับใหม่ซึ่ง จะดำเนินต่อไปได้หรือไม่นั้น ไม่จำเป็นต้องอยู่ที่เอาข้าราชการประจำเข้ามาเล่นการเมือง หากแต่อยู่ที่ว่าทำไมเราจะมึนกับการเมืองซึ่งมีความสุจริตใจ มีความตั้งใจจริง แล้วก็พร้อมที่จะ เสียสละ ระบอบการปกครองหรือว่าการเมืองของเราที่ล้มเหลวมาตลอด ๔๐ กว่าปีนี้ กระผมอยากจะกล่าวว่าเป็นเพราะเราขาดคนที่พร้อมจะเสียสละเพื่อประโยชน์ส่วนรวม ฉะนั้นเราจะเห็นว่าบุคคลซึ่งเข้ามามีอำนาจส่วนมาก พอมีอำนาจมาก ๆ เขาก็มักจะแสวงหา ประโยชน์ส่วนตัวเป็นใหญ่ เมื่อเป็นเช่นนี้กระผมจึงอยากจะให้ข้าราชการที่ต้องการเข้ามาเล่น การเมืองได้พิสูจน์ หรือได้แสดงให้เห็นทั่วไปได้เห็นว่าเขาพร้อมที่จะเสียสละตั้งแต่วินาทีแรก ที่ตัดสินใจเข้ามาเล่นการเมือง ไม่ใช่พอว่าพอหวังว่าถ้าสมัครรับเลือกตั้งไม่ได้ก็จะกลับมาเป็น ข้าราชการอีก กระผมเชื่อในความสุจริต ในความปรารถนาดีของข้าราชการทุกคนที่ต้องการ เห็นบ้านเมืองปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตย ซึ่งความเชื่อของกระผมนี้ยังแน่นแฟ้นขึ้น เมื่อกระผมได้เข้ามานั่งอยู่ในสภานี้ กระผมได้เห็นท่านสมาชิกผู้มีเกียรติหลายคนซึ่งเป็น ข้าราชการประจำ ก็ได้แสดงความคิดเห็น ได้แสดงความจริงใจอยากที่จะให้ระบอบประชาธิปไตย ได้มีความมั่นคงในบ้านเมืองของเรา ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเข้าใจว่าการที่กระผมขอเสนอตัด มาตรา ๕๓ ออกนี้คงจะได้รับการพิจารณาจากเพื่อนสมาชิกที่เป็นข้าราชการประจำ และมีความปรารถนาดีจะเห็นบ้านเมืองได้ปกครองด้วยระบอบประชาธิปไตยที่ถูกต้อง ได้มีท่าน กรรมการบางท่านชี้แจงกับกระผมว่า เหตุที่จำเป็นต้องกำหนดมาตรา ๕๓ ลงไว้ในกฎหมาย ระเบียบข้าราชการพลเรือนนี้ ก็เพราะเหตุว่าต้องการให้ข้าราชการซึ่งมีความรู้ความสามารถได้ มีกำลังใจเข้ามารับใช้ประเทศชาติโดยสมัครเข้ารับเลือกตั้ง กระผมก็เห็นด้วย ว่าข้าราชการ นั้นมีความรู้ มีความสามารถเหมาะที่จะเข้ามา แต่กระผมก็ไม่เห็นด้วยกับวิธีการส่งเสริมแบบ นี้ เพราะว่าเมื่อเราจะเป็นประชาธิปไตยเราก็ควรจะส่งเสริมในด้านอื่น ซึ่งให้ข้าราชการประจำ ได้สามารถปฏิบัติหน้าที่ของเขาด้วยความเข้มแข็ง โดยมีหลักประกันว่าเขาจะไม่ต้องถูกการเมือง รังแก ไม่ใช่มาส่งเสริมให้มีสิทธิพิเศษ การส่งเสริมให้คนใดคนหนึ่งมีอภิสิทธิ์หรือมีสิทธิพิเศษ เช่นนี้ กระผมเห็นว่ามิใช่วิธีการส่งเสริมการปกครองระบอบประชาธิปไตยอย่างแน่นอน ด้วย เหตุนี้กระผมจึงอยากจะขอให้ท่านสมาชิกได้ช่วยกรณาวินิจฉัยว่า เหตุที่กระผมขอตัดมาตรา

๕๓ ออกนี้ ควรจะได้รับการสนับสนุนเพียงใดหรือไม่ ขอขอบพระคุณครับ

นายใหญ่ ควิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ ผมในฐานะผู้ร่างและก็ในฐานะกรรมการ ขอเรียนชี้แจงความประสงค์ว่า ทำไมจึงไม่รับคำแปรญัตติของท่านสมาชิก เหตุผลอย่างที่ท่านว่านั้นยังไม่สามารถจะหักล้างเจตนารมณ์สำคัญประการหนึ่ง พูดถึงอภิสิทธิ์การรับราชการเป็นอาชีพชนิดหนึ่ง เหมือนกับท่าน ถ้าหากว่าท่านท่านไปสมัครผู้แทน สมัครไม่ได้ไม่ให้ท่าน มันก็เหมือนกับข้าราชการที่ไปสมัครผู้แทนแล้วไม่ให้กลับเข้ารับราชการ และเรื่องอื่นๆ อีกหลายประการ กรรมการกลับเห็นว่าการร่างมาอย่างนี้นั้นให้สิทธิ์เสมอภาคกับบุคคลทุกอาชีพ คือหมายความว่าอาชีพไม่เป็นเครื่องบั่นทอนการที่จะเสียสละมารับใช้ชาติบ้านเมือง นั้นเป็นประเด็นแรก ประเด็นที่ ๒ สมาชิกสภาที่มาอยู่ด้วยกันปีกว่า ย่อมรู้ว่าพื้นฐานในการที่จะมาอยู่ในสภาที่จะเป็นประโยชน์แก่บ้านเมืองนั้น การศึกษาเป็นเบื้องต้น ประสบการณ์เป็นเบื้องต้น งานในสภาคืองานนิติบัญญัติ และงานคุ้มครองบุคคล การจะคุ้มครอง ข้าราชการรู้ว่าในกระทรวงทบวงกรมใดและทะเลวแหวก ก็จะมีนโยบายของตัวเองว่า ถ้าได้รับการเลือกตั้งหรือได้แต่งตั้งให้เป็นรัฐมนตรีก็จะสามารถปรับปรุงเปลี่ยนแปลงแก้ไขได้ดีกว่า ภาพพจน์ที่เรามองไม่เห็น เป็นแต่นึกคือหมายความว่าคนที่ไม่เคยรับราชการเลย ถ้าไปเป็นรัฐมนตรีนี้ มันก็ตีบ้างชู้บ้าง คือไม่สามารถจะมองเห็นงานในกระทรวงทบวงกรมนั้น นี่เป็นประเด็นที่ ๒ ประเด็นที่ ๓ ผมมองดูว่าคนที่มาเป็นการเมืองนี้เพียงสุจริตอย่างเดียวอาจจะไม่บันดาลประโยชน์ให้แก่ประชาชนได้ ต้องมีความรู้และความสามารถ ประกอบการที่มีความรู้และความสามารถประกอบนั้น มันมีแหล่งทดสอบพวกที่จะไปทำงานในวิสาหกิจของเอกชนก็ดี ในรัฐวิสาหกิจก็ดี พิสูจน์ได้ พวกข้าราชการก็ดี พิสูจน์ได้ และสำคัญที่สุดมันจะเป็นการส่งเสริมให้ข้าราชการนี้ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความซื่อสัตย์สุจริต มันจะเป็นความผาสุกแก่ราษฎรในทางอ้อม เพราะข้าราชการทุจริตถ้าสมัครผู้แทน ร้อยทั้งร้อยไม่ได้ดีได้ และก็ไม่เคยไม่ได้มาแล้ว ก็นี่เป็นเหตุผลของคณะกรรมการ ที่ไม่กล้ารับคำแปรญัตติ คิดว่าร่างไว้อย่างนี้ดีกว่าที่จะไปแก้หรือตัดทิ้ง

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมเป็นผู้หนึ่งซึ่งขอสนับสนุนคุณประจวบ ทองอุไร ในการที่จะให้ตัดมาตรานี้ กระผมมีเหตุผลที่จะขอให้ตัด

LIRT

มาตรานี้ เพราะว่าประการแรก สิ่งหนึ่งที่กระผมภูมิใจในสภานี้ก็คือ กระผมเรียกว่าความมีใจ เป็นนักเลงของข้าราชการประจำ ในการพิจารณารัฐธรรมนูญมาตรา ๑๑๘ ที่ประชุมนี้ฉันได้ ตัดคุณสมบัติของผู้ซึ่งเป็นข้าราชการประจำ ไม่ให้มีโอกาสเข้ามาสมัคร ถ้าหากยังไม่ลาออก จากตำแหน่งเสียก่อน นี่เป็นเหตุผลประการแรก ประการที่ ๒ ท่านประธานสภาที่เคารพ เมื่อ ๒ อาทิตย์ที่แล้วที่สภาแห่งนี้เราได้พิจารณาร่างพระราชบัญญัติเกี่ยวกับกรรมการและ พนักงานรัฐวิสาหกิจ เราก็ได้ห้ามพนักงานหรือคณะกรรมการรัฐวิสาหกิจมีโอกาสและ สิทธิในการเลือกตั้ง ถ้าหากไม่ลาออกจากตำแหน่ง เพราะฉะนั้นกระผมเห็นว่านี่เป็นเรื่องสำคัญ มาก ความไม่เป็นธรรมอย่างที่ประธานโทษท่านประธานกรรมการ คือคุณใหญ่ ได้เสนอนั้น ความจริงในวันนั้นท่านไม่ได้มาประชุมครับ ไม่ได้มาประชุมก็รู้สึกว่าจะเลือกคนอื่น ท่านไม่มี โอกาสได้รับฟังความคิดเห็นของกระผม ซึ่งผมแทนคุณประจวบ ทองอุไร คือในตำแหน่งรัฐมนตรี นั้นกระผมว่าอย่างนี้ครับ การที่เรากำหนดในรัฐธรรมนูญว่า รัฐมนตรีนั้นจะต้องมาจากบุคคล ภายนอกไม่เกินกึ่งหนึ่งนั้น ก็หมายความว่าถ้าต่อไปมีการตั้งรัฐบาลขึ้น ถ้าข้าราชการคนใดที่ มีความสามารถ พรรคการเมืองหนึ่งพรรคการเมืองใดก็อาจจะสามารถเชิญข้าราชการผู้นั้น คือให้ลาออกเสียก่อนมาเป็นรัฐมนตรีได้ ถ้าเขาจะประสงค์และอีกอย่างหนึ่งกระผมเห็นว่า รัฐมนตรีนั้นไม่จำเป็นจะต้องมีความรู้ละเอียดอ่อน ขอให้มีความเป็นธรรมมีความซื่อสัตย์ เพราะว่าถ้ารัฐมนตรีรู้เรื่องเกินไปมักจะไปก้าวก่ายกับปลัดกระทรวง เหตุผลที่เราเคยมีมา แล้วในระบอบปกครองของเราเนี่ย เรามักจะตั้งปลัดกระทรวงเก่า ๆ แก่ ๆ ไปเป็นรัฐมนตรี งาน มันถึงได้ยุ่งเหยิงกัน ปล่อยให้งานหลักของกระทรวงนั้นเป็นของปลัดกระทรวงเขา เขาจะทำงาน ได้ดีกว่า กระผมจึงขอคัดค้านท่านประธานกรรมการในข้อนี้ ท่านประธานสภาที่เคารพ การที่คุณประจวบเสนอตัดข้อนี้ มีได้หมายความว่าเราหมิ่นประมาทข้าราชการหรือว่าสบประมาท ข้าราชการ ข้าราชการที่ดีก็มีมากครับ อย่างน้อยเพื่อนกระผมคนหนึ่งซึ่งนั่งอยู่หน้ากระผมนี้ ครับ ดอกเตอร์วิรัช กมุทมาศ ได้ลาออกในตำแหน่งข้าราชการพิเศษ เพื่อเข้ามากระโจนทาง การเมือง อันนี้ละครับที่กระผมขอสนับสนุน และขอปรบมืออย่างใจจริง ถ้าหากว่าเรามีข้าราชการ อย่างนี้มาก ๆ บ้านเมืองมันไปได้ครับ กล้าเสียสละเข้ามา ถ้ามีวิชาความรู้ความซื่อสัตย์ถึงแม้ว่า จะพลาดจากผู้แทนแล้วจะไปสมัครอะไรเขาก็ทำได้ อีกประการหนึ่งที่กระผมเห็นด้วยตามที่ ท่านสมาชิกขอตัดมาตรานี้ก็คือว่า ท่านประธานสภาที่เคารพ ถ้าหากว่าเราเก็บมาตรานี้ไว้ ขอ

LIRT

ให้นักเลี้ยวถ้าจะมีผู้ว่าราชการจังหวัดคนใดท่านอยากจะรับสมัครเลือกตั้ง แล้วท่านก็ขอให้เก็บตำแหน่งนี้ไว้ กระผมคิดว่าในจังหวัดนั้นตั้งแต่ นายอำเภอ ปลัดจังหวัดมา ไปจนกระทั่งกำนันผู้ใหญ่บ้านมีความเกรงใจเหลือเกิน ต้องให้ผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นเป็นให้ได้ มิฉะนั้นกลับเข้ามาแล้วประเดี๋ยวจะเกิดเรื่องยุ่ง นี่เป็นเหตุผลประการหนึ่ง ประการสำคัญที่สุดก็คือว่า สมมตินะครับ อาจจะมีข้าราชการคนหนึ่งซึ่งเกี่ยวข้องจะลา ๑๒๐ วันเพื่อไปเลือกตั้ง สบายครับ ลา ๑๒๐ วันยังเก็บตำแหน่งไว้ แล้วเวลานี้พรรคการเมืองเราทราบแล้วว่า มีการทุ่มเงินซื้อกัน แสนสองแสน ให้ข้าราชการนั้นลาออกไปชั่วคราว รับเงิน ๒ แสนบาท ข้าราชการผู้นั้นไม่ได้ออกแรงเลย เป็นแต่เพียงขอลาออกมาเลือกตั้ง แล้วไม่ได้แสดงพิษสงอะไรเลย แล้วก็ไม่ได้รับเลือกตั้ง แล้วก็กลับเข้าไป ตำแหน่งก็ได้ เงิน ๒ แสนบาทก็ได้ อันนี้ซีครับ ซึ่งเห็นว่าไม่เป็นธรรม เพราะฉะนั้นท่านกรรมการที่เคารพ โปรดอย่ามีมติฉันทิฐเลยครับ เรื่องนี้เป็นเรื่องซึ่งเป็นเกียรติของสภา ซึ่งสภานี้ได้เคยพิสูจน์ความเป็นนักเลงแล้วว่า สิ่งใดที่เข้าข้างสมาชิกซึ่งส่วนใหญ่เป็นข้าราชการประจำนี้แล้ว เราก็ไม่ทำ กระผมคิดว่าท่านสมาชิกที่เคารพ คงจะรักษาความเป็นนักเลงของท่าน เพื่อพิสูจน์ให้เห็นว่าเมื่อจะเล่นการเมือง โปรดถอดเครื่องแบบเถอะครับ ประชาชนพร้อมที่จะต้อนรับและเลือกท่านเป็นสมาชิกสภาต่อไป ขอขอบคุณครับ

นายวิกรม เมาลานนท์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม มีความเห็นสนับสนุนคุณประจวบ ทองอุไรกับอาจารย์สิงห์โต ที่ท่านกรรมการได้กรุณาชี้แจงบอกว่าข้าราชการทุจริตไปสมัครรับเลือกตั้งก็ไม่ได้รับเลือกสักทีหนึ่ง เอะเถอะครับ นั่นก็เป็นเรื่องข้อเท็จจริงเฉพาะรายนะครับ แต่ว่าหลักการที่เราวางไว้ว่าข้าราชการประจำกับข้าราชการการเมืองควรจะแยกออกจากกัน กระผมเห็นว่าสภานี้ควรจะแสดงเจตนาให้ประชาชนเจ้าของประเทศได้ทราบเสียว่า ในกรณีที่ข้าราชการประจำอยากจะไปเป็นนักการเมืองนั้น กระผมขอยืมคำของท่านอาจารย์สิงห์โต คือว่าถอดเครื่องแบบ สละอิทธิพลและอำนาจทั้งปวงออกไปแข่งกับเขา เมื่อกี้นี้อาจารย์สิงห์โตยกตัวอย่าง เพียงว่าผู้ว่าราชการจังหวัดออกไปสมัครรับเลือกตั้งในจังหวัดที่ตนรับราชการอยู่ ก็ฝ่ายปกครองซึ่งเป็นลูกน้องของท่าน ก็คงจะต้องเอาใจชอบบ้างอะไร กระผมจะขอยกตัวอย่างให้มันไกลไปกว่านั้นอีก แต่อันนี้ต้องขอประทานโทษท่านปลัดกระทรวงมหาดไทยในที่นี้ ซึ่งกระผมรู้จักกันดี และคงจะไม่เข้ามา

LIRT

แบบตัวอย่างที่กระผมจะยกขึ้นมาเนี่ย สมมุติว่าท่านปลัดกระทรวงมหาดไทยในสมัยใดในสมัยหนึ่ง หลังจากที่กฎหมายเขียนออกไป ตามมาตรา ๕๓ สมมุติเราผ่านอย่างนี้ออกไปแล้ว ท่านเกิดอยากจะสมัครเลือกตั้งขึ้นมา กระผมว่าอิทธิพลของท่านที่จะได้รับการสนับสนุนจากพรรคพวกหรืออะไรเนี่ยมันก็จะรุนแรงเหลือเกิน กระผมว่าไหน ๆ เราเป็นข้าราชการประจำกันก็มากเหลือเกินในที่นี้ ออกกฎหมายอะไรออกไป จริงอยู่ในขณะเดียวกัน เราก็นึกถึง เราก็เชื่อในความสุจริตใจของข้าราชการประจำที่มีความหวังดีต่อชาติบ้านเมือง แต่เราตัดหนทางเสีย อย่าให้คนเขามาสงสัยเราว่า เราเขียนอะไรไว้ เพื่อประโยชน์ของตัวเองพวกเราเอง หรือคนที่จะมาติดต่อแทนพวกเราเองในทางข้าราชการประจำอย่างนั้น กระผมเห็นว่าน่าจะเหมาะกว่า กระผมมีแค่นี้ กราบเรียนด้วยความเคารพ

นายนิคม จันทวิฑูร : ท่านประธานที่เคารพ กระผม นิคม จันทวิฑูร มีความเห็นสนับสนุนที่จะให้ตัดมาตรานี้ออกไป นอกจากเหตุผลที่ผู้อภิปรายท่านอื่น ๆ ได้พูดไปแล้ว กระผมว่ายังมีประเด็นสำคัญอีกประเด็นหนึ่งที่จะเรียนชี้แจง ประเด็นนั้นก็คือถ้าเราถือว่าเรามีความรู้มีความสามารถมีความสุจริตใจ เมื่อออกไปแล้ว กระผมเชื่อว่าทางราชการก็ดีหรือหน่วยงานอื่น ๆ ก็คงจะมีช่องทางให้เราทำงานรับใช้ชาติได้ ไหน ๆ ที่จะออกไปเล่นการเมืองก็ควรจะออกไปอย่างประชาชนธรรมดา ไม่ควรจะมีสิ่งที่เตรียมสำรองไว้ ซึ่งกระผมเห็นว่าเป็นเรื่องที่น่าจะทำให้แม้แต่ประชาชนหรือผู้ที่เลือกตั้งเราครหาและตั้งข้อสังเกตได้ ฉะนั้นกระผมเชื่อว่ากระผมเองที่ขึ้นมาพูดในครั้งนี้ จะเป็นการพูดที่เพื่อนและพี่ชายที่รับราชการทั้งหลายให้ความเห็นสนับสนุนอยู่ ขอขอบคุณครับ

นายกมล สมวิเชียร : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผม นายกมล สมวิเชียร เราได้ฟังคำอภิปรายที่จะให้มีการตัดมาตรา ๕๓ ออกไปหลายท่านแล้ว กระผมก็ไม่ใช้เป็นคนที่ไม่มีฉันทิฐิ แต่ทว่าเข้าใจตัวเองว่ามีความเป็นเมตตากรมอยู่มาก แล้วก็โดยเฉพาะอย่างยิ่งกระผมมีเมตตากรมต่อข้าราชการซึ่งกระผมเป็นคนหนึ่งอยู่มากทีเดียวที่กระผมพูดอย่างนี้ก็เพราะว่ากระผมมีความรู้สึกที่ว่าข้าราชการมีปัญหาชีวิตมากเหลือเกิน แล้วก็ใครต่อมิใครก็พยายามที่จะให้ข้าราชการนั้นปฏิบัติตนในลักษณะซึ่งเป็นอุดมคติอุดมการมากมายก่ายกอง แต่ว่าในขณะเดียวกันนั้นกรรมของข้าราชการก็ยังมีอยู่ ที่เห็นได้เด่นชัดก็คืออย่างนี้ว่า เวลาเรามีข้าราชการ

LIRT

ที่มีความรู้ความสามารถอยู่ในระบบราชการนั้น ถ้าเผื่อเขาเป็นคนดีแล้วก็เป็นคนซึ่งจะมีประโยชน์ต่อประเทศชาติได้มากนั้น ส่วนมากแล้วจนตรอกกระจอกทีเดียว แล้วก็บุคคลเหล่านี้ซึ่งเราพยายามอย่างยิ่งที่จะให้มาช่วยกันปรับปรุงระบบการเมืองของเรา ถ้าเผื่อเขาไปทำธุรกิจไปอยู่บริษัทห้างร้านไปอยู่บริษัทฝรั่งแล้วนี่ เขาไปทำเพียงกระผมคิดว่า ๗-๘ ปี เขาเก็บเงินมาสมัครผู้แทนมาเล่นการเมืองได้ แต่ถ้าเผื่อเขาเป็นข้าราชการไปทำหน้าที่ในวงราชการแล้วอย่างเก่งที่สุดก็คือไม่มีหนี้สินล้นพ้นตัว แต่ส่วนมากแล้วจะมีหนี้สินล้นพ้นตัว คือกรรมมันมีมากอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นบุคคลเหล่านี้จะไม่มีทางมาเล่นการเมืองได้เลย ถ้าเผื่อเราไม่เห็นใจเขา ถ้าเผื่อเราคิดในลักษณะของนักอุดมคติ แต่ว่ามองไม่เห็นสภาพของความเป็นจริงว่าข้าราชการนั้นจะมาเล่นการเมืองได้นั้นมันต้องต่อสู้แล้วต้องฝ่าฟันอุปสรรคมหาศาล กระผมพูดไปนี่เพราะว่ามีความรู้รู้สึกว่าข้าราชการเป็นจำนวนไม่น้อยซึ่งเมื่อตัดสินใจมาเล่นการเมืองแล้วต้องรับกรรมอย่างมหาศาล แล้วถ้าเผื่อเราไม่ช่วยเขาบ้างเราจะไม่มีโอกาสได้เข้ามาเป็นนักการเมืองที่ดี จะเห็นได้ว่าจะมีข้าราชการเหมือนกันที่มาสมัครผู้แทน กระโดดลงมาเล่นการเมืองนั้น แต่ว่าจะปรากฏว่าท่านเหล่านั้นเป็นข้าราชการซึ่งเกือบจะปลดเกษียณหรือปลดเกษียณแล้วในกรณีนั้นไม่มีปัญหา แต่ว่าในกรณีที่เป็นการประจำซึ่งค่อนข้างจะหนุ่มหน่อยอายุในระหว่างซึ่งจะมีผลิตผลทางอาชีพและทางร่างกายได้มากนั้น มักจะมีปัญหาดังกล่าวนี้ เพราะฉะนั้นกระผมคิดว่าเราจะต้องช่วยเขาสักหน่อยนะครับ อันนี้เป็นความเป็นธรรมซึ่งนอกเหนือจากความ เป็นธรรมที่เราเห็นในตัวหนังสือ กระผมว่าเราต้องพิจารณาความเป็นจริงกันบ้าง แล้วการที่ ยกตัวอย่างอะไรมาทายทายกองว่า ถ้าเผื่อผู้เป็นผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วมาสมัคร ส.ส. คนในจังหวัดซึ่งเป็นข้าราชการจะต้องพยายามหาทางให้ท่านสมัคร ส.ส. ให้ได้ ปัญหาข้าราชการซึ่งไม่เอาดี แล้วมาสมัคร ส.ส. ชั่วคราวเพื่อหวังเงิน ๒ แสนบาท ผมว่าเวลาเราพิจารณาปัญหาใน สถานะนั้น ผมสังเกตอะไรอย่างหนึ่ง เรามักจะมองอะไรมันในด้านลบเกินไป คนเหล่านั้นมี สักแค่ไหนก็คนดียวนี้ นี่กำหนดลงทะเบียนสมัคร ส.ส. ก็ผ่านไปแล้ว มีไหมที่ผู้ว่าราชการจังหวัด ซึ่งขณะนี้ประจำราชการอยู่นะ ลาออกมาสมัคร ส.ส. มีหรือเปล่า เขาไม่สมัครหรอก เพราะว่า บทบาทของความเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดนั้นมันก็มหาศาลอยู่แล้ว มันยิ่งใหญ่ในตัวของมันเอง อยู่แล้ว เขาทำอะไรได้มากอยู่แล้ว เขาคงไม่มาทำอย่างนั้นหรอก เพราะฉะนั้นผมคิดว่าเราอย่า เอาเรื่องซึ่งมันไม่ค่อยมีความจริงมาคิดซี หรือว่าผู้ซึ่งจะไปสมัคร ส.ส. เพียงชั่วที่จะได้เงิน ๒

แสน ๓ แสนบาทนี้ มันจะมีได้สักกี่คนหรือว่ามันจะไม่มีเลยหรือเปล่า ผมก็ยังสงสัย อย่าไปคิดในเรื่องซึ่งมันเป็นไปไม่ได้ซี คิดในเรื่องซึ่งเห็นอยู่เด่นชัด ปัจจุบันนี้ ตัวอย่างเช่นอาจารย์มหาวิทยาลัยหนุ่ม ๆ หลายคนซึ่งต้องด้วยแรงดลใจด้วยอะไรก็แล้วแต่นี้ ทำให้ต้องลงมาสมัครรับเลือกตั้ง อย่างดอกเตอร์วิรัชเป็นต้น หรือว่าดอกเตอร์ปราโมทย์ หรือว่าใครต่อใครซึ่งอยู่ในสภานี้ จะเห็นได้ว่าคนพวกนี้นั้นมีปัญหามากเหลือเกิน และคนพวกนี้ที่เราต้องการจะให้ไปช่วยพัฒนาการเมืองของเรา แล้วก็ไม่ใช่เสียหายอะไร ก็อย่างที่คุณใหญ่อภิปรายแล้ว มันไม่ได้เป็นการเอาเปรียบประชาชนอะไรทั้งสิ้น เขามีอาชีพเดิมมาแล้ว เมื่อเขาสมัคร ส.ส. เขาสมัครไม่ได้ เขาขอกลับรับราชการในอาชีพเดิมของเขา เราบอกไม่ได้หรอก ลือต้องไปทำหน้าที่อย่างอื่น ก็เขามีอาชีพอย่างนี้มานี้ เขาศึกษาค้นคว้าหากินมาทางนี้ จะให้เขาไปทำอย่างอื่นได้อย่างไร อันนี้เป็นสิ่งที่ผมคิดว่าเราจะต้องพิจารณาในเรื่องนี้ด้วย ความเป็นธรรมนั้นมันไม่ได้อยู่ในตัวบทกฎหมายอย่างเดียว มันอยู่ในสภาพแห่งความเป็นจริง แล้วก็อย่าไปเพื่อมันในสิ่งที่มันเป็นไปไม่ได้ แล้วขอให้มองอะไรหลายอย่างในด้านบวกกันบ้าง อย่างมองในด้านลบอย่างเดียว ขอบพระคุณครับ

คุณหญิงอัมพร มีสุข ท่านประธานที่เคารพ ดิฉันมีความจำเป็นที่จะต้องอภิปรายสนับสนุนท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งเสนอในสภานี้พิจารณาตัดมาตรานี้ออกเสีย ทั้ง ๆ ที่ดิฉันเองก็คิดว่าดิฉันก็เป็นผู้ที่มีเมตตาธรรม อะไร ๆ ต่าง ๆ ตามที่ท่านประธานคณะกรรมการ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งดิฉันเคารพเป็นอย่างยิ่ง ได้อภิปรายสนับสนุนมาตรานี้ ดิฉันจะไม่ใช้เวลาของสภานี้พูดซ้ำกันกับที่เพื่อนสมาชิกได้อภิปรายแล้วว่าทำไมจึงควรที่จะตัดมาตรานี้ออกเสีย ในขณะเดียวกันนี้ ดิฉันก็ใคร่จะขอกราบเรียนเพิ่มเติมว่า แท้ที่จริงข้าราชการประจำนี้ ถ้าหากจะออกไปมีบทบาทในการเมือง ดิฉันขอประทานเรียนว่า ต่อไปนี้เราควรที่จะเลิกเล่นการเมืองกันเสียทีควรจะเอาจริงจังกกับการเมือง เพราะว่าดูเหมือนเล่นกันมาหลายสิบปีแล้ว เราก็ไม่ไปถึงไหนท่านที่เป็นข้าราชการประจำ แล้วจะลาออกจากข้าราชการไปสมัครผู้แทนราษฎรนั้น ถ้าท่านปรารถนาที่จะรับใช้บ้านเมือง ในบทบาทของการเมืองแล้ว ถ้าสมัครไม่ได้แล้ว ดิฉันเชื่อว่าท่านจะมีสติปัญญาความสามารถที่จะไปประกอบอาชีพอื่นได้ ถ้าทางราชการไม่รับท่านกลับเข้ารับราชการ ในขณะเดียวกันถ้าท่านคิดว่าเมื่อท่านไม่สามารถจะรับใช้บ้านเมืองในทาง

LIRT

ด้านการเมืองแล้ว อยากจะมารับใช้บ้านเมืองในราชการนั้น ก็มีมาตรา ๕๔ ในร่างพระราชบัญญัติ
 ร่างนี้ที่เปิดโอกาสให้หน่วยราชการรับผู้ที่ลาออกจากราชการเข้าไปให้มารับราชการได้อีก ด้วย
 เหตุนี้ดิฉันจึงไม่เห็นมีความจำเป็นที่จะต้องมีมาตรา ๕๓ ขอบพระคุณท่านประธานที่อนุญาต
 ให้อภิปราย

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ เจตนารมณ์ของร่างมาตรา ๕๓ นี้
 ก็เพื่อที่จะให้เป็นอุปการะแก่ระบบประชาธิปไตย โดยหวังว่าข้าราชการซึ่งมีความสนใจและมี
 ความรู้ความสามารถอาจจะออกไปเลือกตั้งได้ ก็นับว่าเจตนารมณ์ที่ดี เราน่าที่จะต้องหามาตรการ
 ต่างๆ ที่จะมาอุปการะแก่ระบบประชาธิปไตยให้มันวัฒนาการในบ้านเรา แต่กระนั้นก็ตาม
 กระผมเองก็ยังเห็นว่าข้อดีกับข้อเสียอันจะพึงเกิดขึ้นจากการให้มีร่างมาตรา ๕๓ นี้ เป็นข้อ
 ที่น่าพิจารณาเป็นอย่างนี้กระผมคิดว่าเรามีมาตรการอื่นๆ ในการที่จะนำมาใช้เป็นอุปการะคุณ
 แก่ระบบประชาธิปไตยได้ และเราก็ได้พยายามทำกันใส่กัน สิ่งสำคัญอันหนึ่งซึ่งเรากระทำ
 ก็คือที่จะให้เป็นอุปการะแก่ระบบประชาธิปไตย คือการแยกข้าราชการประจำออกจากการเมือง
 ทำไมเราจึงทำเช่นนั้น เพราะเราถือว่าข้าราชการประจำควรจะเป็นกลาง และการที่ข้าราชการ
 ประจำควรจะเป็นกลางนั้นะ เป็นหลักสำคัญที่จะเป็นอุปการะแก่ระบบประชาธิปไตยด้วย มี
 ความของท่านประธานกรรมาธิการที่ท่านได้กล่าวไว้ ซึ่งฟังดูผิวเผินก็รู้สึกเห็นคล้อยตามท่าน
 เมื่อท่านพูดเสร็จที่แรกกระผมก็เห็นคล้อยตามท่านแต่ ๑ วินาทีผ่านไป กระผมก็มีเหตุผล
 แแย้งคารมของท่านนั้น แต่ขอแก้คารมของท่านดังนี้ ท่านกล่าวว่าข้าราชการนี้ก็บุคคลที่มี
 อาชีพ การรับราชการเป็นอาชีพเหมือนกับชาวนาที่ทำนาเป็นอาชีพ เพราะฉะนั้นถ้าหากว่าชาวนา
 จะกลับมามีอาชีพทำนาอีก หลังจากเลือกตั้งไม่ได้แล้ว ก็ไหนเล่าจะไปตัดสิทธิไม่ให้ข้าราชการ
 กลับมามีอาชีพเต็ม รับราชการได้ ฟังดูผิวเผินก็จะเห็นคล้อยตามนั้นและน่าที่จะถือตามนั้น
 และถ้าลองพิจารณาดูให้ดีก็จะเห็นว่า อาชีพการรับราชการนั้นต่างกับการที่เป็นชาวนา เพราะ
 เป็นผู้ซึ่งจะปฏิบัติงานเกี่ยวกับการบ้านการเมืองการปกครอง ไม่ใช่มีอาชีพอิสระหรืองานอย่างอื่น
 ซึ่งไม่เกี่ยวกับการปกครองบ้านเมือง และด้วยเหตุนี้เองเราจึงมาแยกข้าราชการประจำออก
 จากการเมือง เพื่อที่จะให้ข้าราชการประจำดำรงตำแหน่งเป็นผู้ที่ทำงานโดยอิสระอะไรจะเกิดขึ้น
 ถ้าหากว่าเราให้ใช้มาตรา ๕๓ นี้มาเป็นหลัก ผลก็จะเกิดขึ้นคือว่าข้าราชการที่ออกไปรับเลือกตั้ง

LIRT

แล้ว แล้วก็ไม่ได้ กลับมาทำงาน เมื่อรัฐธรรมนูญในฉบับปัจจุบันเราถือหลักว่าการจะเข้าไปรับเลือกตั้งนั้นจะต้องไปสังกัดพรรค เราถือเรื่องพรรคเป็นสำคัญ ไม่ใช่จะไปรับเลือกตั้งโดยอิสระ ถ้าหากว่าให้มีการรับเลือกตั้งโดยอิสระได้ มันก็เป็นการสมควรอยู่เหมือนกัน ถ้าจะพิจารณาไปที่จะให้ข้าราชการออกไปรับเลือกตั้งแล้วก็ไม่ได้ ก็กลับมาทำงานในหน้าที่ตำแหน่งเดิม แต่ว่าเมื่อจะให้สังกัดพรรค ข้าราชการที่ออกไปรับเลือกตั้งและกลับมาทำงานอยู่ในที่ต่าง ๆ คนนี้ก็จะเป็นคนสังกัดพรรคนั้น คนนี้สังกัดพรรคนั้น ความเป็นกลางที่เราประสงค์ที่จะแยกข้าราชการประจำเป็นกลางนั้นจะมีอยู่ได้หรือไม่ อันเป็นหลักสำคัญซึ่งเราถือว่าเป็นสิ่งช่วยค้ำจุนระบบประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นการที่ท่านประธานที่อ้างมาว่าเป็นอาชีพอย่างเดียวกับอาชีพอื่น ทำไมจะไปตัดสิทธิข้าราชการ อันนั้นก็ฟังไม่ได้และเป็นการปฏิเสธหลักสำคัญที่เราจะพึงยึดถือให้เป็นการค้ำจุนระบบประชาธิปไตยในเรื่องที่จะให้ข้าราชการประจำเป็นกลาง ด้วยเหตุนี้เอง กระผมจึงขอสนับสนุนท่านผู้แปรญัตติให้ตัดมาตรา ๕๓ นี้ออกขอขอบพระคุณครับ

นายณัฐวุฒิ สกฐินสงคราม : ท่านประธานที่เคารพ ผมขอสนับสนุนที่ท่านสมาชิกได้แปรญัตติในมาตรานี้ให้ตัดออก เหตุผลที่ท่านทั้งหลายก็ได้กล่าวมาโดยละเอียด ผมคิดว่า เป็นเหตุผลที่ดีและถูกต้องอย่างยิ่ง ความจริงในเรื่องนี้นะ ถ้าพิจารณาตามรัฐธรรมนูญที่เคยผ่านมาแล้วจะเห็นได้ว่าแต่ก่อนนี้ได้มีบัญญัติไว้ว่าจะต้องออกจากราชาการนั้นเป็นเวลา ๑ ปี จึงจะมีสิทธิมาสมัครรับเลือกตั้งได้เหตุผลทั้งนี้ก็คือว่าเราต้องการจะให้ข้าราชการที่ดี โดยเฉพาะข้าราชการที่คิดว่าตนจะเปลี่ยนอาชีพหรือว่าการทำงานจากที่เคยเป็นข้าราชการ คือว่า ในทางใดทางหนึ่ง คือว่าจะไปเป็นข้าราชการประจำดีหรือว่าจะไปเป็นข้าราชการการเมือง ก็ขอให้ท่านผู้นั้นได้คิดแล้วก็ได้ตั้งเข็มชีวิตไปในทางใดทางหนึ่ง กระผมคิดว่าหลักการอันนี้ก็ทำให้ข้าราชการได้คิดว่า ตนเองจะไปทางการเมืองดีหรือว่าจะไปทางข้าราชการประจำ ที่จริงข้าราชการทั้งสองนี้ก็มีเกียรติเท่า ๆ กัน กระผมคิดว่าข้าราชการการเมืองก็ดี ข้าราชการประจำก็ดี ท่านก็เป็นโครงการกระดูกของประเทศ ในการที่จะสร้างหรือจรรโลงประเทศ เพราะฉะนั้นเหตุผลสำคัญที่สุดเพื่อให้ชาวระบอบประชาธิปไตย ก็คือว่าจะต้องตัดสินใจว่าตนเองจะไปทางการเมืองหรือว่าเป็นข้าราชการประจำ เหตุผลอื่น ๆ กระผมก็คิดว่าคงได้ชัดเจนแล้ว ขอขอบพระคุณ

LI RT

นายเกษม ศิริสัมพันธ์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม เกษม ศิริสัมพันธ์ กระผมเป็นคนลาออกจากราชการมาสมัครผู้แทนราษฎรคราวนี้ กระผมเรียนจากความรู้สึกส่วนตัวของกระผม การที่เรามีมาตรา ๕๓ ซึ่งหมายความว่าผู้ที่จะลาออกจากราชการมาสมัครผู้แทนนั้น ยื่นความจำนงไว้ก่อนก็ได้ ภายใน ๑๒๐ วัน นี้กลับเข้ามาเราก็บรรจุแต่งตั้งให้ตามกฎหมาย ก.พ. ในขณะที่เดียวกันมีมาตรา ๕๔ ไว้อีกอันหนึ่งว่า คนใดออกจากราชการ ถ้าอยากจะกลับเข้ารับราชการใหม่ก็ทำได้ แต่ถ้าว่ามีทำไว้เป็นพิเศษในมาตรา ๕๓ สำหรับคนที่สมัครผู้แทนราษฎร กระผมรู้สึกละเอียดใจเหลือเกิน คล้ายๆ ว่าข้าราชการที่จะมาสมัครผู้แทนราษฎรนั้นขาดความแน่ใจ ขาดความแน่ใจที่จะลงมาในสนามเลือกตั้ง แล้วก็จองที่นั่งไว้ก่อนว่า ถ้าแพ้แล้วละก็จะกลับไปหากินอย่างเก่า เป็นเจ้าคนนายคนแบบเก่าอีก กระผมไม่เห็นด้วย กระผมเห็นด้วยกับท่าน ขอประทานอนุญาตที่จะเอ่ยนาม ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติคือ คุณหญิง อัมพร มีศุข กระผมว่าเราเลิกเล่นการเมืองกันเสียทีดีไหม เพราะว่าทำแบบนี้อย่างแบบมาตรา ๕๓ นะ เราเล่นกันแท้ๆ คล้ายๆ กับโหดเข้ามาในสังเวียนการเมืองเพื่อซิมแลกกันเท่านั้นเอง ลองดูซิว่า แพ้หรือชนะ ถ้าแพ้ฉันก็ยังมียกอีหนึ่งอยู่ซึ่งทางที่จะเข้าตามมาตรา ๕๔ ก็มีอยู่ คือเข้าตามวิสัยของคนที่จะลาออกราชการโดยปกติ โดยมีเหตุอันร่อยแปดพันประการ แล้วก็ถ้าเผื่อว่าอยากจะกลับเข้ารับราชการก็ทำได้ตามมาตรา ๕๔ อยู่แล้วแต่เหตุไหนจึงต้องมีมาตรา ๕๓ มาไว้สำหรับคนที่ชอบเล่นการเมืองด้วยการสมัครผู้แทนราษฎรและบังเอิญเป็นข้าราชการ กระผมคิดว่าเราทำอย่างนี้ อย่างที่ท่านสมาชิกหลายท่านพูดนั้น กระผมเห็นด้วยว่าคล้ายๆ กับเราทำเพื่อตัวเราเองกัน ในสภานี้มีข้าราชการประจำเป็นจำนวนมาก มีข้าราชการประจำเป็นจำนวนหลายคนด้วยกัน ท่านเป็นเพื่อนสมาชิกที่เคารพของกระผมรวมทั้งตัวกระผมเอง ซึ่งลาออกจากราชการมาเพื่อสมัครผู้แทนราษฎรคราวนี้ ถ้าเราทำอย่างนี้ คนจะตำหนิติเตียนกันได้ กระผมไม่เห็นด้วยเลย กระผมขอสนับสนุนท่านผู้แปรญัตติที่ขอให้ตัดมาตรา ๕๓ นี้ออกเสีย ถ้าเรารักจะเล่นการเมือง เรากระโดดกันมาให้เต็มที่ แพ้ชนะว่ากันตามวิสัยลูกผู้ชาย จากนั้นไปเป็นเรื่องที่เราจะต้องรับผิดชอบในชีวิตของแต่ละบุคคล กระผมประทานกราบเรียนท่านประธานด้วยความเคารพเพียงเท่านี้ครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเองนั้นไม่ได้เป็นข้าราชการแล้วก็

LIART

ขอสนับสนุนกรรมาธิการ แล้วกระผมไม่เห็นด้วยกับข้าราชการที่ท่านลาออกไปจากราชการไปสมัครผู้แทนราษฎร ที่ท่านกล่าวมาแล้วทั้งสองท่าน กระผมต้องขอประทานกล่าวนาม อาจารย์คุณหญิงอัมพร มีสุข และท่านอาจารย์ดอกเตอร์เกษม ศิริสัมพันธ์ ทั้งสองท่านนั้น ท่านมีความรับผิดชอบ ท่านมีความละเอียดถี่ถ้วน ท่านจึงทำสิ่งนี้ไปได้ กระผมขอยกย่องท่าน และกระผมจะกราบเรียนอีกอันหนึ่ง อย่างที่ท่านอาจารย์ดอกเตอร์อดุล, ท่านว่าการที่จะให้ข้าราชการซึ่งเคยสมัครผู้แทนราษฎรแล้วก็สังกัดพรรคการเมืองนั้น สังกัดพรรคการเมืองนี้ กลับเข้ามาทำราชการอีก แล้วจะทำให้แผ่อิทธิพลหรืออะไรในวงราชการนั้น เป็นสิ่งที่ไม่เป็นความจริง เหตุผลที่กระผมว่าก็คือในสิทธิมนุษยชนของเราแล้วเราไม่ได้กำหนดว่าข้าราชการจะสังกัดพรรคการเมืองหนึ่งพรรคการเมืองใดมิได้ ข้าราชการมีสิทธิที่จะเป็นสมาชิกของพรรคการเมืองใดได้ โดยไม่ได้เข้าไปเป็นกรรมการบริหารของพรรคหรืออะไรอย่างนั้นเราทราบ เรารู้กันอยู่แก่ใจแล้ว และสิ่งหนึ่งที่อาจารย์ดอกเตอร์สิงห์โตท่านกล่าวเมื่อกี้ก็บอกว่าตามพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐานสำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจนั้นบอกไว้ว่า พนักงานรัฐวิสาหกิจจะเข้าไปสมัครผู้แทนราษฎรหรืออะไร หรือจะลาออกไปแล้วก็กลับเข้ามาอีกไม่ได้แน่ ไม่เป็นความจริง กฎหมายรัฐวิสาหกิจนั้นบอกไว้เลยว่าจะไปเป็นพนักงานรัฐวิสาหกิจหรือเป็นข้าราชการการเมืองในเวลาเดียวกันไม่ได้เท่านั้น เพราะฉะนั้นผมจึงเห็นด้วยกับกรรมาธิการเป็นอย่างยิ่ง แล้วก็ขณะนี้เราต้องยอมรับอันหนึ่งว่า คนไทยทั้งชาติ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคนอย่างผมนั้นเป็นลูกหนี้บุญคุณข้าราชการทั้งหลายที่ท่านมีตำแหน่งหน้าที่การงานใหญ่โต แต่ท่านยอมเสียสละตำแหน่งหน้าที่การงานของท่านเพื่อไปสมัครเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร เมื่อท่านเหล่านั้นมีความเสียสละอย่างนี้แล้ว ทำไมเราถึงจะไม่ตอบแทนบุญคุณของท่านเหล่านั้นบ้าง โดยให้สิทธิที่จะให้ท่านเข้ามาเป็นข้าราชการอีก แต่ว่าท่านผู้สมัครเป็นสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรทั้งหลาย ถ้าคิดว่าจะเกิดการได้เปรียบเสียเปรียบกันในระหว่างข้าราชการที่ลาไปสมัคร กับท่านที่ไม่ได้อยู่ในวงราชการแล้วไปสมัครละก็ ผมคิดว่าคนที่มีความตั้งใจที่จะเป็นผู้แทนราษฎรนั้นควรจะมีความละเอียดถี่ถ้วนพอสมควร เช่นท่านเป็นผู้ว่าราชการจังหวัดหนึ่งจังหวัดใด ท่านคงมีความละเอียดถี่ถ้วนที่จะไม่ลาออกจากตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น แล้วมาสมัครรับเลือกตั้งจังหวัดนั้น เพื่อให้เกิดผลเสียแก่ท่าน ผมเชื่อว่าคนระดับที่จะเข้าไปรับผิดชอบทางการเมือง ไม่ใช่เล่นการเมืองแล้วคนเหล่านั้นควรจะมีความละเอียดถี่ถ้วน ผมจึงเห็นว่าควรเป็นไปตามร่างของกรรมาธิการครับ

ขอขอบคุณ

นายบุญชอบ สาครินทร์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม บุญชอบ สาครินทร์ กระผมเห็นด้วยกับคุณหญิงอัมพรที่จะให้ตัดออกครับ มาตรานี้ละครับ เหตุผลสั้น ๆ ครับ คือว่าจะให้ข้าราชการประจำกับข้าราชการการเมืองนี้แยกออกจากกันได้อย่างเด็ดขาดครับ เหตุผลเท่านี้ละครับ

นายปริญญา ชวลิตธำรง : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเชื่อว่าบรรดาท่านสมาชิก ผู้มีเกียรติพอจะตัดสินใจได้แล้ว กระผมขอเสนอให้ปิดอภิปราย ท่านผู้ใดเห็นด้วยขอได้โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยืนขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านสมาชิกขอให้เปิดการอภิปราย ถือว่าที่ประชุมนี้เห็นชอบให้ปิดอภิปรายได้...

พลเอก ทวีช เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา : ท่านประธานครับ เมื่อกี้ผมยกมือแต่มีผู้ตัดไปปิดอภิปรายเสียแล้ว ก็ขอพูดแต่เพียงว่า ทหารทำอะไรครับ ข้าราชการทหารนี้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อันนี้ท่านจะขอเปิดอภิปรายหรือครับ

พลเอก ทวีช เสนีย์วงศ์ ณ อยุธยา : กระผมก็ขอให้ข้อสังเกตเท่านั้นละครับ ทหารทำอะไรครับ นี่พระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนนี้ครับ ได้รับความคุ้มครอง ออกไปแล้ว สมัครเข้ามาได้ ทหารละครับ ทำอย่างไรครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครับ ขอขอบคุณมาก ผมขอประท้วงมติในมาตรา ๕๓ ซึ่งคุณประจวบ ทองอุไร ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา ท่านสมาชิกผู้ใด.....

(ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร ได้ยืนและยกมือขึ้น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณชะโลมมีอะไรครับ

ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร : ท่านประธานที่เคารพครับ ไม่ทราบว่าท่านประธานเกลียดชังหน้าผมอย่างไรไม่รู้ ยกมือหลายครั้งแล้ว ท่านประธานก็ไม่ให้ผมพูด

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คนอื่นยกก่อนมากนะครับ ผมพยายามให้ความเป็นธรรม ด้วยความสัตย์จริง

ร้อยเอก ชะโลม รัตนเสถียร : ครับ ผมไม่พูดอะไรมากหรอกครับ ท่านประธาน ผมเคารพท่านประธาน ผมขอเปิดอภิปรายครับ เพราะว่าก่อนที่ท่านผู้อภิปรายจบไปเมื่อตะกี้ก็นั้นพูดนั้น ผมยังมีเหตุผลที่จะกลับได้ว่า ข้าราชการประจำที่ลาออกไปแล้วไม่ควรจะกลับเข้ามาอีก ไม่ควรจะเทียบไว้ในนี้ครับ จะกลับเข้ามาด้วยวิธีใดก็แล้วแต่ ผมขอเสนอเปิดอภิปราย ท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานมติว่า ที่ประชุมจะลงมติให้เปิดอภิปรายหรือว่าเปิดการอภิปราย ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรให้เปิดอภิปรายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรเปิดการอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้เปิดอภิปรายได้ ผมขอประทานมติครับ ในมาตรา ๕๓ ซึ่งคุณประจวบ ทองอุไร ขอแปรญัตติตัดออกทั้งมาตรา....

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : คืออย่างนี้ครับ ไม่ได้อภิปรายอะไรหรอก เรียนท่านประธานสักนี้ตราพระราชบัญญัตินี้จะออกไปอย่างตันทันทีครับ กฎหมายข้าราชการรัฐสภามือสิทธิ์ เพราะเขียนไว้อย่างมาตรา ๕๓ เรียนเท่านั้นละครับ ถ้ามันขัดก็ไม่ใช่ไรละ คนละกลุ่มครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยกับญัตติของคุณประจวบ ทองอุไร ที่ขอให้ตัดมาตรา ๕๓ ออกทั้งหมด ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๑๒ คน)

LIRT

Legislative Institutional Repository of Thailand

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรให้คงไว้ตามร่างเดิม ขอ
ได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้ลงมติให้ตัดมาตรา ๕๓
ออกทั้งหมด

เวลานี้ก็เกิน ๑๒.๓๐ นาฬิกาแล้ว ผมขอพักการประชุม ขอเชิญท่านประชุมต่อ
ต่อนับาย เวลา ๑๔.๓๐ นาฬิกา ขอขอบคุณ

พักการประชุมเวลา ๑๒.๓๕ นาฬิกา

เริ่มประชุมใหม่เวลา ๑๕.๓๐ นาฬิกา

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับการประชุมในตอนบ่ายนี้ ปรากฏว่ามีท่านสมาชิกมาประชุม ๕๑ ท่าน ยังไม่ครบองค์ประชุมครับ ผมขอเวลาต่อไป

ท่านสมาชิกครับ การประชุมถ้าครบกำหนดการประชุมไปครึ่งชั่วโมงแล้ว ถ้าท่านสมาชิกยังไม่ครบองค์ประชุม ผมจะขอปฏิบัติตามข้อบังคับ คือเลื่อนการประชุมต่อไป ขอเชิญคุณสิงห์โตครับ

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : ท่านประธานสภาที่เคารพ ผมต้องลุกขึ้นมาด้วยความรู้สึกเสียใจอีกครั้งหนึ่ง ผมเคยเสนอในที่ประชุมนี้ว่า ในตอนบ่ายนั้นควรมีการลงชื่ออีกครั้งหนึ่ง เพื่อเป็นที่ยืนยันว่าในการที่สมาชิกมาประชุมนั้น ส่วนใหญ่ก็คือข้าหน้ากัน ผมมองดูก็คนก็ข้าหน้ากัน แล้วก็คนภายนอกนี้ก็หาว่าผู้ที่ข้าหน้าที่มาประชุมนี้คือพวกก่อกวนกวนยุงเหยิง ทำอะไรให้มันเป็นเรื่องเป็นราวใหญ่โตไป แต่ว่าไม่มาประชุมนี้ก็ปัญหา ผมอยากจะขอเสนอต่อท่านประธานสภาที่เคารพว่า ถ้าหากจะมีการลงชื่อตอนบ่ายนี้ ประธานโทษครับ จะว่าเป็นการประจาน ก็เห็นจะจำเป็นครับ เพราะว่าผมเสียเวลาเหมือนกัน ทุกคนก็มีการกินหน้าที่ แต่ในการที่ประชุมแต่ละครั้งต้องมารอท่านสมาชิกคนอื่นนี่ผมรู้สึกว่าไม่เป็นธรรม ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ เวลาที่ท่านเลขาธิการรัฐสภา รายงานว่า ท่านสมาชิกมาครบองค์ประชุมแล้ว คือ ๑๐๒ ท่าน คุณชำนาญเชิญครับ

นายชำนาญ พงษา : ท่านประธานสภาที่เคารพ ขอเวลานอกได้ไหมครับท่านประธาน คือผมเองเคยยื่นญัตติขอให้มีการปิดสมัยประชุม แต่ว่าเนื่องจากก็เห็นใจทางรัฐบาล แล้วก็ท่านประธานสภาที่ขอร้อง ผมก็เลยขอเลื่อนไม่บรรจจะเบียววาระอันนั้นเข้าไปก็เนื่องจากมีอุปสรรคอย่างที่ท่านทราบอยู่ ผมได้ทราบว่า บางท่านบางคนบางกลุ่มก็ตั้งใจจะค้านญัตติของผม อันนี้ผมก็อยากจะเรียนให้ทราบว่า สภานี้ไม่ได้มีหน้าที่ที่จะมาทำหรือเร่งรัดให้กฎหมายต่าง ๆ มันเสร็จภารกิจของเราภายในอีกเดือนเศษ อันนี้ผมก็อยากจะเรียนว่า ผมรู้สึกกุ่มใจเหมือนกันครับทั้ง ๆ ที่ผมเองอยู่ต่างจังหวัดห่างจากกรุงเทพฯ ตั้งเกือบ ๕๐๐ กิโลเมตร ผมเอง

LIRT

ผมขาดการประชุมสภานี้เพียง ๒ ครั้งเท่านั้น นอกนั้นผมไม่เคยขาดเลย ผมก็อยากจะเรียนว่าไม่ค่อยสบายใจ ผมเองเมื่อถ้าไม่ครบ ผมตั้งใจจะเสนอให้มีการเรียกชื่อผู้ที่มาประชุมในตอนบ่ายนี้ด้วยซ้ำไป จะหาว่าพวกเราหรือผมเองไม่ดีก็ช่าง เพราะว่าสื่อมวลชนนั้นเวลาพูดว่าสมาชิกขาดประชุมไม่ได้บอกว่าใครขาด ซึ่งเป็นการเสียหายต่อสมาชิกที่ตั้งใจมาปฏิบัติหน้าที่ในสภานี้ ผมจึงขอกราบเรียนไว้แค่นี้ครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับเรื่องของคุณสิงห์โต นะครับ จะเสนอเป็นญัตติใหม่ครับ ที่จะให้มีการลงชื่อในตอนบ่าย ซึ่งผมเองก็เห็นด้วย เสนอเป็นญัตติใหม่ครับ มีผู้รับรอง ๕ ท่านครับ

นายสิงห์โต จ่างตระกูล : กระผมขอเสนอเป็นญัตติครับ ท่านประธานที่เคารพ และผมขอความเห็นใจท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ เพื่อเป็นเกียรติกับสมาชิกของสภานี้ครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกรุณารับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประธานมติเลยครับ ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยตามข้อเสนอญัตติของคุณสิงห์โต ที่จะให้มีการลงชื่อมาประชุมในตอนบ่าย ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ เดี่ยวครับ ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ที่ไม่ควรให้มีการลงชื่อในตอนบ่าย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ไม่มี เป็นอันว่าสมาชิกส่วนใหญ่ได้ลงมติให้มีการลงชื่อในตอนบ่ายที่มาประชุมด้วย คุณกระจ่างครับ

นายกระจ่าง ธรรมโชติ : ท่านประธานครับ เมื่อไม่ครบองค์ประชุม.....

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ครบแล้วครับ ๑๐๒ ท่าน

LIRT

นายกระจาง ธรรมโชติ : ถ้าครบไม่เป็นไร

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณเจริญ คันธวงศ์

นายเจริญ คันธวงศ์ : ท่านประธานที่เคารพ ผม นายเจริญ คันธวงศ์ ครับ ใคร
จะเสนอญัตติให้เรียกรายชื่อผู้มาประชุมในตอนบ่ายนี้ครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดยืนขึ้น
รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยืนขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมจะขอประธานมตินะครับ ขอเชิญครับ
คุณชนะ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ เพื่อศักดิ์ศรีของสภานี้และเราก็ได้ร่วมกัน
ทำงานมาเกือบจะปีหนึ่งแล้ว ผมว่าอย่าประจานพวกเราหรือทำอะไรในลักษณะเป็นผลเสีย
แก่เกียรติภูมินี้เลยครับ อะไรๆ เขาก็เคยได้ลอมซอมกันมามากแล้ว ขอให้ลอมซอมกันไป
อีก ๔๐ กว่ากันเถอะครับ ขอบพระคุณครับ

นายกมล สมวิเชียร : ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าบางที่เราก็มีอาการ
เหมือนกัน แล้วก็ตอนบ่าย โดยเฉพาะอย่างยิ่งวันศุกร์นี้นั้นเป็นตอนที่ค่อนข้างจะมีปัญหา
สำหรับหลายท่าน และผมก็สังเกตเห็นว่าบางท่านนั้นตามปกติก็มา แต่บังเอิญวันนี้อาจจะไม่
มานะครับ คือคุณงามความดีที่ท่านทำไว้ในอดีตนั้น อาจจะต้องมาพึ่งเฉพาะเผชิญไปติดงาน
วันนี้ทั้งๆ ที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคุณเจริญ คันธวงศ์ ก็เป็นเพื่อนสุดแสนเสนาหาของผม
ผมไม่เห็นด้วย ขอความกรุณาว่าเพียงแต่ให้เซ็นชื่อตอนบ่ายก็คงจะทำให้หลายท่านจะรู้สึกว่
มีความจำเป็นที่จะต้องมาตอนบ่ายแล้วครับ กระผมไม่เห็นด้วยครับ

นายเจริญ คันธวงศ์ : เพื่อให้เรียบร้อยขึ้นครับ ผมขอถอนญัตติของกระผมครับ

(สมาชิกในที่ประชุมปรบมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอขอบคุณครับ ถ้าไม่มีท่านผู้ใดคัดค้าน ถือว่า
ที่ประชุมเห็นชอบด้วยนะครับ ผมขอผ่านไปเป็นการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติระเบียบ

LIRT

ข้าราชการพลเรือนในวาระที่ ๒ ซึ่งเมื่อเข้านี้ได้พิจารณามาตรา ๕๓ จบไปแล้ว ขอเชิญท่าน ประธานกรรมาธิการคือ คุณใหญ่ ศวิตชาติ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเข้าในที่ประชุมได้ตัดมาตรา ๕๓ ออกตามข้อบังคับนั้น เมื่อพิจารณาไปจนจบแล้ว เราไม่สามารถจะแก้ไขในมาตราที่ผ่านไปได้ มาตราที่ผ่านไม่มีกล่าวถึงมาตราที่เราเลิก เวลานี้ยังไม่จบวาระที่ ๒ ผมอยากจะขอเรียนต่อท่านสมาชิกให้เปิดหน้า ๑๔ ตามร่าง ในมาตรา ๓๖ วรรคสอง เขียนไว้ว่า "ความในวรรคหนึ่งไม่ทำให้บังคับการบรรจุบุคคลเข้ารับราชการตามมาตรา ๕๐ มาตรา ๕๑ มาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ มาตรา ๕๓ ทวิ" คือมาตรา ๕๓ ที่เราตัดไปแล้ว แต่มาเขียนค้างไว้อย่างนี้ ไม่ย่อนพิจารณาตอนนี้เสียแล้ว กฎหมายเราจะออกมาไม่ค่อยจะงดงาม และอีกมาตราหนึ่งตามมาตรา ๕๓ และก็มีวรรคสี่นะครับ มาตรา ๕๓ วรรคสี่ หน้า ๑๗ ครับ ..... เขียนไว้ว่า "ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งอยู่ในระหว่างทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการ ไปสมัครรับเลือกตั้งเมื่อได้รับบรรจุแต่งตั้งตามมาตรา ๕๓ แล้ว ให้ทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการต่อไปในตำแหน่งที่ได้รับแต่งตั้ง" เดียวนี้เราไม่มีมาตรา ๕๓ แล้ว สิ่งทีกล่าวถึงมาตรา ๕๓ ต้องขออนุมัติต่อท่านประธานและสภานี้ว่าให้ย่อนไปพิจารณาที่ไปขัดกันอยู่นี้คือตัดออก ถ้าหากว่าที่ประชุมเห็นด้วย เมื่อจะไปตัดอะไรข้างหน้าจะได้ไม่ขัดกัน เป็นไปไม่ได้ เมื่อตัดมาตรา ๕๓ แต่สภากว่ามาตรา ๓๖ กับมาตรา ๕๓ ว่าตามความในมาตรา ๕๓ เลยจำเป็นต้องขอตัด

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญอาจารย์ไพจิตร

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานครับ กระผมคิดว่ายังอาจจะมีความเข้าใจผิดอยู่เล็กน้อย คือการที่เราไม่ได้ตัดมาตราหรือข้อความที่เกี่ยวข้องกับมาตรา ๕๓ นั้น กระผมคิดว่าชอบด้วยเหตุผล ก็เพราะว่าเราไม่ทราบเมื่อตอนพิจารณาว่าจะตัดมาตรา ๕๓ ที่นี้การที่เราจะกลับมาอย่างนี้กระผมเห็นว่าสับสน ตามข้อบังคับนั้นก็กำหนดไว้แล้วว่า เมื่อพิจารณาเรียงมาตราเสร็จแล้วถ้าหากว่ามีอะไรขัดแย้งกันอยู่เรากลับไปแก้ไขได้ ก็ทำไมเราไม่รวมเอาไว้ทีเดียว เดียวเราอาจจะตัดมาตรา ๕๘ อีกก็ได้ แล้วก็ต้องกลับมาอีก อะไรที่ขัดแย้งนั้นกรรมาธิการก็กรรมาจดเอาไว้เมื่อพิจารณาเรียงตามมาตราเสร็จแล้ว เราก็กลับมาแก้ไขทีเดียวให้สอดคล้องกันก็จะไม่มีปัญหา ขอขอบคุณครับ

LIRT

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ): ท่านประธานครับ ถ้าหากว่าตามข้อบังคับแล้วเมื่อไปถึงจบเราย้อนมาไม่ได้เลย นอกจากทำผิดเล็ก ๆ น้อย ๆ เว้นแต่ว่าสถานะจะเลิกใช้ข้อบังคับนั้นสำหรับปฏิบัติตามกฎหมายฉบับนี้จึงจะทำได้ ผมจึงคิดว่านี่ยังไม่ทันจบก็จะทำได้โดยข้อบังคับ ผมคิดว่าลำบากหน่อยก็อย่าให้ขัดข้อบังคับซึ่งเราเพิ่งตรากันออกไปเลย จึงเรียนมาเพื่อหารือ ก็มี ๒ แห่งที่ตรวจพบตั้งแต่ทำมาจนถึงบัดนี้ มีมาตรา ๕๓ แล้วก็ตัดออกให้หมดอย่างนี้ละก็ แต่บางอันตัดแต่เลขมาตราครับ บางอันตัดข้อความด้วย อย่างมาตรา ๔๓ นี้ตัดทั้งข้อความด้วย ถ้าตัดเสียอย่างนี้มี ๒ แห่ง พอไปถึงมาตราไหนจะตัดกันอีกละ ผมจะขออนุมัติสภาอย่างนี้อีกจะได้ไม่บกพร่อง เดียวจะมีปัญหาขึ้นอีกว่ากฎหมายออกมาผิดข้อบังคับ เกิดใช้ไม่ได้ขึ้นอีก เราก็เลยเสียเวลากันเปล่า ๆ ก็กราบเรียนอย่างนี้แหละครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: อันนี้ความจริงตามข้อบังคับข้อ ๑๑๐ ที่ว่าเมื่อได้พิจารณาตามข้อ ๑๐๙ จนจบร่างแล้ว สมาชิกอาจเสนอขอแก้ไขเพิ่มเติมถ้อยคำได้ แต่จะขอแก้ไขเพิ่มเติมเพื่อความใดมิได้นอกจากนี้ นอกจากเนื้อความที่เห็นว่ายังขัดแย้งกันอยู่ อย่างนี้ก็ยังสามารถทำได้เหมือนกัน

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล: ท่านประธาน กระผมไม่อยากจะเสียเวลาโต้เถียงกัน แต่ว่าตามข้อบังคับที่ท่านประธานได้กรุณาอ่านนั้น กระผมเชื่อแน่ว่าทำได้ เมื่อจบร่างแล้วเรายังไม่ผ่านไปวาระที่ ๓

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ผมขอประทานมติที่ประชุมเลยครับ ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยกับท่านประธานกรรมการที่ขอให้แก้ไขมาตรา ๓๖ และมาตรา ๔๓ วรคดี เพื่อให้คล้องจองกับที่ได้ลงมติไปเมื่อตอนเช้า ให้แก้ไขเสียเลย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ท่านสมาชิกที่เห็นควรให้รอไปจนกระทั่งพิจารณา ร่างพระราชบัญญัตินี้ในวาระที่ ๒ จบแล้วจึงมีการแก้ไขได้ ก็ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้มีการแก้ไข

LIRT

ตามที่ท่านประธานกรรมาธิการเสนอ ผมขอประทานมติ ท่านที่เห็นควรให้แก้ไขมาตรา ๓๖ คือตัดคำว่า "มาตรา ๕๓" ในวรรคสองออก กับแก้ไขในมาตรา ๕๓ วรรคสี่ ตัดออกทั้งหมด ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ตัดข้อความในมาตรา ๓๖ คือคำว่า "มาตรา ๕๓" ออก และในมาตรา ๕๓ ให้ตัดวรรคสี่ออกทั้งหมด

ขอเชิญท่านเลขาธิการฯ อ่านมาตรา ๕๓ ทวีต่อ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕๓ ทวี คณะกรรมาธิการ
เพิ่มขึ้นใหม่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านอธิบดีกรมบัญชีกลางครับ คุณพนัส

นายพนัส สิมะเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๕๓ ทวี นี้ ผมมีข้อสังเกตอยากจะเรียนถามท่านกรรมาธิการอยู่ ๒-๓ ประการ ประการที่ ๑ ผมเห็นว่ามาตรา ๕๓ ทวี นี้เป็นหลักการที่เพิ่มขึ้นมาให้สำหรับเรื่องการบรรจุผู้ที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ออกจากราชการเพื่อไปปฏิบัติงาน ซึ่งในระหว่างนั้นให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการ แต่ว่าในมาตรา ๕๓ ทวี นี้ไม่ได้ให้สิทธิคนที่ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีตามกฎหมายฉบับเดียวกันเท่าเทียมกัน คือว่าในพระราชกฤษฎีกากำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ มิได้กำหนดจำเพาะเจาะจงว่าจะต้องไปทำงานในองค์การระหว่างประเทศเท่านั้น ถึงจะนับเวลาเต็มเวลาราชการได้ทางราชการอาจจะสั่งให้ข้าราชการผู้นั้นไปทำการใด ๆ ซึ่งทางราชการเห็นว่าเป็นประโยชน์แก่ราชการ แล้วก็ให้นับเวลาในระหว่างนั้นเต็มเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ผมไม่เข้าใจว่าทำไมในมาตรา ๕๓ ทวี นี้จึงเลือกปฏิบัติแต่เฉพาะคนที่ไปทำงานใน

LIART

องค์การระหว่างประเทศ อันนี้เป็นประการที่ ๑ ประการที่ ๒ การที่คณะรัฐมนตรีหรืออนุมัติให้ข้าราชการลาไปปฏิบัติงานหรือไปทำการใด ๆ ซึ่งให้นับเวลาเต็มเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้นบางครั้งผู้ขอลาก็อาจจะมีการกำหนดระยะเวลาว่าจะลาไปปฏิบัติงานสัก ๒ ปี หรือบางครั้งอาจจะขอลาไปโดยไม่มีกำหนดเวลา ในกรณีที่ทางกรมการติการเต็มระยะเวลาในที่นี้ไว้ว่า ถ้าผู้นั้นขอกลับเข้ารับราชการภายในกำหนด ๒ ปี ก็ให้มีการบรรจุได้เนะครับ ผมก็มีข้อสงสัยว่าถ้าสมมุติว่าคนจะลาไปทำงานในองค์การสหประชาชาติ ๒ ปี ขออนุมัติคณะรัฐมนตรีไป ๒ ปี แล้วก็เห็นว่าจะระยะเวลา ๒ ปีนั้นยังไม่เพียงพอแก่การหาประสบการณ์ในสหประชาชาติ ก็ขออนุมัติคณะรัฐมนตรีอยู่ต่ออีก ๑ เทอม อีก ๒ ปี รวมเป็น ๔ ปีเนะครับ ในกรณีเช่นนี้ผู้นั้นจะกลับเข้ารับราชการได้อย่างไร ทั้ง ๆ ที่คณะรัฐมนตรีก็ได้ลงมติอนุมัติต่ออายุการทำงานให้เขาไปแล้ว เมื่อเข้าเราก็ได้พูดกันถึงเรื่องระยะเวลาที่จะหาประสบการณ์เนะครับว่า ในมาตรา ๕๒ ทวิที่พิจารณากันมาก ก็รู้สึกว่าจะมีความเห็นพ้องต้องกันว่าจะระยะเวลา ๔ ปีนั้นเป็นระยะเวลาที่เมื่อได้รู้เรียนงานแล้ว หาประสบการณ์แล้วเป็นระยะเวลาที่พอสมควร เราถึงมีการกำหนดว่าข้าราชการในระดับหนึ่งนั้นเมื่อทำงานครบ ๔ ปี หรือในระยะเวลาไม่เกิน ๕ ปี ควรจะมีการสลับเปลี่ยนหมุนเวียนตำแหน่งหน้าที่กัน ถ้าเป็นดังนั้นก็น่าจะขยายระยะเวลา ๒ ปีที่ในร่างนี้เป็น ๔ ปี จะได้หรือไม่ ประการใด ใครขอทางกรมการติการได้พิจารณาครับ

นายเฉลิมชัย วสินนท์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเรียนชี้แจงคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่ว่า ทำไมในร่างมาตรา ๕๓ ทวิ จึงอนุญาตเฉพาะให้ไปทำงานที่องค์การระหว่างประเทศเท่านั้น ทั้ง ๆ ที่กฎหมายปัจจุบันนี้ได้เปิดโอกาสให้คณะรัฐมนตรีอนุญาตให้ข้าราชการไปทำงานใด ๆ เสมือนหนึ่งเป็นเวลาราชการได้ กระผมขอกราบเรียนชี้แจงว่า เกี่ยวกับการนับเวลาราชการนั้น ในบทบัญญัติของมาตรา ๕๓ ทวินี้ ไม่มีการเปลี่ยนแปลง คือหมายความว่าเมื่อทางคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้ไปปฏิบัติราชการในองค์การระหว่างประเทศได้ ผู้นั้นย่อมได้สิทธิในการนับเวลาราชการ ปัญหาสำคัญของมาตรา ๕๓ ทวิมันอยู่ที่ว่า เกี่ยวกับการกลับเข้ารับราชการ ในร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้เราจะเห็นว่าการกลับเข้ารับราชการนั้นมีอยู่ ๓ กรณี คือในกรณีมาตรา ๕๒ มาตรา ๕๓ ทวิ และมาตรา ๕๔ มาตรา ๕๒ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการออกจากราชการเพื่อไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วย

LIART

การรับราชการทหาร อันนั้นก็เป็นเรื่องที่กฎหมายฉบับนี้กำหนดไว้ว่า ถ้าเมื่อพ้นหน้าที่แล้วเจ้า
 สังกัดจรงรับไว้ จะปฏิเสธไม่ได้ ส่วนในมาตรา ๕๔ นะครับ ก็เป็นเรื่องว่าผู้ใดออกจากราชการ
 ไปแล้ว ประสงค์จะกลับเข้ารับราชการอีก ก็อนุญาตให้รับได้ แต่อันนี้ไม่ได้บังคับว่าจำเป็นจะ
 ต้องรับ เจ้าสังกัดเดิมจะรับก็ต่อเมื่อมีตำแหน่งว่าง หรือผู้นั้นเป็นผู้ที่มีความสามารถที่จะรับใช้
 ราชการในตำแหน่งที่จะขอกลับได้ ที่นี้ส่วนมาตรา ๕๓ ทวิ ก็เป็นเรื่องกึ่งกลางระหว่างบทบัญญัติ
 ทั้งสองมาตรานั้นว่าในกรณีที่ข้าราชการได้รับอนุญาตให้ไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ
 แล้ว ก็ให้ทางราชการต้องรับ ถ้าเราเขียนว่าต้องรับทุกกรณีเหมือนอย่างกรณีทหารก็รู้สึกว่าจะ
 จะมากไป เพราะทหารเราก็รู้แล้วว่าโดยปกติทหารก็เกณฑ์อยู่ ๒ ปีนะครับ การไปเกณฑ์รับ
 ราชการทหารในกรณีปกติก็ไปเกณฑ์ ๒ ปี ฉะนั้นเราก็กำหนดไว้ เพื่อไม่ให้ไปปฏิบัติงานใน
 องค์การระหว่างประเทศนานเกินสมควร ซึ่งอาจจะทำให้ทางราชการเสียหาย ในแง่ที่ว่า
 ต้องสงวนอัตรานั้นไว้นานเท่าใดก็ไม่ทราบ ก็จะต้องทิ้งอัตราไว้ เพราะไม่เช่นนั้นแล้ว ถ้าผู้นั้น
 กลับมาก็จะไม่มีตำแหน่งให้ ที่นี้เราพิจารณากันว่า ๒ ปีนั้น จากที่เราพิจารณาจากข้อเท็จจริง
 สืบสวนต่างๆ เราเห็นว่า ๒ ปีนั้นเป็นเวลาที่เหมาะสม ในแง่ที่ว่าจะทำให้ส่งเสริมให้ข้าราชการ
 ได้มีโอกาสไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศ ซึ่งจะเป็นการส่งเสริมฐานะส่วนรวม
 ของประเทศและก็เพิ่มความรู้ความสามารถทักษะให้แก่ข้าราชการผู้นั้น ในอันที่จะกลับมา
 ปฏิบัติราชการให้เกิดประโยชน์แก่ราชการ ที่นี้ว่าประเด็นที่ว่าทำไมกำหนดไว้ ๒ ปี ไม่ขยาย
 เป็น ๔ ปี ก็กระผมเห็นว่ากระผมได้ตอบไปแล้วนะครับ และกระผมจะไม่ต้องตอบอีกที่
 ขอบพระคุณครับ

นายพนัส สิมะเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ ท่านกรรมาธิการยังไม่ได้ตอบใน
 ประเด็นอันแรกที่กระผมเรียนถาม คือว่าในการที่ข้าราชการได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ออกจาก
 ราชการไปปฏิบัติงานซึ่งทางราชการจะนับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้เต็มเวลาราชการนั้น
 กระผมคิดว่าทางคณะรัฐมนตรีก็ได้คงจะต้องพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ไปปฏิบัติงานนั้นจะ
 ได้มีการนำความรู้ นำประสบการณ์ นำทักษะอย่างที่ท่านกล่าว กลับมาเป็นประโยชน์แก่ราชการ
 ไทย แต่กระผมเห็นว่าในการที่ข้าราชการจะไปทำงานนอกราชการ และก็จะนำความรู้ความสามารถ
 ประสบการณ์กลับมาเป็นประโยชน์แก่ราชการนั้นไม่จำเป็นจะต้องเป็นเฉพาะไปปฏิบัติงานใน

LIRT

องค์การระหว่างประเทศเท่านั้น อาจจะมีหน่วยงานอีกหลายแห่งในประเทศ กระผมอาจจะ
 ขอยกตัวอย่าง กระผมสมมุติ นะครับ ว่าที่สถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์มีความจำเป็น
 ต้องการนักวิทยาศาสตร์ เฉพาะเรื่องเฉพาะแขนง แล้วก็หาไม่ได้ เรามีข้าราชการที่มีความรู้
 อย่างที่ต้องการ นะครับ ถ้าหากว่าข้าราชการคนนั้นไปทำงานในสถาบันวิจัยวิทยาศาสตร์ประยุกต์
 โดยได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ออกจากราชการไปทำงานที่นั่นแล้วก็ให้นับเวลาระหว่างนั้น
 คำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการ จะเห็นได้ว่าข้าราชการคนนั้นไปทำงานก็อาจ
 จะมีประสบการณ์ มีความรู้มีความสามารถทัดเทียมกันเหมือนกับไปทำงานที่สถาบันหรือ
 องค์การระหว่างประเทศเหมือนกัน แต่ข้าราชการคนนั้นก็กลับไม่ได้รับสิทธิพิเศษเหมือนกับ
 ข้าราชการที่ไปทำงานระหว่างประเทศตามมาตรา ๕๓ ทวิ ทำไม่ถึงเลือกปฏิบัติเอาแต่เฉพาะ
 คนที่ไปทำงานในองค์การระหว่างประเทศเท่านั้น นั่นปัญหาประการที่ ๑ ประการที่ ๒ ที่
 ท่านกรรมาธิการว่าที่กำหนดระยะเวลา ๒ ปีนั้น เพื่อต้องการสงวนอัตราไว้สำหรับรับบรรจุ
 ถ้าเกินกว่านั้นไปคงจะนานเกินไป กระผมไม่ทราบ ว่า ในมาตรา ๕๓ ทวินี้ กฎเกณฑ์และหลักการ
 วิธีการที่ ก.พ. กำหนด จะมีพูดถึงเรื่องคนที่ลาออกจากราชการไปปฏิบัติงานโดยรับอนุมัติคณะ
 รัฐมนตรีนี้มีที่ไหนบัญญัติหรือเขียนหรือจะบัญญัติหรือจะเขียนว่าจะต้องสงวนอัตราไว้เพื่อ
 รับบุคคลที่ออกไปแล้ว กระผมคิดว่าเมื่อออกไปแล้ว ก็ถ้าหากไม่มีบัญญัติไว้ที่ไหนก็ไม่จำเป็นต้อง
 ต้องสงวนอัตราไว้ เมื่อเขากลับมา ขอกลับเข้ามาก็เป็นเรื่องที่เขาสังกัดจะต้องหาอัตราหาตำแหน่ง
 เพื่อรับบุคคลนั้นเป็นพิเศษ ตามที่บัญญัติในมาตรา ๕๓ ทวิ เท่านั้นเอง ถ้าหากเป็นเช่นนั้นแล้ว
 ระยะเวลา ๒ ปีก็อาจจะขยายเป็น ๓ ปี หรือ ๔ ปีได้ เพื่อให้ผู้ที่ได้รับอนุญาตให้ลาไปนั้นมี
 ประสบการณ์พอสมควร ขอขอบคุณครับ

นายเฉลิมชัย วสินนท์ (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ สำหรับคำถามแรก
 ของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเกี่ยวกับว่าทำไมคณะกรรมการจึงกำหนดเฉพาะองค์การระหว่าง
 ประเทศ แต่สำหรับสถาบันอื่นทำไมไม่ให้ ท่านยกตัวอย่างว่าสถาบันวิทยาศาสตร์ประยุกต์
 เป็นต้น อันนี้ทางกรรมาธิการได้พิจารณาถึงวิธีการทำงานทั้งสองแห่งนั้นแล้วว่า ในองค์การ
 ระหว่างประเทศนั้น ผู้ที่ไปทำงานองค์การระหว่างประเทศจะเป็นข้อตกลงหรือสัญญาซึ่งทำ
 กันเป็นปี ๆ นะครับ ผู้ที่ไปทำงานตกลงกันได้ว่าจะทำกี่ปีอาจจะปีหรือสองปี ที่นี้ส่วนอย่าง

LIRT

สถาบันวิทยาศาสตร์ประยุกต์อย่างที่ท่านยกตัวอย่างนั้นมันเป็นเรื่องตำแหน่งประจำ กระผม
 เข้าใจว่าเป็นตำแหน่งประจำเลย ถ้าจะไปในกรณีนั้นเราก็เห็นว่าไปอยู่เป็นประจำได้ เพราะว่า
 สถาบันวิทยาศาสตร์ประยุกต์นั้น โดยแท้จริงแล้วก็คืองานราชการอย่างหนึ่ง แต่เนื่องจากเรา
 เห็นว่าควรจะมีอิสระในทางด้านการบริหารงานและด้านการเงิน เราจึงกระจายออกไปให้เป็น
 ในลักษณะสถาบัน แต่โดยแท้จริงแล้วเป็นงานราชการ ส่วนในประเด็นที่สองการสงวนตำแหน่ง
 ไว้ไม่ได้มีบัญญัติที่ไหนนั้นทางกรรมาธิการก็ได้คำนึงอยู่ว่า ที่เรากำหนดไว้ ๒ ปีนั้น ก็เป็น
 ระยะเวลาที่ไม่นานเกินไป ทั้งนี้ถ้าส่วนราชการนั้นมีความจำเป็นต้องบรรจุอื่นเข้าแทนในตำแหน่งนั้น
 ตำแหน่งนั้นไม่ว่าง กรรมาธิการก็คิดว่าในกรณีเช่นนั้นก็ต้องตั้งตำแหน่ง อาจจะเป็นประจำ
 กรมหรือประจำกระทรวงรับไว้เพื่อโอกาสอันเหมาะสม ก็จะได้พิจารณาแต่งตั้งโยกย้ายให้ไป
 รับตำแหน่งสอดคล้องกับมาตรา ๔๒ ทวิ ในกรณีที่เป็นการตั้งแต่ระดับ ๗ ขึ้นไป ทั้งนี้
 เราต้องยอมรับว่า ข้าราชการไทยที่ได้มีโอกาสไปปฏิบัติงานในองค์การระหว่างประเทศนั้น
 ไม่เพียงแต่จะทำให้ข้าราชการผู้นั้นได้รับความรู้และทักษะในการทำงานในด้านนั้น ยังเป็นเกียรติภูมิ
 หรือมีการทำงานในลักษณะให้คุณประโยชน์แก่ประเทศชาติของเราในทางอ้อมด้วย ในการ
 พิจารณาที่จะให้ประโยชน์ช่วยเหลือแก่กุลประเทศเราด้วย เราจึงพิจารณาเฉพาะองค์การ
 ระหว่างประเทศ ขอบพระคุณครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๕๓ ทวินี้ ผมมีข้อสงสัยว่า
 ก่อนที่ท่านกรรมาธิการจะเขียนว่าไปทำงานในองค์การระหว่างประเทศเป็นเวลา ๒ ปีนั้น กฎหมายเดิม
 เราเขียนไว้เท่าไรปี แล้วในเวลาเดียวกันเท่าที่ผมทราบมา มีข้าราชการไทยไปทำงานในองค์การ
 ระหว่างประเทศเป็นเวลาถึง ๑๘ ปี ท่านก็ได้เงินเดือนในฐานะที่ไปเป็นข้าราชการปฏิบัติงาน
 ในต่างประเทศเป็นเวลาถึง ๑๘ ปี ก่อนที่จะครบเกษียณอายุ ๒ ปี ท่านก็ลาออกจากองค์การ
 ที่ไปทำงานในระหว่างประเทศนั้น ก็กลับเข้ามากระทรวง ถ้ากระทรวงนั้นผมจำไม่ผิด ก็เข้าใจว่า
 เป็นกระทรวงการต่างประเทศ แล้วเมื่อเป็นอย่างนั้นท่านผู้นั้นก็กลับเข้ามาดำรงราชการ เบี้ย
 ะไรต่อเบี้ยอะไรที่ท่านลาออกจากองค์การระหว่างประเทศ ท่านก็ได้มาเต็มเม็ดเต็มหน่วย
 ในเวลาเดียวกันเมื่อท่านมาทำงานในกระทรวงการต่างประเทศ ท่านกลับมาเป็นข้าราชการใน
 บั้นปลายชีวิตของท่าน ๒ ปีนั้นก่อนที่จะเกษียณอายุท่านก็สามารถจะใช้เวลาและประสบการณ์

LIRT

และทักษะที่ท่านได้รับนั้นก้าวไปสู่ตำแหน่งหน้าที่การงานที่เหนือจนกระทั่งเป็นชั้นพิเศษไป แล้วท่านก็ได้คำตอบแทนในฐานะที่ท่านเป็นข้าราชการชั้นพิเศษแล้วท่านได้รับคำตอบแทน ทั้งสองด้าน ทั้งองค์การระหว่างประเทศและทั้งในฐานะที่เป็นข้าราชการไทย อย่างนี้แล้วความ ยุติธรรมมันก็ไม่มี เพราะฉะนั้นผมจึงขอเรียนถามว่าเท่าที่แล้วนั้นช่องโหว่มันมีจริงไหม แล้ว ในเวลาเดียวกันเหตุผลที่ท่านกำหนดเป็น ๒ ปีนั้นก็เพราะว่าเดิมไม่มีกำหนดปีหรือว่า อย่างไร หรือว่ามีไว้แล้วเท่าไรปีครับ ขอขอบพระคุณ

นายเฉลิมชัย วสินนท์ (กรรมธิการ): ท่านประธานที่เคารพ ผมขอขอบคุณ สมาชิกผู้มีเกียรติที่นั่งลงไปอย่างยิ่ง ที่ได้กรุณาตั้งคำถามนี้ขึ้นมา กระผมขอกราบเรียนว่าเกี่ยวกับการนับอายุเวลาราชการเสมือนหนึ่งเต็มนั้น เป็นเรื่องของกฎหมายบำเหน็จบำนาญเป็นความจริง ครับที่ท่านยกตัวอย่างว่า มีข้าราชการผู้หนึ่งไปทำงานในองค์การระหว่างประเทศ ๑๘ ปี แล้วก็กลับมาทำงานอยู่ในกระทรวงการต่างประเทศเพียง ๒ เดือนนั้น แล้วก็ออกได้รับบำนาญ ไปเลย กรณีเช่นนี้เราจะเห็นว่า ความรู้ประสบการณ์ที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับมาจากองค์การ ระหว่างประเทศไม่ได้มาใช้ประโยชน์กับประเทศเราเลย ฉะนั้นกรรมธิการจึงมีข้อสังเกตไว้ ในท้ายร่างพระราชบัญญัติในข้อ ๗ ว่า “ตามที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการให้ นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จให้แก่ข้าราชการในระหว่างที่ทางราชการสั่งให้ออกจากราชการ ไปทำงานใดๆ เหมือนเต็มเวลาราชการโดยไม่จำกัดเวลานั้น รัฐบาลควรดำเนินการแก้ไขกฎหมาย ดังกล่าว ให้นับเวลาระหว่างนั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้เพียงไม่เกิน ๒ ปี อันนี้เรา เห็นว่าเราไม่สามารถที่จะไปแก้กฎหมายบำเหน็จบำนาญในเรื่องนั้น แต่เราก็ได้ตั้งข้อสังเกตไว้ ให้รัฐบาลไปพิจารณาแก้ไขให้สอดคล้องเพื่อไม่ให้ข้าราชการบางท่านหาประโยชน์จากกฎหมาย ในมาตรานี้ ขอขอบคุณ

หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่: ท่านประธานสภาที่เคารพ ผมยังมีข้อข้องใจ เกี่ยวกับเรื่องอายุเวลากำหนด ๒ ปีตามที่ท่านกรรมธิการได้ร่างมา ก็อย่างมีศูนย์ระหว่าง ประเทศซึ่งรัฐบาลไทยได้มีข้อสัญญาผูกพันไว้ และศูนย์นี้ตั้งอยู่ในประเทศไทย และก็จำเป็นต้องมีผู้อำนวยการศูนย์ ซึ่งเป็นข้าราชการไทยเข้าไปดำเนินการอยู่เป็นเวลาตามวาระประมาณ เข้าใจว่า ๔ ปี เมื่อเป็นเช่นนั้นแล้วผู้นั้นก็จำเป็นจะต้องออกไป ลาออกไปตามระเบียบและเมื่อ

LIRT

กลับเข้ามาเป็นเวลาถึง ๔ ปีตามข้อผูกพันอย่างนี้แล้วละก็ จะทำอย่างไร ผู้นั้นจะกลับเข้ามา
รับราชการอีกไม่ได้หรืออย่างไรครับ อยากจะถาม

นายใหญ่ ควิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ตอบคำถามที่ท่านสมาชิกที่นั่ง
ลงไปว่า ข้าราชการถึงจะเขียนไว้ในมาตรา ๕๓ ทวิว่า ๒ ปี ถ้า ๔ ปีต้องออกแต่ไม่ปฏิเสธว่า
จะไม่ต้องรับ ที่จริงรับได้ แต่ไม่มีหลักประกัน ถ้าไปอยู่องค์การโลก เราประกันที่ประกันก็อยาก
จะให้ไปโชว์เขาว่า ในองค์การโลกนั้นคนไทยก็มี จะเป็นองค์การโลกสาขาไหนอยู่ที่ไหนก็ตาม
นี่มีความมุ่งหมายอย่างนั้นครับ แต่ว่ากรรมการไม่ได้ตั้งใจจะไร่นักหนาว่า จะเอา ๔ ปี ๕ ปี
๖ ปี ๒ ปี หรือไม่เอาเลยก็ได้ทั้งสิ้นครับ

นายปรีดี ภาษมทรัพย์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ปรีดี ภาษมทรัพย์ กระผม
เห็นว่ามาตรานี้ก็เป็นมาตราสนับสนุนให้คนไทยได้มีโอกาสไปทำงานกิจการระหว่างประเทศ
ซึ่งนอกจากที่จะเป็นประโยชน์ต่อราชการ เพราะได้ความรู้และทักษะแล้ว กระผมก็เข้าใจต่อไป
ความสัมพันธ์ของโลกจะมีมากขึ้น และการติดต่อระหว่างประเทศจะต้องมีมากขึ้น การที่ส่งเสริม
ให้ข้าราชการไทยไปปฏิบัติงานในต่างประเทศในองค์การเช่นนี้ ย่อมที่จะเป็นประโยชน์และ
ทำให้เกิดชื่อเสียงแก่ประเทศและบางทีอาจจะก่อให้เกิดอิทธิพลในทางการเมืองระหว่างประเทศ
ด้วย กระผมคิดว่าต่อไปเราจะต้องมีงานอย่างนี้มากยิ่งขึ้น เพราะฉะนั้นแบบนี้จึงควรมีไว้ เพื่อ
เป็นการให้กำลังใจและช่วยเหลือ แต่ข้อเสียหายอยู่ที่ว่ากำหนดเป็นเพียง ๒ ปีนั้น กระผม
คิดว่ามันจะไม่ให้สมประโยชน์อย่างที่เรำให้ประโยชน์ไว้ ที่เราบอกว่าถ้านานเกินไปก็จะเสียหาย
แล้วก็บางคนกล่าวไปถึงผลประโยชน์ส่วนตัว ก็อาจจะบอกว่าไม่เป็นธรรม แต่ก็คนที่เราจะไป
ทำงานพิเศษอย่างนี้ เราจะให้ข้าราชการไปทุกคนมันย่อมไม่ได้ มันก็ต้องมีลักษณะพิเศษ
คุณสมบัติพิเศษหรือโอกาสพิเศษด้วย เพราะฉะนั้นเมื่อเราช่วยก็ควรจะช่วยให้มันมากกว่านี้
หน่อย ๒ ปีตามปกติก็เป็นเทอมของคนทำงานกับสหประชาชาติ แต่กระผมคิดว่า ๒ ปี
แล้วพอเกินก็ไม่มีสิทธิที่จะกลับมา หรือว่ากลับมาก็ไม่ได้อภิสิทธิ์พิเศษดังที่กระผมคิดว่าขอ
ต่อรองเป็น ๔ ปีจะได้ไหมครับ

นายไสร้ง สุจริตกุล (กรรมการ) : ความจริงเรื่องนี้นะครับ ท่านประธานครับ
เป็นเรื่องที่ท่านสมาชิกท่านผู้แปรญัตติเพิ่มเติมเข้ามา คือคุณศิววงศ์ จังคศิริ ก็มีเหตุผลอย่าง

LIRT

ที่ท่านอาจารย์ปรีดีได้พูดไปแล้วครับ ที่นี้จะขอต่อเรื่องเป็น ๔ ปีนี้ครับ กรรมการพิจารณา
แล้วก็เห็นว่า ประตุ ๕๓ ทวินั้นจะเป็นหลักประกันอย่างที่ท่านประธานกรรมการว่า แต่
ยังมีประตุอื่นอีกครับ ที่จะเข้ามาคือ ๕๔ แล้วก็เคยมีมาอย่างนี้ เวลาที่มีความจำเป็นจริงๆ เขา
ก็มาขอตั้งตำแหน่งที่ ก.พ. แล้ว ก.พ. ก็ตั้งตำแหน่งไว้ให้รับผู้ที่มีความรู้ความชำนาญสูงอย่างนี้
เข้ารับราชการได้ ผมเข้าใจว่า ก.พ. ท่านยินดีเท่าที่ผมเคยพบมาก็รู้สึกว่าจะตั้งตำแหน่งให้เป็น
กรณีพิเศษอย่างนี้เหมือนกันครับ เพราะฉะนั้นผมเห็นว่า ๒ ปีนี้ น่าจะพอเหมาะแล้วสำหรับ
เป็นเรื่องที่จะเป็นหลักประกันให้ เพราะเรายังมีประตุอื่นอีกครับ ขอบพระคุณครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานที่เคารพ. กระผมเห็นด้วยกับหลักการของ
มาตรา ๕๓ ทวิ นี้แต่กระผมเห็นว่าแคบเกินไป คือการไปทำงานในระหว่างองค์การระหว่าง
ประเทศนั้นเป็นประโยชน์ก็จริงอยู่ แต่ก็ยังไม่แน่ว่าจะเป็นประโยชน์แท้จริงสักแค่ไหน
บางครั้งอาจจะเป็นประโยชน์สำหรับข้าราชการที่ไปปฏิบัติงานแต่เพียงผู้เดียว ความจริงการ
ไปปฏิบัติงานที่เป็นประโยชน์ยิ่งกว่าองค์การระหว่างประเทศยังมี แต่มาตรานี้ไม่ได้ระบุไว้ ก็คือ
การไปทำงานในสถาบันวิชาการ ยกตัวอย่างเช่น อาจารย์ในมหาวิทยาลัยซึ่งมีชื่อเสียงดีพอ ได้
รับเชิญจากมหาวิทยาลัยในต่างประเทศให้ไปสอนสักปีหนึ่ง อันนี้ไม่ได้รับอะไรจากมาตรา
๕๓ ทวิ เลยกระผมคิดว่าอันนี้ไม่ควรจะเป็นอย่างนั้น เพราะผู้ที่มีความสามารถได้รับเชิญ
จากมหาวิทยาลัยที่มีชื่อเสียงจากต่างประเทศไปสอนมีไม่มากนัก และจะเป็นประโยชน์อย่างยิ่ง
ทั้งสำหรับตัวเองและสำหรับการทำงานเมื่อกลับมาแล้ว เพราะเป็นการไปฟื้นฟูวิชาการไปได้
สอนในสถาบันที่จะต้องให้ความรู้ความสามารถอย่างเต็มที่ ได้มีโอกาสไปวิจัย ก็ในเมื่อท่าน
คุ้มครองผู้จะไปทำงานองค์การสหประชาชาติ ซึ่งบางทีอาจจะไม่ค่อยมีงานทำนัก แล้วทำไม
ท่านไม่คุ้มครองผู้ที่จะไปสอนในมหาวิทยาลัยต่างประเทศ อันนี้กระผมอยากจะเรียนขอร้อง
ท่านกรรมการว่า ถ้าท่านเห็นด้วยท่านจะกรุณาผ่อนปรนได้ไหมครับ โดยเต็มที่ง่าย ๆ เท่านั้นว่า
ในองค์การระหว่างประเทศหรือสถาบันวิชาการ ถ้าอย่างนี้กระผมจะสนับสนุนมาตรานี้อย่าง
เต็มที่ ขอบคุณครับ

นายถาวร ชะนะภัย : ท่านประธานที่เคารพ. กระผมได้มองเห็นเจตนาดีของมาตรา
๕๓ ทวิ แต่อย่างที่ผมชี้แจงผู้ที่มีเกียรติท่านหนึ่งได้กล่าวแล้วว่ายังไม่มีความสมบูรณ์ในตัวมันเอง

LIRT

โดยอ้างถึงสถาบันทางวิชาการ กระผมยังมองเห็นไกลต่อไปอีกว่ายังมีหน่วยงานของรัฐบางแห่งของประเทศบางประเทศที่สามารถจะยืมตัวข้าราชการไทยไปปฏิบัติหน้าที่ในต่างประเทศ อันจะบังเกิดประโยชน์แก่ประเทศชาติได้เป็นส่วนร่วมเหมือนกัน หรือนอกจากนั้นยังมีมูลนิธิบางแห่งที่อาจจะขอยืมตัวข้าราชการไทยที่มีความสามารถไปทำงานในต่างประเทศในระยะเวลาอันจำกัด กลับมาจะได้มีประสบการณ์เพื่อที่จะได้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวมในประเทศของเรา ตัวอย่างที่กระผมจะยกเป็นต้นว่าสถาบันการสื่อสารมวลชนซึ่งกระผมเองก็เคยไปปฏิบัติอยู่ เป็นหน่วยงานของรัฐในสหรัฐอเมริกา ทำงานทางด้านเกี่ยวกับวิทยุทางด้านโทรทัศน์ ซึ่งประสบการณ์การเรียนรู้ในด้านเทคนิคในด้านวิชาการเหล่านั้นได้ช่วยให้เกิดประโยชน์ที่จะมาปรับปรุงแก้ไขในการสื่อสารมวลชนของบ้านเรา อันนี้กระผมจึงเห็นว่าการเขียนแต่คำว่า "องค์การระหว่างประเทศ" จึงเป็นบทบัญญัติที่ค่อนข้างจะคับแคบเกินไป จะมีวิธีอื่นใดใหม่ที่คณะกรรมการฯ จะได้เพิ่มหน่วยงานของรัฐหรือสถาบันทางวิชาการของต่างประเทศอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติท่านหนึ่งได้เสนอไปแล้ว ขอขอบพระคุณครับ

นายศักดิ์ สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ และท่านสมาชิกผู้มีเกียรติโดยหลักการแล้ว กระผมเห็นด้วยที่จะให้ข้าราชการไปปฏิบัติงานในต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นองค์การระหว่างประเทศหรือสถาบันอื่นใด ซึ่งเรารู้อยู่แล้วว่า จะได้ประโยชน์แก่ทางราชการ จะได้ประโยชน์แก่ประเทศ และที่มันเห็นมาตามความจริงแล้วคนที่ไปปฏิบัติราชการไม่ใช่ไปฝึกอบรมหาความรู้หาประสบการณ์ ไปทำงานนั้นตามปกติแล้วเขามักจะเอาคนที่มีความรู้ความสามารถซึ่งเป็นผลของการศึกษาเล่าเรียนหรือได้ปฏิบัติงานมาเขาเอาไปใช้ทำงานเป็นส่วนใหญ่ เพราะประโยชน์ที่ได้มันกระผมว่าสำหรับประเทศหรือทางราชการนั้นโดยทั่ว ๆ ไปแล้วกระผมว่ามันน้อย มันมีบางกรณีเท่านั้น ถ้าหากว่าเราเลือกเฉพาะเจาะจงได้ว่าอย่างไรไปสอนหนังสือหรืออื่นใดนั้นมันจะได้ประโยชน์จริงๆ ไม่ใช่เป็นประโยชน์แก่ผู้ไปทำเท่านั้น เป็นประโยชน์แก่ทางราชการส่วนรวมจริงๆ เราจะสงวนตำแหน่งไว้ให้ นับอายุเวลาสำหรับคิดบำเหน็จบำนาญไว้ให้ เป็นอย่างนี้กระผมว่าการที่จะมาเขียนมาตรา ๕๓ ทวินั้น โดยหลักการที่เราจะหวังประโยชน์อะไรบางอย่างไปในลักษณะเช่นนี้ กระผมว่ามันเป็นที่มาของการใช้ประโยชน์นี้ในทางที่ผิด

LIRT

ไม่ได้ประโยชน์ส่วนรวมสมความมุ่งหมาย ทำไมเราไม่เปิดไว้ถ้าหากคณะรัฐมนตรีเห็นชอบ เห็นควรจะให้ใครลาไปปฏิบัติงานก็ดี หรือให้ออกไป ลาไปโดยรับเงินเดือนไม่รับเงินเดือน สถาบันในองค์การไหนมูลนิธิมันร้อยแปดพันเก้าอย่าง แต่เราต้องดูเป็นกรณี ๆ ไป ทั้งนี้ เพื่อไม่ให้เกิดการใช้ประโยชน์นี้ในทางที่ผิด ก่อให้เกิดความไม่เป็นธรรม ทำให้มีการต่อว่า ต่อขานกัน คนอื่นไม่ทำงาน มีบางคนไปทำงาน ๒ ปีกลับมา เดียวไปอีก เดียวก็เป็นอธิบดี เป็นอะไร ๆ ไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ทำให้เสียขวัญแก่ข้าราชการ แล้วกระผมไม่เชื่อเลยที่เป็น ๆ มานี้การปฏิบัติงานขององค์การระหว่างประเทศหรือสถาบันด้านอื่นจะได้ประโยชน์แก่ประเทศชาติ ไม่เหมือนกับทางราชการอื่น ๆ เขาเอาคนที่มีความสามารถแล้วไปใช้เป็นส่วนใหญ่ มีเหมือนกันประสบการณ์ความรู้เพิ่มขึ้นบ้าง นี่ถ้าหากเพียงไปหาความรู้ประสบการณ์ก็ไม่ต้องไปใช้ เวลานาน ๒-๓ ปีหรอกครับ แต่ที่เราไปหากินมากกว่า เพราะฉะนั้นเราควรจะดูเป็นกรณี ๆ ไปเพื่อให้ได้ประโยชน์แก่ส่วนรวมสมความมุ่งหมาย เราไม่น่าจะเขียนไว้อย่างนี้ เป็นเรื่องที่ คณะรัฐมนตรีจะใช้ดุลพินิจมันถึงจะได้ประโยชน์สมความมุ่งหมาย กระผมไม่เห็นด้วยที่จะให้มีมาตรา ๕๓ ทวิไว้ในลักษณะนี้ กระผมว่ามันจะมีผลร้ายยิ่งกว่าผลดี ขอบพระคุณครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ ผมได้เรียนแล้วว่า มีผู้เสนอแปรญัตติ กรรมการพิจารณาเห็นว่าอาจจะมีประโยชน์แล้วก็ได้เรียนแล้วว่า จะแก้อย่างไร เวลาเท่าไร หรือตัดออก กรรมการไม่ได้ตั้งใจเลย แล้วแต่สภาพิจารณาทั้งสิ้น ตัดออกก็ได้ เพิ่มก็ปึกก็ได้ ขยายให้กว้างก็ได้ หรือจะให้แคบอีกก็ได้ เป็นสิทธิของสภา แต่ว่าที่เรียนมานี้ก็บอกว่าเขียนมาอย่างนั้นนะ ทำไมถึงเขียนมา มีเหตุผลอะไร ก็เรียนเหตุผลเมื่อก็ ก็จบแล้ว จะเอาอย่างไรก็เสนอมา ก็แล้วแต่สภากรรมการไม่เกี่ยวข้องครับ

นายพนัส สิมะเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ เพราะฉะนั้นกระผมใคร่ขอเสนอ เป็นญัตติ คือเนื่องจากว่ากระผมเห็นว่าคนที่คณะรัฐมนตรีได้พิจารณาอนุมัติให้ออกจากราชการ ไปปฏิบัติงาน และจะให้คำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการนั้น คณะรัฐมนตรี ย่อมได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การให้ออกจากราชการไปนั้นจะเป็นประโยชน์แก่ทางราชการ และการที่จะเป็นประโยชน์แก่ราชการนั้น กระผมก็เป็นว่าไม่จำกัดแต่เฉพาะในการปฏิบัติงานในองค์การ ระหว่างประเทศเท่านั้น กระผมจึงใคร่ขอเสนอเป็นญัตติแก้ไขในบรรทัดที่สองนะครับ ที่ให้

LIART

ตัดคำว่า “ในองค์การระหว่างประเทศ” ออก และก็เติมแต่เพียงว่า “ใด ๆ” ลงไป แล้วก็จะอ่านเป็นดังนี้ว่า “ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ได้รับอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีให้ออกจากราชการไปปฏิบัติงานใด ๆ ซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญเหมือนเต็มเวลาราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ฯลฯ” ซึ่งเมื่อแก้ดังนี้แล้วก็จะสอดคล้องกับพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ เพราะในพระราชกฤษฎีกาฉบับนั้นก็ได้มีจำกัดขอบเขตเพียงแต่ให้ไปทำงานในองค์การระหว่างประเทศ กระผมขอเสนอเป็นญัตติดังกล่าว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้รับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายเฉลิมชัย วลีนนท์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ก่อนที่จะลงมติ กระผมต้องขอทราบถึงผลที่ท่านสมาชิกผู้เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ถ้าท่านเติมคำว่า “ใด ๆ” กระผมว่ามันจะไปไม่ไหวครับ สมมติว่า ถ้าคณะรัฐมนตรีอนุมัติให้ข้าราชการคนหนึ่งไปอยู่รัฐวิสาหกิจเป็นผู้อำนวยการรัฐวิสาหกิจตั้ง ๒๐ ปีนะครับ แล้วอีก ๕ ปี ท่านกลับมา แล้วก็ท่านได้สงวนไว้อีก อย่างนั้นแล้วแต่ที่ประชุมครับ ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านสมาชิกขออภิปรายในข้อนี้อีก ผมประธานเมตติครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับญัตติของคุณพนัส ในร่างมาตรา ๕๓ ทวิ ที่ให้ตัด คำว่า “ในองค์การระหว่างประเทศ” ออก ให้คำว่า “ใด ๆ” แทน ท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมการ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมลงเห็นด้วยตามญัตติของคุณพนัสในร่างมาตรา ๕๓ ทวิ ที่ให้แก่ไขตัดคำว่า “ในองค์การระหว่างประเทศ” ออกใช้คำว่า “ใด ๆ” แทน

LIRT

นายบุญมา วงศ์สุวรรณ : ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรานี้ ผมมีอีกประเด็นหนึ่งครับที่ยังไม่ได้พูดกัน เป็นเรื่องถ้อยคำซึ่งอาจจะเกิดปัญหาในการตีความได้ครับ คือกำหนดเวลา ๒ ปี ที่เขียนไว้ในบรรทัดที่ ๔ นะครับ ความอย่างนี้ครับ "...ถ้าผู้นั้นขอกลับเข้ารับราชการภายในกำหนดเวลาสองปี นับแต่วันออกจากราชการไป..." อยากจะขอเรียนถามว่า ๒ ปีนี้หมายความว่าอย่างไรกันแน่ครับ คืออาจจะหมายความว่า ๒ นัย นัยหนึ่งคือนับตั้งแต่วันที่วันยื่นขอ แต่ว่ายังไม่กลับเข้า อีกนัยหนึ่ง คือนับจนถึงวันที่กลับเข้ารับราชการใหม่จริงๆ ถ้าหากว่า ๒ ปี อาจจะตีความไปว่านับตั้งแต่วันที่ยื่นขอได้แล้วละก็ อาจจะเกิดปัญหาอย่างนี้ได้ครับ พอจวน ๆ จะครบ ๒ ปี ข้าราชการผู้นั้นก็มายื่นคำร้องไว้ว่าจะขอกลับเข้ารับราชการ หลังจากนั้นอาจจะอีก ๖ เดือน หรือ ๑ ปี หรืออีก ๒ ปีก็ได้ ก็ทำความตกลงกันกลับเข้ามา อยากจะขอเรียนถามว่ามันหมายความว่าอย่างไรกันแน่ เรามีทางจะเขียนให้มันชัดเจนกว่านี้ ไม่ให้เป็นปัญหาในการตีความจะได้หรือไม่ครับ

นายประวิณ ณ นคร (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อเกรงว่าจะมีปัญหา เช่นนั้น กรรมการขอตัดคำว่า "ขอ" ออกเสียครับ "...ถ้าผู้นั้นกลับเข้ารับราชการภายในกำหนดเวลาสองปีนับแต่วันได้ออกจากราชการไปปฏิบัติงาน..." ก็จะเป็นการนับตั้งแต่วันที่กลับ นับถึงวันที่กลับเข้ารับราชการ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประธานอนุมัติจากที่ประชุม ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่ท่านกรรมการขอแก้ตัดคำว่า "ขอ" ออก ในมาตรา ๕๓ ทวิ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติในร่างมาตรา ๕๓ ทวิ ให้ตัดคำว่า "ขอ" ออก ขอเชิญหม่อมราชวงศ์จักรทอง ครับ

LIART

หม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ : ท่านประธานที่เคารพ ผมใคร่จะขอเสนอญัตติให้แก่จากคำว่า “สองปี” เป็น “สี่ปี” เพราะว่ามันมีข้อผูกพันหลายประการบ่อย ๆ ที่ว่ามันมีเทอม ๔ ปีอยู่ เพราะการที่ไปกำหนดไว้ ๒ ปี นี้อาจจะเป็นการเสียหาย หากคนที่จะไปดำเนินการตามที่ทางรัฐบาลต้องการไม่ได้ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดรับรอง

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปราย ผมขอประธานมติ ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามญัตติของหม่อมราชวงศ์จักรทอง ทองใหญ่ ที่ให้แก่ในมาตรา ๕๓ ทวิ จาก “สองปี” เป็น “สี่ปี” ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างของคณะกรรมการธิการ คือ “สองปี” ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๒๕ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้ลงมติให้แก่ไขข้อความในมาตรา ๕๓ ทวิ จาก “สองปี” เป็น “สี่ปี” ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภา อ่านต่อไป

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๕๕ มีการแก้ไข มาตรา ๕๖ มีการแก้ไข

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานกรรมาธิการ) : ท่านประธาน เพราะว่าเนื่องจากเราได้ตัดคำว่า “มาตรา ๕๓” ออก แต่ว่าบทบัญญัติในมาตรา ๕๖ ยังอ้างถึงมาตรา ๕๓ อีกจึงขออนุมัติต่อที่ประชุมว่า ที่กล่าวถึงมาตรา ๕๓ ในบรรทัดที่ ๓ ขอตัดออก ถ้าที่ประชุมเห็นด้วยก็จะขอพระคุณมากครับ เตียวไปขัดขึ้นอีก

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประธานมติ ท่านที่เห็นชอบด้วยที่จะตัดคำว่า “มาตรา ๕๓” ออก ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๕๑ คน)

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าสมาชิกส่วนใหญ่เห็นควรให้ตัดคำว่า
"มาตรา ๕๓" ในมาตรา ๕๖ ออก ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๕๗ มีการแก้ไข มาตรา ๕๘
มีการแก้ไข หมวด ๓ การเลื่อนเงินเดือน มีการแก้ไข มาตรา ๕๙ มีการแก้ไข

นายพนัส สิมะเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ สำหรับมาตรา ๕๙ นี้ กระผมขอ
ความกระจ่างจากทางคณะกรรมการที่เดิมพรรคสองเข้าไป คือว่าในกรณีที่ไม่เลื่อนเงินเดือน
ประจำปีให้แก่ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด ให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงเหตุผลให้ผู้นั้นทราบ ประการที่ ๑
คำว่าผู้บังคับบัญชาในที่นี้ไม่ได้มีคำนิยามกำหนดไว้ในกฎหมาย ผู้บังคับบัญชาก็อาจจะเป็น
ไปได้ตั้งแต่อธิบดีผู้พิจารณาเลื่อนหรือไม่เลื่อนเงินเดือนลงไปถึงรองอธิบดีถึงผู้อำนวยการกอง
ถึงหัวหน้ากอง ถึงหัวหน้าแผนกนะครับ ทางท่านกรรมการที่เดิมพรรคนี้เข้าไปนะครับ ท่าน
หมายความว่าผู้บังคับบัญชาระดับไหนนะครับ ประการที่ ๒ การชี้แจงเหตุผลให้ผู้ที่ไม่ได้รับ
การเลื่อนเงินเดือนประจำปีให้มันนะ ท่านตั้งใจว่าจะต้องทำเป็นหนังสือหรือทำด้วยวาจาหรือ
จะเอาริธีไหน แบบไหนก็ได้นะครับ อันนี้ขอความกระจ่างไว้ด้วย เพราะจะเป็นปัญหาในภาค
ปฏิบัติ และก็อีกประการหนึ่งชี้แจงเหตุผลให้ผู้นั้นทราบ นี่จะต้องชี้แจงละเอียดเพียงไร แค่นี้
อย่างสมมุติว่าจะชี้แจงเพียงแต่ว่าท่านยังไม่เหมาะสมจะรับเงินเดือนขึ้น ชี้แจงเพียงแค่นี้จะ
สมเจตนากรณีที่ท่านกรรมการได้เต็มไว้แล้วหรือไม่ เพียงไร ขอความกระจ่างครับ ขอบคุณครับ

นายไสรจ สัจจิตกุล (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ คำถามแรกว่าผู้บังคับ
บัญชาระดับไหนนั้นนะ หมายความว่าผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นครับ อันนี้ก็เป็นที่พอใจของ
กรรมการครับ ไม่มีหลักเกณฑ์อะไร แต่ว่าโดยปกตินี้ ใครจะไม่ได้เลื่อนเงินเดือนนั้นนะ
จะต้องชี้แจงเหตุผลให้เขาทราบ คนที่จะชี้แจงคนแรกคือผู้บังคับบัญชาโดยตรงขึ้นไปนะครับ
ถ้าเมื่อเขาไม่พอใจนะครับ ผู้บังคับบัญชาเหนือขึ้นไปก็ต้องชี้แจงให้เขาทราบไปตามลำดับ
คำถามที่ ๒ ท่านบอกว่าต้องทำเป็นหนังสือหรือเปล่า อันนี้ไม่ต้องทำเป็นหนังสือครับ ทำก็ได้

LIRT

ไม่ทำก็ได้ เหตุผลที่กรรมการเพิ่มอันนี้เข้าไปนะครับ ก็มีอยู่ว่าเวลานี้มีพูดกันอยู่เสมอว่า การทำราชการนั้นนะ เข้าชาม เย็นชาม กลางคืนชามหนึ่งก็ได้เงินเดือนคนละชั้น เพราะฉะนั้น การที่ทำอย่างนี้ต่อไป ก็จะต้องส่งเสริมนะครับ ให้มีการวางมาตรฐานงาน ให้มีการนับผลงาน แล้วก็ให้มีหลักฐานที่จะดูว่าใครทำงานอย่างไร แล้วก็ใครควรจะได้เงินเดือนอย่างไรบ้าง อันนี้ เป็นการบีบบังคับให้คนนี้รับทำงาน แล้วก็ให้ผู้บังคับบัญชาเอาใจใส่ดูแลคนในบังคับบัญชา เวลานี้การขึ้นเงินเดือนนะครับ ไม่ขึ้นให้หรือขึ้นให้ ๒ ชั้นหรือขึ้นให้ชั้นเดียว มีปัญหาอยู่ ทุกๆ ปี แล้วก็แต่ละกรมก็รู้สึกว่าจะขึ้นกันอ้อมๆ แอ้มๆ ถ้าเมื่อมีมาตรการ มีกลไกอย่างนี้แล้ว ละก็ผู้บังคับบัญชาจำเป็นที่จะต้องป้องกันตัวเองด้วยการปกครองบังคับบัญชา การวางผลงานและการรับงานให้มันถูกต้องครับ ขอบพระคุณครับ

นายแพทย์ อมาตยกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผม ครูแพทย์ อมาตยกุล ขอเรียนเสนอว่า วรรคท้ายของมาตรา ๕๔ นี้ กระผมขอเสนอตัดออกหมด เหตุผลของกระผม ที่เสนอก็คือว่า เพื่อส่งเสริมให้มีวินัยในการเชิญผู้บังคับบัญชาให้ดี เพราะแต่เดิมไม่เคยกระทำ ถูกละ ท่านกรรมการได้ชี้แจงว่าเป็นการที่จะได้มีการมนุษยสัมพันธ์ที่ดี แต่ท่านประธานที่เคารพ ก็กระผมทราบแล้วว่า ปีนี้กระผมเต็มสราหมากไปถูกภาคทัณฑ์ แล้วก็ยังจะต้องชี้แจงอะไร ให้กระผมทราบว่าไม่ได้ขึ้นเงินเดือนให้กระผม หรือว่ากระผมไปเล่นการพนันมา หรือว่า ถูกลดขึ้นเงินเดือน มันก็ทราบอยู่แก่ใจแล้ว งานการทั้งหลายจะได้ไปทำกันอยู่ นี่มากอย่งชี้แจงอยู่ ไม่ได้ขึ้นเงินเดือนมีเท่าไรจำนวนข้าราชการ ผมเขียนเอาไว้ทำไม แต่เดิมแต่ก่อนร่อนอะไร ก็ไม่เห็นได้มีต้องเขียนเอาไว้เช่นนี้ แต่ถ้าหากจะเขียนเอาไว้ กระผมขอเดิมว่าเมื่อขอทราบ ถ้าเขาไม่ได้ขอทราบ จะไปชี้แจงเขาทำไมให้เขาทราบ ขอบพระคุณครับ

นายเฉลิมชัย วสินนท์ (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ วรรคสองที่กรรมการได้ขอเพิ่มเติม นั้น กระผมขอทราบเรียนถึงเหตุผลดังนี้ครับ คือที่เราเพิ่มความในวรรคสองว่า ในกรณีที่ไม่เลื่อนเงินเดือนประจำปีให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด ให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงเหตุผลให้ผู้นั้นทราบ ก็เพื่อที่จะให้มีการเกิดผลดีทั้งในด้านตัวข้าราชการที่ไม่ได้รับพิจารณาความดีความชอบในปีนั้น และเกิดผลดีแก่ผู้บังคับบัญชาเอง กล่าวคือในส่วนตัวของข้าราชการผู้ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขึ้นเงินเดือนนั้น เขาจะได้ทราบว่าในปีที่ผ่านมาเขามีข้อบกพร่อง

LIRT

อันใด เขาก็ไม่ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นเงินเดือน เขาจะได้พิจารณาปรับปรุงหรือพัฒนาตนเองให้เหมาะสมเพื่อจะได้เป็นข้าราชการที่ดี ผลดีในด้านของผู้บังคับบัญชา ผู้บังคับบัญชาก็จะได้มีหลักเกณฑ์ในการที่จะพิจารณาความเหมาะสมของข้าราชการผู้นั้น ที่จะให้อยู่ในราชการหรือไม่ ในขณะที่กฎหมายในมาตรา ๓๗ ได้เปิดโอกาสให้ผู้บังคับบัญชาพิจารณาให้ข้าราชการซึ่งไม่มีสมรรถภาพที่ดีหรือประพฤติตนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่ที่ดี ให้ออกจากราชการ แต่ผู้บังคับบัญชาก็ไม่มีหลักเกณฑ์ไม่รู้จะเอาอะไรมาใช้ที่จะให้ข้าราชการผู้นั้นออก ก็จึงกลายเป็นคำพังเพยขึ้นมาว่าข้าราชการนั้นเข้าง่ายออกยาก ไม่มีทางออก ทีนี้ถ้าเรามีระบบการพิจารณาการแจ้งล่วงหน้าว่าท่านบกพร่องอย่างนั้นอย่างนี้ และท่านไม่ได้ปรับตัวเลยในระยะเวลา ๑ ปี ๒ ปี ๓ ปี จนไม่ได้เงินเดือนขึ้น ๒ ครั้ง ๓ ครั้งติดต่อกัน ก็จะพิจารณาว่าข้าราชการผู้นั้นสมควรจะให้ออกจากราชการได้ อันนี้คือเราสร้างระบบให้มีการพัฒนาข้าราชการในด้านเพื่อที่จะแสวงหาความรู้ในการปฏิบัติราชการ นอกจากนี้เรายังเป็นการให้หลักประกันแก่ข้าราชการบางคน ซึ่งอาจจะไม่ได้รับการเป็นธรรมในการได้รับพิจารณาความดีความชอบ ข้าราชการผู้นั้นถ้าเห็นว่าเหตุผลที่ผู้บังคับบัญชาไม่พิจารณาขึ้นเงินเดือนให้ ไม่ชอบหรือมีน้ำหนักไม่พอ เขาจะได้ดำเนินการร้องทุกข์ตามมาตรา ๔๔ ซึ่งเราสร้างกลไกไว้เช่นนั้น นอกจากนี้ในทางด้านเศรษฐกิจ กรรมการก็ก็ได้พิจารณาเห็นว่าในเหตุการณ์ปัจจุบันย้อนหลังไป ๑๕ ปี เราจะต้องยอมรับว่าอำนาจซื้อของเงินเราจะตกต่ำทุกปี ปีละประมาณ ๓ เปอร์เซ็นต์ ฉะนั้นคณะกรรมการจึงมาพิจารณาเห็นว่าข้าราชการผู้ใดนั้นถ้าไม่ได้รับเงินเดือนขึ้นแล้วไม่เพียงแต่จะไม่ได้รับความดีความชอบ แต่เป็นการตัดหรือเป็นโทษเพราะเงินเดือนในต้นปีกับเงินเดือนเมื่อปลายปีนั้นในจำนวนเท่ากัน อำนาจซื้อไม่เท่าเทียมกัน ฉะนั้นเราจึงสนับสนุนว่าในปีหนึ่ง ๆ ถ้าข้าราชการได้ทำงานรับราชการสนองทางราชการตามมาตรฐานแล้ว เขาควรจะมีหลักประกันว่าเขาจะได้รับพิจารณาความดีความชอบ เพราะการพิจารณาความดีความชอบแต่ละชั้นของเงินเดือนข้าราชการตามที่สภานุมัติในมาตรา ๒๔ นั้น จะมีอยู่ระหว่าง ๖.๒๔ เปอร์เซ็นต์ ถึง ๕.๐๒ เปอร์เซ็นต์ แล้วแต่ตำแหน่งต่ำหรือตำแหน่งสูง ตำแหน่งต่ำในระดับหนึ่งก็ได้เปอร์เซ็นต์ขึ้นสูงหน่อย ฉะนั้นใน ๖ เปอร์เซ็นต์นี้ กรรมการก็เห็นว่า ๓ เปอร์เซ็นต์นั้นเป็นเงินชดเชยที่เกี่ยวกับอำนาจซื้อของเขาได้ลดลงไป ส่วนอีก ๓ เปอร์เซ็นต์นั้นเป็นความดีความชอบ เพราะเหตุนี้คณะกรรมการจึง

LIRT

เห็นว่าเกี่ยวกับการพิจารณาขึ้นเงินเดือนประจำปีนั้น จะขึ้นหรือไม่ขึ้นควรจะมีหลักเกณฑ์ดังที่
 กระผมกราบเรียนไว้แล้ว ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณเพทายว่าอย่างไรครับ ที่กรรมการไม่
 เห็นด้วยในข้อตกลง จะยืนยันตามญัตติใหม่ครับ

นายเพทาย อมาตยกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอเสนอเป็นญัตติครับผม
 จะมีผู้ได้รับรองครับผม ที่กระผมขอเสนอเป็นญัตติให้ตัดออกนี้เพื่อไม่เขียนไว้ก็ชี้แจงได้
 เขียนไว้ก็ชี้แจงได้ ก็จะไปเขียนทำไม แล้วเขาก็ไม่อยากจะขอทราบ ถ้าเขามาขอทราบจึงจะได้
 อธิบาย นี่ไม่ได้ขอลงมติแล้วก็จะอภิปราย กระผมขอความกรุณาขอเสนอเป็นญัตติว่า ควร
 จะตัดออก แล้วเพื่อความไม่เป็นปากเป็นเสียงกัน อธิบายอะไรไปแล้วยังจะต้องโต้เถียงอะไรกัน
 ไปยืดยาวครับผม ท่านผู้ใดเห็นด้วยกรุณารับรองด้วยครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านสมาชิกอภิปราย ผมขอประทานมติ...

นางเอื้อนทิพย์ เปรมโยธิน : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๕๔ วรรคสองนี้ ดิฉัน
 รู้สึกว่าเป็นหลักประกันอันดีสำหรับผู้น้อยซึ่งท่านกรรมการที่ท่านได้อธิบายเมื่อสักครู่นี้
 เพราะเหตุว่าเราก็ทราบที่อยู่แล้วว่า ผู้บังคับบัญชาตามมาตรา ๔๒ นี้ มีอำนาจเป็นตัวให้ก็ได้
 ไม่ให้ก็ได้ และผู้น้อยจะเอาอะไรมาเป็นหลักประกัน ผู้น้อยจะต้องวิ่งไปอุทธรณ์ถึง ก.พ. ว่า
 กระผมปีนี้ไม่ได้เงินเดือนขึ้น เพราะอย่างนั้นๆ ก็รับกันไม่ทวาดไม่ไหว เพราะฉะนั้นอันนี้
 เป็นอันสำคัญอย่างยิ่งที่เป็นหลักประกันให้เห็นว่าผู้น้อยจะได้รับความเป็นธรรม และต้อง
 ชี้แจงให้เจ้าตัวเขาทราบว่า เพราะเหตุใดคุณถึงไม่ได้รับ ดิฉันไม่อยากจะพูดว่า ส่วนใหญ่ของ
 ท่านสมาชิกที่อยู่ในที่นี้เป็นผู้บังคับบัญชาทั้งนั้น นึกถึงผู้น้อยบ้างหรือเปล่าว่าผู้น้อยนั้น ไม่มี
 หนึ่งอยู่ในที่นี้เลย แล้วก็จะมีผู้ใหญ่ท่านก็พิจารณาอยู่ด้านเดียวแหละว่า จะคุมผู้น้อยจะเอาอย่างนั้น
 จะเอาอย่างนี้ งานไม่ดีก็จะได้ไม่ไหว จนดิฉันอยากจะกราบเรียนท่านประธานว่า เมื่อดิฉัน
 ไปคุยให้ลูกน้องฟังหรือใคร เขาบอกว่า อ้าวอย่างนั้นหรือที่หลังจะไปนั่งหน้าห้องอธิบดีทั้งวัน
 คอยท้วงกระเปาะเพราะว่าท่านมีอำนาจเต็มๆ ไม่มีหลักประกันเลยว่ มาตรา ๔๒ เอาออกเมื่อไร
 ก็ได้เอาเข้าก็ได้ เงินเดือนขึ้น ๒ ขั้นก็ได้ ไม่ให้เลยก็ได้ หลักอะไรก็ไม่มี เพราะเด็ก ๆ พูด

LIRT

ขึ้นมติดันนั้นก็ได้อดิฉันก็เลยนึกว่าถ้ามาถึงมัตรานี้ ดิฉันขอความคุ้มครองแก่ผู้น้อย ขอขอบพระคุณ

นายวิรัช อารมย์ดี : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ กระผม วิรัช อารมย์ดี ในตอนแรกก็กระผมรู้สึกว่าจะมีความเห็นคล้อยกับท่านกรรมาธิการที่ว่า จะต้องชี้แจงให้บุคคลผู้ไม่ได้รับเงินเดือนทราบนะครับ แต่โดยเหตุที่ว่าท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงว่า ในการที่ไม่ได้ขึ้นเงินเดือนให้แก่ผู้น้อยนั้น ถือเสมือนว่าเป็นการลงโทษอยู่แล้ว เพราะว่าค่าของเงินมันตกต่ำลงทุกปี เมื่อเป็นอย่างนี้ กระผมคิดว่าเราควรจะได้เพิ่มเติมข้อความอีกสักนิดหนึ่งในนี้ครับว่า ให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงให้ผู้ขึ้นทราบและให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงให้แก่ผู้เหนือบังคับบัญชาทราบด้วย เพราะว่าจะได้เป็นการคุ้มครองผู้น้อยครับ ด้วยเหตุที่ว่าถึงอย่างไรๆ เมื่อไม่ได้ขึ้นเงินเดือนก็ชี้แจงให้เหนือสักชั้นหนึ่งว่า ทำไมถึงไม่ขึ้นเงินเดือนให้ เพราะก็เป็น การลงโทษอยู่แล้วครับ ขอขอบพระคุณ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่จะขอเดิมาว่าให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงให้ผู้เหนือบังคับบัญชาทราบ นะครับ ในทางปฏิบัตินั้นต้องชี้แจงอยู่แล้วครับ เพราะว่าต้องทำตามสายงานนะครับ ดังนั้น มาตรานี้จึงบังคับได้ว่าให้ชี้แจงให้ผู้ได้บังคับบัญชาทราบ จริงอยู่ปัจจุบันนี้ทำได้อยู่แล้ว แต่ว่า มาตราฉบับนี้บังคับให้ต้องทำ การบังคับให้ต้องทำนั้น กระผมคิดว่าจะเป็นการตัดปัญหาความไม่ เข้าใจกันในระหว่างผู้บังคับบัญชากับผู้ได้บังคับบัญชาได้มาก อันนี้เป็นระบบการบริหารงาน บุคคลธรรมดา นะครับ แต่ว่าเนื่องจากว่าในระยะบริหารราชการนั้น เราเคยมีอยู่บ่อยๆ ซึ่งเราคงจะ ได้ยินอยู่บ่อยๆ ว่าเมื่อผู้ใหญ่สั่งแล้วผู้น้อยต้องรับทำตามโดยไม่ต้องคำนึงถึงเหตุผล ดังนั้น เรา ก็เลยเขียนไว้ว่า ต่อไปนี้ขอให้มาพูดจากันเสียก่อน ถ้าหากว่าฝ่ายผู้บังคับบัญชาชี้แจงแล้ว มีเหตุผลแน่นอนแล้ว และฝ่ายผู้ได้บังคับบัญชาก็ยังไม่พอใจก็สามารถที่จะอุทธรณ์ได้ เรา เจตนาเพียงเท่านั้นครับ คือหมายความว่าให้มีการพูดจากันเสียก่อน มีมนุษยสัมพันธ์ครับ ตัวอย่างเพ็งมีอยู่เมื่อวานนี้เองครับ ขอขอบคุณครับ

นายแพทย์ อมาตยกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอประทานอนุญาตชี้แจง ท่านสมาชิกหญิงผู้มีเกียรติ กระผมเกรงว่าจะเข้าใจว่ามิได้เป็นการแสดงความเห็นนอกเหนือใจ ผู้น้อย ความจริงผู้บังคับบัญชาเต็มสภานี้ได้ชี้แจง ได้ใช้มนุษยสัมพันธ์ ได้ทำอยู่อย่างดีที่สุด

LIRT

อยู่แล้ว ใครไม่ได้ขึ้นอย่างไร อ้ายน้องนะ ปีนหน้าจะขึ้นให้ ปีนนี้ทำให้ดี ๆ นะ ชยันชันแข็งอีก
 น้อย นี้เราพูดกันอย่างดี ทำกันอยู่แล้ว ไม่ใช่ว่าไม่ได้ทำ แต่จะมาเขียนเอาไว้ทำให้เป็น
 ออโตเมติก (automatic) ไม่ต้องมาบังคับ คล้าย ๆ กับว่าผู้บังคับบัญชาไม่ขึ้นเงินเดือนให้เขา
 ก็ไม่ได้ไปชี้แจงอะไรเลย. ผมหมายความว่าเท่านั้น ไม่ได้ไปดูถูกดูแคลนผู้น้อยหรือว่ายุ้ง
 ส่งเสริมให้ผู้น้อยนี้มีใจดำอำมหิต ผมไม่ได้หมายเช่นนั้น ขอความกรุณาครับ

นายชำนานู พจนาน : ขออนุญาต ผมจะขอเรียนถามประเด็นอื่นต่อไปได้ไหมครับ
 คือในมาตราเดียวกันนี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับ

นายชำนานู พจนาน : คือผมข้องใจเรื่องการขึ้นเงินเดือนข้าราชการนี้คือว่า โดย
 หลักการแล้ววรรคหนึ่งของมาตรา ๕๙ เขียนไว้เรื่องการขึ้นเงินเดือนนี้ถือตามคุณภาพปริมาณงาน
 ผลงานปฏิบัติที่แล้มาแล้ว และถือตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎ ก.พ. ที่ผมสงสัยว่า
 ตามที่มติคณะรัฐมนตรีลงมติเกี่ยวกับโควตาของการขึ้นเงินเดือนกรณีพิเศษนี้ มีการกำหนด
 ไว้โดยอาศัยอำนาจอะไร เพราะว่าอันนี้ถ้ากำหนดอย่างนี้แล้ว ผมถือว่าขัดต่อหลักการบริหาร
 งานบุคคล เพราะว่ากำหนดโควตาใหม่อย่างขึ้นพิเศษ ๕ เปอร์เซ็นต์ ขึ้นโทขึ้นเอก ๑๒ เปอร์เซ็นต์
 ขึ้นตรีขึ้นจัตวา ๑๕ เปอร์เซ็นต์ ซึ่งเดิมนั้นก็ต่ำกว่านี้ อันนี้ผมเห็นว่าการขึ้นเงินเดือนเป็น
 กรณีพิเศษนั้นควรจะได้นำถึงตามหลักมาตรา ๕๙ นี้ เพราะฉะนั้นผมอยากจะขอความ
 กระจ่างจากท่านกรรมาธิการว่า , ขอความรู้ด้วยว่าที่คณะรัฐมนตรีลงมติไปนั้นโดยอาศัยอำนาจ
 อะไร หรือว่าท่านถือว่าเป็นนโยบายที่ท่านจะลงมติกำหนดโควตาเท่าไรก็ได้ ขอขอบคุณครับ

นายใหญ่ จิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ กรรมาธิการ
 ไม่ได้มองไปถึงมติคณะรัฐมนตรี มติคณะรัฐมนตรีนั้นจะไปขัดกับกฎหมายก็ไม่ได้มติคณะ
 รัฐมนตรีจะต้องเปลี่ยนไปตามมติคณะรัฐมนตรีที่ลงมติไปทุกครั้งทุกคราว ที่เขียนไว้แบบนี้มันจะ
 เป็นไปตามกฎเกณฑ์ก็อย่างที่ผมได้เรียนตอนต้นแล้วว่า การจะขึ้นเงินเดือนข้าราชการนะ
 กำหนดโควตาอะไรก็เป็นรัฐบาลแต่รัฐบาลไป ที่เขียนนี้การจะให้หรือไม่ให้อยู่ที่คุณภาพของ
 งาน และการปฏิบัติงาน เกี่ยวกับวินัย เพราะฉะนั้นกรรมาธิการไม่ได้คำนึงถึงมติคณะรัฐมนตรี
 คือกฎเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีได้สั่งอะไรไปอย่างไร เพราะว่ามติคณะรัฐมนตรีสิ้นสุดเมื่อคณะ

LIRT

รัฐมนตรีที่ลงมติผ่านไปหรือไม่ก็ถูกเปลี่ยนแปลงโดยคณะรัฐมนตรีอื่น ที่เขียนไว้อย่างนี้ก็หมายความว่า จะขึ้นเงินเดือนข้าราชการก็ลอกเอาเก่า ๆ มา ก็ต้องมีกฎหมายเกณฑ์ไม่ใช่ว่าชอบหน้า ละก็ให้ ไม่ชอบหน้าละก็ไม่ให้ หรือไม่ใช่ใครไม่ใกล้ชิดก็ไม่ให้ ใกล้ชิดละก็ให้ ก็จะเขียนให้ ละเอียดไปกว่านี้ก็ไม่รู้จะเขียนอย่างไร ก็เขียนได้เท่านี้เอง เก่า ๆ ก็เขียนกันได้แค่นี้ คือให้มี กฎเกณฑ์บ้างว่าการจะให้เงินเดือนคนที่ เป็นข้าราชการนั้นนะ ไม่ใช่ว่าเจ้าใหญ่ นายโตจะมีเด็ดขาด ต้องมีกฎหมาย แต่กฎหมายที่เราเขียนไม่ไหวก็ต้องโยนไปให้ ก.พ. วิธีปฏิบัติอย่างนี้ก็ ปฏิบัติกันเรื่อยมา เพราะฉะนั้นที่จะให้มาชุดถึงเรื่องมติคณะรัฐมนตรีอะไรนะ กระบวนการ คณะนี้ไม่เกี่ยวข้อง เกี่ยวข้องแต่ว่าจะร่างกฎหมายมาสักอันหนึ่ง คณะรัฐมนตรีอื่นมาลงมติ อย่าให้มันฝ่าฝืนกฎหมายนี้เท่านั้น ส่วนวรรคสอง นี้ไม่ชอบใจจะตัดออก ผมไม่ได้ไม่ตั้งใจจะ ถ้าชอบก็เอาไว้ ถ้าไม่ชอบก็อย่าเอาไว้ก็ได้ ก็เติมขึ้นมา

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ท่านประธานที่เคารพ ผมไม่แน่ใจ ก็เลยชะงักไม่กล้า ขอบพูด แต่เมื่อก็ได้มีการพูดกันถึงเรื่องในวรรคหนึ่ง ถ้าหากท่านประธานจะกรุณาให้ผม อภิปรายซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับมาตรา ๕๕ นี้ แต่ว่าไม่ใช่เรื่องอยู่ในวรรคสองถ้าอนุญาตผมก็ จะขอครับ เป็นเรื่องเกี่ยวกับการขึ้นเงินเดือน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เชิญครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ขอบพระคุณมากครับ กระผมไม่ได้ขอแปรญัตติไว้ก็ โดยเข้าใจว่า อาจจะได้มีการแก้ไขกันในชั้นกรรมาธิการเพื่อที่จะนำระบบ โพสิชัน คลาสซิฟิเคชัน (position classification) มาใช้โดยเต็มที่ แต่ก็มีหลายเรื่องที่ไม่ได้นำมาใช้ และก็โดยเหตุผลที่ ขณะนี้เรื่องที่ไม่ได้นำมาใช้ นั้นเป็นปัญหาที่เกิดการถกเถียงกันขึ้น ที่ปรากฏอยู่ในวรรคสองนี้ กระผมเองนั้นมีความเห็นว่า ถ้าเราจะนำระบบ โพสิชัน คลาสซิฟิเคชัน หรือเรียกว่า พี.ซี. (P.C.)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : กรุณาใช้คำไทยเถอะครับ

นายอดุล วิเชียรเจริญ : ผมไม่ทราบว่าจะเรียกคำไทยว่าอย่างไร พวกที่ทำงานกัน อยู่ก็เรียกว่า พี.ซี. ครับ ขอประทานอนุญาต คือศัพท์เทคนิค ถ้าจะอธิบายคงจะกินเวลานาน

LIRT

นำระบบ กล่าวคือไม่ใช่ระบบที่ถืออาวุโส แต่ว่าเป็นระบบที่ให้เงินเดือนตามตำแหน่งหน้าที่
รับผิดชอบ ก็ไม่เข้าตามระบบนั้น กระผมขอประทานอนุญาตเรียกว่า พีซี. เมื่อจะทำดั่งนี้อย่างที่
ประสงค์จะนำมาใช้เช่นนี้แล้ว การขึ้นเงินเดือนนี้ครับ เวลานี้เราแบ่งเป็นงานเป็นระดับๆ นี้
๑๑ ระดับแล้ว ภายในระดับหนึ่ง การขึ้นเงินเดือนนั้นควรจะตั้งถือเป็นหลักการว่า ทุกคน
ที่ทำงานมานานเมื่อครบปีได้ขึ้นเงินเดือนโดยอัตโนมัติ เมื่อทำงานมาถึงขั้นนี้ ถ้าคนทำงานอยู่
ระดับ ๔ เงินเดือนขั้นที่ ๑ จากในระดับ ๔ ก็เลื่อนขั้นเป็น ๒ เป็น ๓ เป็น ๔ โดยอัตโนมัติ
ทุกปีไป ถ้าหากว่าปรากฏว่ามีบุคคลที่ทำงานไม่สมควรจะได้ขึ้นเงินเดือน นั้นแสดงว่าบกพร่อง
ในหน้าที่ ทำงานไม่สมควร ต้องแก่การลงโทษแล้ว ถ้าหากว่าเราถือหลักนี้โดยเต็มที่ ปัญหาเรื่อง
จะไม่ขึ้นเงินเดือนให้กับใครจะต้องมานั่งอธิบายก็ไม่มี ถ้าใครทำงานถึงขนาดที่จะไม่ขึ้นเงินเดือน
แสดงว่ามีข้อบกพร่องไม่ควรที่จะขึ้นแล้วครับ ถือว่าเป็นโทษ ถ้าอย่างนั้นปัญหาเรื่องที่เรา
เถียงทั้งหมด ที่นี้ถ้าหากว่าข้อคิดมีอยู่ดังกล่าวจะใช้หลักการนี้ให้ตลอดไม่ทราบว่าจะกระทบการ
จะรับและก็เขียนมาตรา๕๕ นี้เสียใหม่ ในลักษณะดังกล่าวไม่ทราบว่าจะกระทบการ
รับได้หรือไม่ กระผมเห็นว่าชอบด้วยเหตุผล แล้วตัดปัญหาเรื่องซึ่งยุ่งยากอยู่ในขณะนี้ใน
ส่วนราชการต่างๆ เป็นอันมาก ขึ้นให้ไม่ให้ขึ้นส่วนแต่กันทั้งนั้นใครทำงานก็ได้ขึ้น ๑ ขั้น
เหมือนกัน กระผมคิดว่าถ้าเราใช้ระบบนี้ให้มันตลอด อย่างน้อยในข้อนี้จะเป็นผลดีและตัด
ความยุ่งยากได้เป็นอันมาก กระผมหวังว่าท่านกรรมาธิการคงจะรับพิจารณาครับ ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณใหญ่ครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ ผมไม่ได้
ขัดข้องที่จะรับพิจารณา แต่ข้อบังคับไม่เปิดโอกาสให้ผมทำอย่างนั้นได้ เพราะว่ามาถึงวาระนี้มี
บรรทัดท้ายของครุเพทายเท่านั้นที่จะพิจารณากันได้ และก็มีตัวหนังสืออยู่ตัวเดียวที่เดิมเข้า
มาบอกว่า "เลื่อนขั้น" มันมี "ขั้น" อยู่ตัวเดียวครับ ถ้าทำก็จะฝ่าฝืนข้อบังคับผมก็ไม่กล้าทำ
และผมคิดเราทำไม่ได้ เว้นแต่สภาจะลงมติเป็นอย่างอื่น ส่วนในข้างท้ายนั้นน่าจะแก้ก็ควรจะ
แก้กันได้ครับตามข้อบังคับ ดัดออกก็ได้ หรือจะเติมใหม่ก็ได้ แต่วรรคหนึ่งนี้ผมจนปัญญา
จริงๆ ครับ ข้อบังคับไม่เปิดโอกาสให้กรรมาธิการเห็นอย่างนั้นหรือทำอย่างนี้ได้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานปรึกษานะครับ ว่าเราได้พูด

LIRT

กันถึงร่างมาตรา ๕๕ มาพอสมควรแล้ว ที่ประชุมเห็นควรจะให้มีการปิดอภิปรายลงมติหรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่าควรจะให้มีการปิดอภิปราย ขอให้โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๖๙ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่าควรเปิดการอภิปรายต่อไป ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ปิดอภิปรายในร่างมาตรา ๕๕ ซึ่งคณะกรรมการการเพิ่มเติมขึ้นมาว่า “ในกรณีที่ไม่เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีให้ข้าราชการพลเรือนสามัญผู้ใด ให้ผู้บังคับบัญชาชี้แจงเหตุผลให้ผู้นั้นทราบ” และครุเพทชายได้เสนอญัตติขอตัดวรรคนี้ออกทั้งหมด ผมขอประทานมติ ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยกับญัตติของครุเพทชายที่ให้ตัดร่างวรรคสองของมาตรา ๕๕ นี้ออก ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๓๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่เห็นควรให้ยื่นไว้ตามร่างของคณะกรรมการฯ ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๖ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ร่างมาตรา ๕๕ วรรคสอง คงไว้ตามร่างของคณะกรรมการฯ ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านมาตรา ๖๐ ต่อไปครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๖๐ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๖๐ นี้คุณจักรชัย จรรย์เวชชาวัฒน์ ขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นวรรคสี่ ดังนี้ ตามความในวรรคหนึ่งให้เลื่อนเงินเดือนแก่ข้าราชการพลเรือนสามัญ เช่น แพทย์ หรือครุ ผู้ซึ่งไปปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตทุรกันดาร หรือเขตอันตราย เป็นกรณีพิเศษ คณะกรรมการไม่เห็นด้วย คุณจักรชัย ขอสงวนไว้ ขอเชิญคุณจักรชัย

LIRT

นายจักรชัย จริยเวชช์วัฒนา : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่ามาตรา ๒๖ ที่กระผมได้แปรญัตติไว้ นั้น สภาไม่เห็นด้วย มาตราที่กระผมขอถอนครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณชำนานูครับ

นายชำนานู พจน : ท่านประธานที่เคารพ มาตราที่กระผมยังข้องใจอยู่นิดหนึ่งครับ คือว่าที่ทางท่านกรรมาธิการได้แก้ไขในวรรคสาม เกี่ยวกับอำนาจหน้าที่ที่ทางอธิบดีจะมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาสั่งเลื่อนชั้นให้ข้าราชการตั้งแต่ระดับ ๕ ลงมานั้น ท่านแก้ว่า คณะรัฐมนตรีจะมอบหมายให้ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งเลื่อนก็ได้ อันนี้ในทางปฏิบัตินั้น กระผมเห็นว่าก็เป็นการตั้งอำนาจไว้ในส่วนกลางหรือทวงอำนาจไว้ เพราะว่าถ้ากรมเจ้าสังกัดหรือรัฐมนตรี เจ้าสังกัดไม่เสนอเรื่องไปให้คณะรัฐมนตรีพิจารณาแล้ว คณะรัฐมนตรีไม่มีทางที่จะไปพิจารณาได้ เพราะฉะนั้นอันนี้กระผมว่าถ้าจะแก้ไขทำให้คณะรัฐมนตรีมอบหมาย คือเป็นการบังคับไปเลย แล้วก็ให้ถือปฏิบัติเป็นระเบียบเดียวกัน อันนี้ทางคณะกรรมการไม่ทราบว่าท่านจะมีความเห็นอย่างไร เพราะว่าผู้ว่าราชการจังหวัดนั้น ในมาตรา ๔๒ นั้นให้อำนาจในการบรรจุข้าราชการตั้งแต่ระดับ ๔ ลงมา ถ้าเทียบเดี๋ยวนี้อาจหมายถึงตั้งแต่ข้าราชการชั้นโทลงมาจนถึงชั้นจัตวา แต่พอมาถึงเลื่อนชั้นเงินเดือนใช้คนแล้วท่านไม่ให้อำนาจที่จะพิจารณาให้เงินเดือน แต่ท่านยังทวงอำนาจไว้เพื่อต้องการให้ข้าราชการในส่วนภูมิภาคนั้นมาส่งส่วยให้อธิบดีให้รัฐมนตรีให้อะไรนี้ ซึ่งมันมีอยู่เป็นประจำ อันนี้กระผมอยากจะเรียนว่า จะทวงอำนาจไว้ทำไม แต่ละกรมแต่ละกระทรวงนั้นกระผมเชื่อว่าคงจะปฏิบัติไม่เหมือนกัน ซึ่งขณะนี้ เป็นปัญหาในทางบริหารอยู่ในทางส่วนภูมิภาค กระผมจึงขอกราบเรียนถามท่านกรรมาธิการว่า ถ้าจะมอบหมายให้ก็ควรจะบังคับให้มอบหมายเสียเลยครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ กรรมาธิการพิจารณาปัญหานี้อยู่สองฝ่าย ฝ่ายหนึ่งจะโยนไปให้อำนาจส่วนภูมิภาคเด็ดขาด แล้วก็เขียนไว้อย่างนั้นมันดีอุปสรรค คนที่จะเป็นคณะรัฐมนตรีอนุมัติในเรื่องการขึ้นเงินเดือนนั้นมันเกี่ยวข้องกับรายได้ของประเทศ คือผมหมายถึงงบประมาณรายรับที่จะใช้จ่ายเป็นเงินเดือน ถ้าหากว่าคณะรัฐมนตรีไม่รับรู้ ให้จังหวัดขึ้น จังหวัดยังต้องเอาเงินในกระทรวงการคลังไปจ่าย ไม่มีเงินจะจ่าย และเหตุที่ไม่มีเงินจะจ่ายก็เกิดเรื่องเงินสะสมนี้แหละ จึงมาคิดว่าเห็น

LIRT

จะต้องให้คณะรัฐมนตรีเขารับรู้ เพราะว่าถ้าไม่รับรู้แล้วไปขึ้นกัน แต่งงบประมาณมันเก็บไม่ได้ ขึ้นก็ขึ้นไป และในที่สุดก็เจ้าเมืองก็ถูกข้าราชการฟ้อง พอถึงเดือนไม่จ่ายเงิน เพราะไม่มีเงิน จะจ่าย นี่เหตุผลก็มีเท่านั้น ไม่ได้อยากให้หวงอำนาจอะไรหรอก แต่ว่าคณะรัฐมนตรีนี้จะไม่มอบหรือจะมอบก็ให้ไปตามกฎ ก.พ. และกฎ ก.พ. ก็มี ก.พ. พิจารณา นี่เจตนาของกรรมาธิการ นะครับ แต่กรรมาธิการบางส่วนก็อยากให้อำนาจไป แต่มันติดอุปสรรคอยู่ที่ว่าถ้าให้ไป คณะรัฐมนตรีไม่มีสตางค์ ก็ขึ้นกันเรื่อยไป เงินก็ไม่จ่าย ก็ไม่รู้จะเอาที่ไหนจ่ายเพราะมันต้องถือตามบัญชีถือจ่าย เมื่องบประมาณผ่านสภาไปแล้ว แล้วคณะรัฐมนตรีเป็นคนจัดสรรงบประมาณ จึงได้มอบให้ผู้ว่าราชการจังหวัดขึ้นเงินเดือนพวกนี้ได้ตามจำนวนเงินที่มีอยู่หรือรายรับส่วน กฎเกณฑ์และวิธีจ่ายหรือขึ้นนั้นก็เป็นที่ไปตามกฎ ก.พ. นี่มีเหตุผลเท่านั้น ไม่ได้คิดอยากรวบอำนาจอะไร เพราะกรรมาธิการนี้ก็ไม่มีการทำอะไรที่ใครจะมาเป็นคณะรัฐมนตรีหรอกที่ผมดู ๆ นะ

นายชำนาญ พงณา : ท่านประธานที่เคารพ ตามที่ท่านประธานและคณะกรรมาธิการชี้แจงนั้นยังไม่ค่อยตรงกับข้อเท็จจริงนัก คือในการพิจารณางบประมาณนั้น ทางฝ่ายรัฐบาลเป็นผู้เสนอการคำนวณที่จะให้เงินเดือนข้าราชการขึ้นเงินเดือนนั้น ทางเจ้าหน้าที่ทุกกระทรวงทบวงกรมคำนวณมาแล้วว่าโดยปกติก็ ๑ ชั้น ส่วน ๒ ชั้นนั้นจะคำนวณให้ สมมติว่าอย่างท่านมีเรท (rate) ของท่านอยู่ที่เปอร์เซ็นต์ ๆ ของข้าราชการทั้งหมด ท่านคำนวณได้ การอนุมัติงบประมาณนั้นเป็นเรื่องของรัฐสภาที่จะพิจารณา เพราะฉะนั้นการที่จะให้เงินเดือนใคร ๑ ชั้น ๒ ชั้น ก็มีหลักเกณฑ์ที่จะคำนวณตั้งงบประมาณไว้ได้ ข้อเท็จจริงไม่ได้เป็นอย่างนั้น ข้อเท็จจริงส่วนกลางมักจะหวงเงินไว้ก่อนหนึ่งนอกจากโควตาที่ให้ปกติแล้ว ก็ไปวิ่งเต้นอะไรนี้ก็มีอยู่เป็นประจำ ลูกน้องใกล้ชิดอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเคยพูดว่าหัวกระเป๋ตามนายก็ได้ ๒ ชั้น อะไรพวกนั้นมีอยู่ครับ เพราะฉะนั้นการคำนวณงบประมาณนี้ไม่ใช่ว่าคณะรัฐมนตรีไม่รู้ สภาไม่รู้สภาอนุมัติงบประมาณ แล้วมีเกณฑ์คำนวณในการที่จะกำหนดเงินเดือน เลื่อนขึ้นเงินเดือนประจำปีซึ่งใช้ในงบกลาง อย่างป็นนี้ก็ทำไมคำนวณได้ว่าเงินพอไม่พอ ทำไมถึงคำนวณได้ กระผมมีแค่นี้ครับ

นายประวิณ ณ นคร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขออนุญาตชี้แจงคำถามของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่อยากจะทราบเหตุผลของวาระสามหรือวาระสุดท้าย

LIRT

ของมาตรา ๖๐ ว่า เหตุใดกรรมาธิการจึงได้เขียนอย่างนี้ กรรมาธิการมีเหตุผลอยู่ ๒ ประการ ที่ได้เขียนว่าอย่างนี้ แกะไขเป็นอย่างนี้ ประการที่ ๑ คือแก้ไขให้เหมือนเดิมนั่นเอง ร่างเดิมนั้น ไม่เหมือนพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนปัจจุบัน ร่างเดิมให้ผู้บังคับบัญชามอบหมาย พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนปัจจุบันนั้นเขียนว่า ให้คณะรัฐมนตรีมอบหมาย มีเหตุผลภายในว่า ถ้าให้ผู้บังคับบัญชามอบหมายเกรงว่าจะไม่มอบ จึงให้คณะรัฐมนตรีบังคับ มอบไปเลย นั้นประการหนึ่ง ประการที่ ๒ ถ้าจะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจไปเลยโดยไม่ มอบนั้น เกรงว่าในทางปฏิบัติจะทำได้หรือทำลำบาก เพราะวิธีการงบประมาณขณะนี้ตั้ง งบประมาณเป็นรายการ เงินที่จะเลื่อนขึ้นเงินเดือนเป็นเงินของกรม เป็นเงินก้อนของกรม กรมจะต้องจัดสรรไปให้จังหวัด ถ้าหากว่าจังหวัดเลื่อน ๒ ชั้น ๓ ชั้นให้แก่ผู้ใด กรมไม่มี เงินให้ก็เป็นอันว่าทำไม่ได้ เพราะฉะนั้นจะต้องมีการมอบหมายให้เลื่อนตามที่กฎเกณฑ์ที่ กำหนดไว้ ถ้าหากว่าให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้พิจารณาเลื่อนเงินเดือนข้าราชการทุกกระทรวง ทบวงกรมเอง ก็จะต้องตั้งงบประมาณเป็นจังหวัดแล้วมาคละกันคูลูกกัน เอาเงินนั้นมาคูลูก กันแล้วมากระจายออกกว่าใครไม่ได้เลื่อน ใครเลื่อน ๒ ชั้น ใครเลื่อน ๑ ชั้น อย่างนั้น งบประมาณจะต้องเป็นรายจังหวัด ไม่ใช่เป็นรายการอย่างปัจจุบันนี้ ด้วยเหตุผลดังที่กราบ เรียนมานี้ คณะกรรมาธิการจึงต้องให้คณะรัฐมนตรีเป็นผู้พิจารณาอนุมัติอย่างเดิมครับ ขอพบ พระคุณครับ

นายชูวงศ์ ฉายะบุตร ท่านประธานที่เคารพ กระผมคิดว่าประเด็นนี้ น่าจะเกี่ยวแก่ สิ่งที่เกี่ยวข้องสองประการด้วยกัน คือประการแรกเกี่ยวกับเรื่องโควต้าซึ่งทางคณะรัฐมนตรี เป็นผู้กำหนด ซึ่งทางท่านกรรมาธิการก็ไม่ยอมตอบ ซึ่งกระผมสงสัยว่า สมมุติว่าถ้าผ่านกฎหมาย ในหมวดมาตรา ๕๔ มาตรา ๖๐ และมาตรา ๖๑ ไปแล้วนี้ มติคณะรัฐมนตรีซึ่งกำลังใช้อยู่ เวลานี้จะถูกปลงไปโดยปริยายหรือไม่ นั้นประเด็นหนึ่ง หรือว่าในขณะที่คณะรัฐมนตรี ได้มีมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องโควตาเงินเดือนนี้ อันนี้คณะรัฐมนตรีอาศัยอำนาจตาม พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนฉบับเดิมที่กำลังจะยกเลิกหรือไม่ เพราะเหตุไร อันนี้กระผมคิดว่าเป็นประเด็นที่จะพิจารณาในส่วนที่เกี่ยวกับบรรทัดที่สามของมาตรา ๖๐ ที่ จะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจที่จะขึ้นเงินเดือน เลื่อนขึ้นเงินเดือนสำหรับผู้ว่าราชการใน

LIRT

ภูมิภาคระดับ ๔ ลงมาหรือไม่ อันนี้ประเด็นอยู่ที่ว่าเงินเดือนที่ปกตินั้นโดยปกติส่วนกลางจะ
 แจ่งไปให้ทราบข้าราชการในจังหวัดของแต่ละหน่วยนั้นมีโควตา สมมุติว่าถ้ามีโควตา โควตา
 จะขึ้นได้เท่าใด อันนี้ก็เป็นการกำหนดจากส่วนกลางไป ซึ่งกระผมคิดว่าเป็นการกำหนดไปได้
 ถ้าหากว่าเราจะมีโควตาโดยมติคณะรัฐมนตรี แต่ว่าประเด็นอยู่ที่ว่าบุคคลที่จะถูกสั่งให้เลื่อนชั้น
 โดยโควตานั้น สิ่งนี้กระผมคิดว่าถ้าหากว่ามีโควตาอยู่ ผู้ว่าราชการจังหวัดน่าจะสั่งเลื่อนตาม
 โควตาได้ ซึ่งจะไม่กระทบกระเทือนอย่างที่ท่านกรรมาธิการได้ชี้แจงไปเมื่อสักครู่นี้แต่ประการใด
 กระผมคิดว่าท่านเอารวมกัน ๒ ประเด็นนี้ รวมเข้าไปด้วยกันซึ่งมันแยกออกจากกัน แล้วก็
 ถ้าหากว่าจะให้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีอำนาจเลื่อนชั้นตั้งแต่ระดับ ๔ ลงมาแล้วนี้กระผมคิดว่า
 นโยบายของรัฐบาลในการที่จะปกครองโดยแบบวิธีการปกครองภูมิภาคซึ่งเวลานี้ได้ใช้อยู่
 นี้ก็จะทำให้มีกำลัง มีพลังยิ่งขึ้น กระผมกราบเรียนต่อท่านกรรมาธิการอย่างนี้ครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมาธิการ) : ขอขอบคุณครับท่านประธานที่เคารพ
 กรรมาธิการนั้นเข้าใจปัญหาของท่านสมาชิกเป็นอย่างดีนะครับ และโปรดสังเกตว่าในร่างเดิมนั้น
 เป็นอธิบดีผู้บังคับบัญชา ซึ่งเป็นอำนาจเด็ดขาดที่จะมอบหมายหรือไม่ ตามร่างที่กรรมาธิการ
 ได้เขียนขึ้นไว้นี้เป็นร่างที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนะครับ เนื่องจากการขัดแย้งกันระหว่างผู้บังคับ
 บัญชาซึ่งเป็นสายตรง คือส่วนกลาง กับผู้บังคับบัญชาคือผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นหัวหน้า
 ส่วนภูมิภาคและการขัดแย้งนั่นเอง เมื่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งท่านเป็นฝ่ายที่อยู่ฝ่ายปกครอง
 ท่านก็พูดอย่างนี้แต่ถ้าหากว่ากรรมาธิการยอมรับความเห็นของท่าน ก็จะมีสมาชิกบางท่านซึ่ง
 อยู่ส่วนกลางนะครับ ท่านก็จะพูดอีกอย่างหนึ่ง ด้วยเหตุนี้เองทางกรรมาธิการจึงได้มองหา
 ทางสายกลาง ซึ่งเป็นทางที่ใช้อยู่ในปัจจุบันนี้ว่า ให้คณะรัฐมนตรีนั้นเป็นผู้วินิจฉัย ส่วน
 ระบบโควตานั้น ซึ่งปัจจุบันนี้เป็นโควตาคิดจากส่วนกลางนั้น จริงอยู่สามารถที่จะเปลี่ยนแปลงได้
 แต่การที่มติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับโควตาการขึ้นเงินเดือนนั้นจะเปลี่ยนแปลงหรือไม่ นั่น ก็
 เป็นเรื่องที่คณะรัฐมนตรีแต่ละคณะจะมีมติ ส่วนการร่างกฎหมายนั้นเราก็ร่างกันตามที่อยู่
 ในขอบเขตที่จำเป็นจะต้องออกกฎหมาย มติคณะรัฐมนตรีนั้นเป็นระเบียบวิธีปฏิบัติซึ่งจะ
 เปลี่ยนแปลงเสียเมื่อไรก็ได้ และหลักเกณฑ์ที่วางไว้นั้น ในมาตรา ๖๐ วรรคสามนี้ กระผม
 คิดว่าก็เป็นหลักเกณฑ์ที่ใช้อยู่แล้ว และเป็นทางสายกลางเพื่อที่จะไม่ให้เกิดการขัดแย้งกันใน

LIRT

ระหว่างส่วนกลางกับส่วนภูมิภาค และก็ได้ คร.ม. ซึ่งเป็นตัวแทนหรือเป็นฝ่ายการเมืองนั้น
วินิจฉัยว่าท่านต้องการจะให้อยู่ที่ไหน ขอคุณครับ

นายบุญมา วงศ์สวรรค์ : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอสนับสนุนความเห็น
ของกรรมาธิการครับ ร่างเดิมที่เขียนว่า ให้อธิบดีจะมอบหรือไม่มอบก็ได้นี้ เห็นจะเกิดความ
ระส่ำระสายแน่ครับ กรมหนึ่งมอบ อีกกรมหนึ่งไม่มอบ แล้วอยู่ใกล้ๆ กันแค่นั้นเอง สมมุติ
กรมบัญชีกลางมอบ กรมสรรพากรไม่มอบ มันจะอยู่กันได้อย่างไรครับ ที่บัญญัติให้คณะ
รัฐมนตรีเป็นผู้มอบนั้นนะกระผมเห็นว่าชอบด้วยหลักการตรงที่ว่า คณะรัฐมนตรีอาจจะวาง
เป็นนโยบายให้ทุกกรมมอบเหมือนกันหมด หรือว่าถ้าจะไม่ให้มอบก็เป็นมาตรฐานเดียวกัน
หรือถ้าหากจะให้บางกรมมอบบางกรมไม่มอบ ก็ต้องเป็นคำวินิจฉัยของผู้ที่กำหนดนโยบาย
สูงสุดในการบริหารราชการ กระผมเห็นว่าหลักการนี้ชอบในภาคปฏิบัติแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายต่อไป ผมขอให้ท่าน
เลขาธิการรัฐสภาอ่านร่างมาตรา ๖๑ ต่อไปครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๖๑ มีการแก้ไข หมวด ๔
วินัยและการรักษาวินัย ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๓ มีการแก้ไข
มาตรา ๖๔ มาตรา ๖๕ มาตรา ๖๖ มาตรา ๖๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๖๘ มีการแก้ไข มาตรา ๖๙
มาตรา ๗๐ มาตรา ๗๑ มาตรา ๗๒ มาตรา ๗๓ มาตรา ๗๔ มาตรา ๗๕ มาตรา ๗๖ มาตรา ๗๗
มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ ไม่มีการแก้ไข

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานครับ กระผมมีข้อสงสัย สำหรับมาตรา ๗๖ ซึ่ง
สำหรับมาตรา ๗๖ นี้ ไม่มีการแก้ไข และก็ไม่มีใครขอแปรญัตติ และกระผมเองก็ไม่ได้ขอ
แปรญัตติ แต่ว่ามาตรา ๗๖ นี้ กำหนดไว้ว่า ข้าราชการพลเรือนสามัญต้องไม่เป็นกรรมการ
ผู้จัดการหรือผู้จัดการหรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะคล้ายคลึงกันในห้างหุ้นส่วนหรือ
บริษัท นอกจากจะได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัด ซึ่งบทบัญญัติตามมาตรา ๗๖ ของ
พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนี้ไปขัดกับพระราชบัญญัติคุณสมบัติมาตรฐาน
สำหรับกรรมการและพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งสภานี้ได้ผ่านไปแล้ว รอที่จะลงพระปรมาภิไธย
ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเท่านั้น กระผมจึงเห็นว่า ขอรื้อท่านประธานและรื้อท่าน

LIRT

กรรมการว่า สิ่งนี้ควรแก้ไขปรับปรุงหรือไม่เพราะว่ากระผมไม่มีสิทธิที่จะเสนอแก้หรืออะไรได้เลย ขอกราบเรียนเพียงเท่านี้ครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ กฎหมายสภาเดียวกัน ออกมาไม่เหมือนกัน จริงอย่างที่ท่านสมาชิกว่า เพราะกฎหมายฉบับที่ผ่านไปนั้น ออกมาก่อน อันนี้ตามมาทีหลัง กรรมการคนละคณะ ก็เลยไม่มีการรู้เรื่องกันว่าแก้กันอย่างไร แต่ว่าถ้าโดยข้อบังคับแล้ว ถ้าจะมาเปลี่ยนให้มันเหมือนกัน ก็ต้องขออนุมัติสภาว่ายอมรับจะให้มันเหมือนกัน แต่มันไม่เหมือนกัน มาตราหนึ่งนะครับ ข้าราชการรัฐสภาลาออกไปสมัครผู้แทนกลับมาได้ แต่ฉบับนี้ไม่ได้ อันนี้ก็เหมือนกันอีกกับพนักงานรัฐวิสาหกิจ ซึ่งว่ากันไปแล้ว ก็ขัดกันจริงๆ อย่างที่ท่านสมาชิกว่า แต่ไม่รู้จะทำอย่างไร เพราะว่าอายี่น้มนมาทีหลัง แล้วก็ร่างมาคนละคณะ แล้วก็เลขาธิการรัฐสภาที่ไม่มีสิทธิ เมื่อกรรมการเสนอมาอย่างไรก็เสนอสภาพอย่างนั้น ก็โปรดพิจารณาสิครับว่า จะให้มันไปอย่างนี้มันก็เป็นคนละอย่าง ถ้ารัฐวิสาหกิจก็เข้มงวดกวดขันกันหน่อย แต่ข้าราชการพลเรือนนะไม่ได้เลย อะไรวางนี้ ผมก็ไม่รู้จะว่าอย่างไร เพราะว่าผมทำเฉพาะกฎหมายฉบับนี้ กฎหมายฉบับนี้นั้นผมไม่ได้เกี่ยว แล้วก็เรื่องมันก็เป็นอย่างนี้ ขัดกันจริงๆ อย่างที่ว่านะ

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ โดยที่บทบัญญัติแห่งมาตรา ๓ ของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนี้ได้ระบุไว้ว่า บรรดากฎหมาย กฎ ข้อบังคับอื่นในส่วนที่มีบทบัญญัติไว้แล้วในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้แทน เพราะฉะนั้นกระผมเกรงว่าสภานี้เป็นสภาที่ผ่านกฎหมายเหมือนกัน แล้วก็ถ้าเป็นไปได้ กรรมการมีโอกาสที่จะแก้ได้โดยที่สมาชิกไม่สามารถจะแก้ได้นั้น กระผมจึงขอหารือกับทางกรรมการว่า น่าจะได้พิจารณาแก้ไข กระผมเพียงให้ข้อเสนอแนะครับ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมการ) : ขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ทางกรรมการได้ปรึกษากันแล้ว จะขอตัดความตอนท้ายนะครับ ซึ่งคงจะบรรเทาข้อสงสัยของท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ คือคำว่า “นอกจากจะได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัด” ตัดออกเลยครับนะครับ

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ผมขอประทานมติดครับ ที่กรรมาธิการขอเสนอ ตัดตอนท้ายของมาตรา ๗๖ ซึ่งใช้ข้อความว่า “นอกจากจะได้รับอนุมัติจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัด” ออกทั้งหมด อันนี้ถ้าท่านผู้ใดเห็นชอบด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๖๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: ท่านที่ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ตัดข้อความ ตอนท้ายของมาตรา ๗๖ นี้ออกตามที่คณะกรรมาธิการเสนอ ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภา อ่านต่อไป

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา): มาตรา ๗๗ มาตรา ๗๘ มาตรา ๗๙ มาตรา ๘๐ มาตรา ๘๑ และมาตรา ๘๒ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๓ มีการแก้ไข

นายมารุต บุณนาถ: ท่านประธานที่เคารพ เฉพาะมาตรา ๘๓ นี้ กระผมมีความสงสัย จะเรียนถามท่านกรรมาธิการ สำหรับข้อความในวรรคสองและวรรคหก ก่อนอื่นกระผมเห็นด้วย ในความใจกว้างของท่านกรรมาธิการที่เพิ่มข้อความว่า จะต้องมีการแจ้งข้อกล่าวหา และสรุป หลักฐานต่าง ๆ ที่สนับสนุนข้อกล่าวหาให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ เพื่อที่จะได้มีโอกาสชี้แจงและ นำหลักฐานมาพิสูจน์ ซึ่งเป็นการถูกต้องที่จะให้โอกาสเขาต่อสู้คดีได้อย่างเต็มภาคภูมิ แต่ กระผมสงสัยถ้อยคำอยู่ตอนหนึ่ง ที่ว่า โดยไม่ระบุชื่อพยาน อันนี้กระผมเห็นว่าเป็นการเปิด โอกาสที่ไม่กว้าง แต่กลับเป็นการปิดประตูผู้ที่ถูกกล่าวหาที่เขาจะต่อสู้คดีได้ถูกต้อง กระผม ขอเรียนถามว่า คำว่า “ไม่ระบุชื่อพยาน” นั้นท่านกรรมาธิการหมายถึงว่า จะไม่ระบุตัวโจทก์ ผู้กล่าวโทษข้าราชการนั้นใช่หรือไม่ หรือว่าเพียงแต่ไม่ระบุชื่อพยานที่เกี่ยวข้องในเรื่องนั้น เพราะตามหลักการของการต่อสู้คดีนั้น แม้แต่เป็นคดีอาญาของแผ่นดิน พนักงานอัยการก็ ยังต้องระบุชื่อผู้เสียหาย ผู้ร้องทุกข์กล่าวโทษเพื่อที่ผู้เป็นจำเลยจะได้ต่อสู้คดีโดยถูกต้อง ถ้า ท่านไม่แจ้งให้เขาทราบว่าใครเป็นเจ้าทุกข์ เขาจะต่อสู้คดีได้อย่างไร กล่าวหาว่าเขาคอร์รัปชัน เขาก็บอกเขาไม่ได้คอร์รัปชันที่ไหน ให้เงินใคร เมื่อไร ก็ต้องให้เขาต่อสู้คดีได้โดยถูกต้อง กระผม

LIART

ขอเรียนถามก่อนว่า เป็นการสมควรหรือไม่ ถ้าหากว่าท่านจะตัดคำว่า “โดยไม่ระบุชื่อพยาน” ออก อันนี้กระผมไม่ใช่มีความประสงค์จะคุ้มครองผู้ทุจริตอย่างไร แต่เราก็ต้องรับความจริงว่าผู้ทุจริตอาจถูกกลั่นแกล้งได้ ก็ควรเปิดโอกาสให้เขาต่อสู้คดีได้อย่างกว้างขวาง กระผมขอทราบ ชี้แจงก่อนครับ

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมาธิการ): ขอขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ และขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีความเกียรตินี้ได้ยกปัญหานี้ขึ้นเกี่ยวกับถ้อยคำที่ว่า “โดยไม่ระบุชื่อพยาน” นั้นก็เป็นปัญหาอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีความเกียรตินี้ได้กล่าวขึ้น และในการประชุมของคณะกรรมการก็ได้พิจารณาถึงปัญหานี้ว่า ควรจะระบุหรือไม่ เหตุผลในขั้นต้นที่กรรมาธิการได้ใช้ข้อความนี้ก็เนื่องจากเกรงว่าจะเป็นผลเสียแก่ผู้ที่จะต่อสู้นั่นเอง คือพยานหลักฐานที่นำมานั้น ผู้ที่ถูกกล่าวหาอาจจะมีอิทธิพล โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการฝ่ายปราบปราม ดังนั้นเพื่อที่ในขั้นต้น คือไม่ใช่เป็นชั้นอุทธรณ์ หรือร้องทุกข์นั้นจึงเจตนาว่าผู้ที่มากล่าวหาให้ปิดชื่อไว้ก่อน เพื่อที่จะให้พยานนั้นมีความเบาใจ ปัญหานี้ก็เป็นปัญหา ๒ ด้านนะครับ เป็นแต่เพียงว่าเราจะเลือกด้านไหน และถ้าหากว่าเรามองข้อเท็จจริงแล้ว กรณีการกล่าวหาที่นั่นมักจะเป็นผู้ที่มีอิทธิพล ด้วยเหตุนี้เองการระบุชื่อนั้นเองกลับจะเป็นอันตรายต่อพยานและในขั้นนี้เป็นขั้นต้นเท่านั้น แต่ถ้าในชั้นอุทธรณ์ฎีกานั้น เราจะมีวิธีการพิจารณาอีกอย่างหนึ่งต่างหากนะครับ กรรมาธิการยอมรับว่าเป็นปัญหา ๒ ด้าน และการที่กรรมาธิการเลือกโดยบอกว่าไม่ให้ระบุชื่อพยานนั้น ก็เกรงว่าพยานนั่นเองจะได้รับอันตราย เพราะการตั้งชื่อกล่าวหาในที่นี้ มักจะเป็นเรื่องซึ่งเกี่ยวกับข้าราชการที่ใช้อำนาจในทางปราบปราม ขอขอบคุณ

นายมารุต บุณนาค: ขอขอบคุณครับท่านกรรมาธิการ กระผมเห็นว่าปัญหานี้เป็นปัญหาใหญ่ แม้แต่ท่านกรรมาธิการเองก็ยังคงถกเถียงกันอยู่มาก กระผมเห็นว่าการเขียนกฎหมายนั้นควรคำนึงถึงความเป็นธรรมและเขียนให้เกิดความเป็นธรรมทั้งสองฝ่าย ไม่ใช่จะคุ้มครองฝ่ายใดฝ่ายหนึ่ง เรามองดูในด้านคดีอาญานั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจจะจับกุมบุคคลใดก็ต้องแจ้งข้อหาให้เขาทราบ ให้ทราบว่าใครเป็นเจ้าของทุกข์ ด้วยเหตุนี้กระผมจึงไม่เห็นด้วยทีเดียวที่จะมีถ้อยคำอันนี้ จริงอยู่ถึงแม้ว่าท่านจะได้กล่าวว่าในชั้นอุทธรณ์ให้มีการสืบพยานกันได้ อย่างเต็มที่นั้นนะ กระผมก็อ่านดูข้อความก็ยังไม่ปรากฏชัดว่าอยู่ในมาตราไหน กระผมเห็น

LIART

ว่าถ้าหากว่าไม่ให้โอกาสต่อสู้อย่างเต็มที่ ส่วนวนสอบสวนก็ยอมผูกมัดมาแต่แรก เป็นเหตุ
 จูงใจให้ผู้บังคับบัญชาเชื่อตามส่วนวนสอบสวน ผู้ซึ่งถูกกล่าวหาไม่มีโอกาสแก้โดยถูกต้อง
 เพราะฉะนั้นเพื่อไม่ให้เป็นการเสียเวลาแก่สภามากจนเกินสมควร กระผมจึงขอเสนอตัด
 ถ้อยคำว่า “โดยไม่ระบุชื่อพยาน” ออก ถ้าหากว่าท่านสมาชิกท่านใดเห็นด้วย ขอโปรดรับรอง
 ด้วยเพื่อสงวนเวลา

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายไสร็จ สุจริตกุล (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพเรื่องนี้เป็นเรื่องสำคัญ
 มากแล้วก็ปฏิบัตินี้มันจะเป็นอันตราย ที่กรรมาธิการเสนอไว้อย่างนี้นะครับ ต้องตอบคำถาม
 ของท่านเสียก่อนว่าโจทก์นั้นนะ ไม่ใช่พยาน ไม่ใช่คนธรรมดา ทางราชการเป็นโจทก์ครับ
 เพราะว่าทำความเสียหายให้แก่ทางราชการ แล้วก็ในการพิจารณาวินัยของข้าราชการนั้นนะ
 คนละเรื่องคนละแนวความคิดคนละปรัชญากับการพิจารณาในศาลนะครับ คิดที่ว่า ปล่อย
 คนผิด ๑๐ คนดีกว่าคนถูกคนเดียวไปขังไว้ล่ะ ไม่ได้ใช้ในราชการพลเรือนครับ เพราะว่าใน
 ราชการพลเรือนนี้ข้าราชการมีอำนาจมาก แล้วก็อาจที่จะกดขี่ข่มเหงเบียดเบียนหรือทำความ
 เสียหายให้แก่ส่วนรวมได้มาก เพราะฉะนั้นเราก็ใช้หลักว่าคนเลวคนทุจริตต้องเอาออกไป
 เสีย มีว ๆ ก็ยังต้องลงโทษได้ ทีนี้เมื่อพูดถึงว่าในข้อความจริงที่ปรากฏในการสอบสวนคดีทาง
 วินัยทางที่สำนักงาน ก.พ. ได้รับอยู่ ก็ปรากฏว่าพยานหลักฐานนี้ไม่ค่อยจะมีใครกล้าให้ปากคำ
 นะครับ แล้วยิ่งกว่านั้น พอยันกันเข้าจริง ๆ นี้เขาจะกลับคำที่ให้การเสียเป็นจำนวนมากทีเดียว
 ครับ เพราะฉะนั้นถ้าเมื่อสมมุติว่าให้ไประบุพยาน ก็จะไม่มีการมาช่วยให้การ แล้วก็เกรงว่า
 อย่างที่ท่านกรรมาธิการท่านหนึ่งบอกว่าพยานนี้ก็จะถูกอาฆาตหรือว่าถูกบีบที่หลัง ทีนี้กรรมาธิการ
 เลยเห็นว่าไม่ควร แล้วก็ไม่จำเป็นที่จะต้องใส่ชื่อพยานไว้ ข้าราชการนั้นจำเป็นจะต้องเป็น
 คนสุจริต ทุจริตนี้ไม่ได้ แล้วก็ให้เขาสงสัยก็ไม่ได้ แล้วคนที่สุจริตนะครับไม่ต้องหาพยาน
 หรอกครับ ไม่ต้องบอกอะไรเขาก็สามารถที่จะแก้ตัวของเขาได้ถ้าเมื่อเขาไม่ทุจริต ไม่มีทางที่
 จะไปทำอะไรเขาได้ นี่ผมก็ขอชี้แจงเพียงเท่านี้

นายมารุต บุณนาค: กระผมได้ฟังเหตุผลของท่านกรรมาธิการแล้วรู้สึกว่าคุณ
 ท่านถือระบบอย่างนั้นก็เป็นระบบเก่าแก่ที่มัดมือชกกันตลอดมา แล้วท่านก็ยังมัดมือชกกัน

LIRT

ต่อไป กระผมหมายถึงว่าเจ้าทุกข์ซึ่งรับมาร้องเรียนว่าข้าราชการผู้ใดเรียกร้องสินบนเข้าทำนองนั้น ถ้าท่านเพียงแจ้งว่าได้เรียกสินบนในคดีนั้น ๆ หรือเปล่าหรือว่าในการทำงานเรื่องนั้นหรือเปล่า โดยไม่ระบุให้เขาทราบวาเรียกสินบนจากใคร ที่ไหน เมื่อไร เขาจะแก้ตัวได้อย่างไร ถ้าหากว่าท่านถืออย่างนั้นแล้วก็เท่ากับว่าท่านยอมรับความจริงว่าในอดีตนี้ได้มีผู้ถูกกลโกง โดยไม่ถูกต้องมาเป็นจำนวนมากมาย และก็ยังคงมีอยู่ต่อไป กระผมก็ไม่อภิปรายอะไรมากนัก นอกจากให้ยืนยันตัดอันนี้ไปตามที่กระผมได้เสนอไว้ครับ

นายบุญมา วงศ์สุวรรณค์: ท่านประธานที่เคารพ เพื่อให้เข้าใจแจ่มแจ้ง อยากจะเรียนถามท่านสมาชิก คือคุณมารุตว่าถ้าตัดคำว่า โดยไม่ระบุชื่อพยาน ออกแล้ว ผลที่เกิดจะเป็นอย่างไร แปลว่าต้องระบุหรือไม่ หรือว่าเป็นดุลพินิจที่จะระบุก็ได้ไม่ระบุก็ได้

นายมารุต บุณนาค: กระผมเห็นว่าตัดคำว่า โดยไม่ระบุชื่อพยานก็เป็นดุลพินิจ ถ้าหากว่าแจ้งข้อหาให้เขาไม่ชัด เขาก็ต่อสู้ไม่ถูกต้องก็ยอมเป็นประเด็นที่เขาจะร้องต่อผู้บังคับบัญชาหรือต่อศาลปกครองซึ่งหากจะมีในอนาคตว่าการสอบสวนเป็นไปโดยไม่ชอบ คือแจ้งข้อหาให้เขาทราบอย่างคลุมเครือ กระผมก็ฝากแค่นี้โดยกระผมไม่ขอเพิ่มเติมว่าต้องระบุ ตัดคำว่า โดยไม่ต้องระบุชื่อพยาน ออกไป เมื่อแจ้งไม่ชัดมันก็เป็นเรื่องการแจ้งข้อหาที่คลุมเครือซึ่งอาจจะเป็นผลไม่ชอบต่อไปในอนาคตในการที่เขาจะต่อสู้คดีในชั้นอุทธรณ์หรือต่อศาลปกครองต่อไปครับ

นายบุญมา วงศ์สุวรรณค์: ท่านประธานที่เคารพ ถ้าอย่างนั้นกระผมขอเสนอหลอมช่อมอย่างนี้เพื่อให้มันแจ่มแจ้งว่าเป็นดุลพินิจแท้จริง เพราะเหตุว่าถ้าตัดออกเลย ๆ นะครับ กระผมไม่แน่ใจว่าจะเป็นดุลพินิจ เพราะฉะนั้นตอนนี้น่าจะเขียนว่า จะต้องให้แจ้งข้อกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนข้อกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุชื่อหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้ ถ้าอย่างนี้ก็ชัด ก็เป็นดุลพินิจที่แท้จริงครับ

นายอมร จันทรสุมบูรณ์ (กรรมาธิการ): ทางกรรมาธิการไม่ขัดข้องตามที่ท่านสมาชิกอาจารย์บุญมาเสนอครับ ที่จะเพิ่มความว่า โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: คุณมารุตว่าอย่างไรครับ เชิญ

LIRT

นายมารุต บุญนาค : ท่านประธานที่เคารพ กระผมไม่ขัดข้องครับ ตกลงประนี
ประนอมตามนี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานมติดครับ ท่านสมาชิกที่เห็น
ด้วยตามข้อตกลงของท่านอาจารย์บุญมากับกรรมวิธีการตกลงกันนะครับ โดยคุณมารุตก็ไม่
ขัดข้อง ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นให้แก้ไขความ
ในมาตรา ๘๓ ตามที่อาจารย์บุญมาเสนอและกรรมวิธีการเห็นชอบด้วย ขอเชิญท่านเลขาธิการ
รัฐสภาอ่านต่อครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๘๔ มีการแก้ไขมาตรา
๘๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๘๖ มีการแก้ไข มาตรา ๘๗ มีการแก้ไข มาตรา ๘๘ มาตรา ๘๙
มาตรา ๙๐ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕ การออกจากข้าราชการ มาตรา ๙๑ มีการแก้ไข

นายวิรัช อารมย์ดี : มาตรานี้กระผมได้ขอแปรญัตติเอาไว้ว่า ขอให้ข้าราชการ
ออกจากราชการเมื่อวันสิ้นอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์ แล้วก็ทางคณะกรรมวิธีการได้ตั้งข้อสังเกต
เอาไว้ครับ ว่าให้ไปแก้ไขในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ กระผมเลยถือโอกาสนี้ว่า
ในวาระขั้นต่อไป ขอให้กรุณาช่วยนำร่างพระราชบัญญัติข้าราชการบำเหน็จบำนาญมาพิจารณา
ต่อจากนี้ หรือว่าเป็นเรื่องด่วนด้วยครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : อันนี้มีอยู่ในข้อสังเกตของท่านกรรมวิธีการ
อยู่แล้วครับ ที่คุณวิรัชพูดที่จะเสนอญัตตินั้นเป็นอีกเรื่องหนึ่ง ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภา
อ่านต่อครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๙๒ มีการแก้ไข มาตรา

LIRT

๔๓ มีการแก้ไข มาตรา ๔๔ มีการแก้ไข มาตรา ๔๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๖ มีการแก้ไข มาตรา ๔๗ มีการแก้ไข มาตรา ๔๘ ไม่มีการแก้ไข หมวด ๕ ทวิ การร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ มาตรา ๔๘ ทวิ คณะกรรมการเพิ่มขึ้นใหม่ หมวด ๖ การอุทธรณ์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๔๙ มาตรา ๑๐๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๑ มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: มาตรา ๑๐๑ นี้ คุณมารุต บุญนาค ขอแปรญัตติตัดความในวรรคหนึ่งที่ว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” ออก คณะกรรมการไม่เห็นด้วย คุณมารุตขอสงวน ขอเชิญคุณมารุตครับ

นายมารุต บุญนาค: ท่านประธานที่เคารพ การที่กระผมได้สงวนคำแปรญัตติ ขอให้ตัดคำว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” ออกนั้นนะ ก็ด้วยเจตนาที่จะคุ้มครองประโยชน์ของข้าราชการชั้นผู้น้อยซึ่งมีเป็นเรือนแสน เพราะเหตุว่าคำว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” นั้นนะ ความจริงท่านนายกรัฐมนตรีก็ไม่ได้สั่งอะไร ไม่ได้ใช้ดุลพินิจอะไร ท่านก็สั่งตามมติของ ก.พ. ในทางข้อเท็จจริง ก.พ. ก็คณะกรรมการชั้นสูงสุดโอกาสที่จะพิจารณาใคร่ครวญกันอย่างละเอียดรอบคอบก็ย่อมจะไม่มี ยิ่งถ้าหากว่าสำนวนสอบสวนกระทำไปโดยไม่ถูกต้องมาแต่แรก ก็เป็นการยากที่ ก.พ. หรือท่านนายกรัฐมนตรีจะกลับความเห็นเป็นอย่างอื่น ด้วยเหตุนี้กระผมเห็นว่า ถ้าคำสั่งของนายกรัฐมนตรีถึงที่สุดนี้ก็เป็นการปิดประตูข้าราชการที่ถูกกล่าวโทษโดยไม่เป็นธรรม อันนี้เมื่อคำนึงถึงบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งมาตรา ๕๐ จะเห็นได้ชัดว่า มาตรา ๕๐ นั้น ได้เปิดโอกาสให้บุคคลที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมมีโอกาสที่จะร้องทุกข์ขอความเป็นธรรมได้ ประกอบกับ มาตรา ๑๑๒ ที่ได้มีบทบังคับที่จะให้มีการตั้งศาลปกครองเพื่อคุ้มครองประโยชน์ของประชาชน และข้าราชการในอนาคตถ้าหากว่ามีบทบัญญัติ คำว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” แล้ว ก็ย่อมเป็นการขัดต่อบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญทั้ง ๒ มาตรานั้น บทบัญญัติในเรื่องเกี่ยวกับศาลปกครองนี้ กระผมได้แปรญัตติไว้ในมาตราต่อๆ ไปด้วย คือมาตรา ๑๐๒ และบทเฉพาะกาลคือมาตรา ๑๑๓ ซึ่งกระผมจะได้อภิปรายโดยละเอียดเมื่อถึงมาตราเหล่านี้ นั้นจริงอยู่คณะกรรมการได้แสดงน้ำใจอันกว้างเห็นด้วยกับข้อแปรญัตติของกระผมเพียงครั้งเดียว โดยเติมคำว่า “เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น”

LIART

กระผมเห็นว่าถึงแม้จะเติมถ้อยคำเช่นนั้นก็จะเป็นการขัดแย้งกับคำว่าคำสั่งของคณะรัฐมนตรีให้เป็นถึงที่สุดนั่นเอง มันก็ยังขัดกันอยู่ในตัว และก็ไม่ว่าแต่เดี๋ยวกว่า สภาข้างหน้าหรือสภาหน้า ถ้าหากว่าจะออกกฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะมีบทบัญญัติที่จะให้มีโอกาสนำคำสั่งของนายกรัฐมนตรีซึ่งถึงที่สุดแล้วฟ้องศาลปกครองได้หรือไม่ กระผมจึงไม่เห็นด้วย จึงเห็นว่าการอย่างยิ่งที่จะตัดคำว่า "คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด" ออกเสีย เพื่อให้โอกาสแก่ผู้ถูกร้องทุกข์จะได้ดำเนินการต่อไปให้เขาได้รับความเป็นธรรมต่อศาลปกครองในอนาคต กระผมขอแถลงแค่นี้ก่อนครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมาธิการ): ขอบคุณท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้ขอแปรญัตติในเรื่องศาลปกครอง ซึ่งคณะกรรมการขอขอบคุณท่านเป็นอย่างมากที่พยายามจะให้ความคุ้มครองแก่ข้าราชการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้าราชการชั้นผู้น้อย แต่เหตุที่กรรมาธิการจำเป็นที่จะต้องเปลี่ยนถ้อยคำในมาตรา ๑๐๑ โดยเขียนแต่เพียงสั้น ๆ ว่า เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น ก็ด้วยเหตุผลว่าความคุ้มครองแก่ข้าราชการชั้นผู้น้อยนั้นจะสามารถสร้างให้สมบูรณ์ได้นั้น จำเป็นที่จะต้องอาศัยรายละเอียดเป็นจำนวนมาก ในหมวด ๖ ว่าด้วยการอุทธรณ์นั้น ความจริงเป็นเรื่องเฉพาะผู้ที่ถูกสั่งลงโทษ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเท่านั้น ตามระบบศาลปกครองนั้น คำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่เกี่ยวกับทั้งให้คู่และให้โทษนั้น ย่อมสามารถที่จะร้องเรียนต่อศาลปกครองได้ทั้งสิ้น นอกจากนั้นแล้วประชาชนก็อาจจะร้องเรียนต่อศาลปกครองได้ คณะกรรมาธิการจึงได้พิจารณาว่าถึงแม้ว่าจะยอมรับข้อความตามที่ท่านสมาชิกสภาผู้มิเกียรติเสนอ ซึ่งมีประโยชน์อย่างมาก คือเป็นการเร่งให้ศาลปกครองเกิด แต่วาทบัญญัติตามที่ท่านสมาชิกสภาผู้มิเกียรติได้เสนอนั้น ก็ยังให้ความคุ้มครองแต่เฉพาะในด้านวินัยและการถูกลงโทษเท่านั้น ในด้านอื่น ๆ นั้น ยังมีอีก ด้วยเหตุนี้เองกรรมาธิการก็ขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ และเพื่อที่จะให้เป็นไปตามความประสงค์ของท่านสมาชิก ก็ได้เพิ่มความไว้ในมาตรา ๑๐๑ ว่า "เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น" ซึ่งเป็นแนวแนะเฉพาะในเรื่องการถูกลงโทษหรือการสั่งให้ออกเท่านั้น แต่ระบบการร้องทุกข์ที่ถูกต้องนั้นควรมีในเรื่องอื่น ๆ อีก กระผมคิดว่ากระผมชี้แจงต่อท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเพียงเท่านี้ครับ

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมอยากจะขอสนับสนุนท่านสมาชิกที่แปรญัตติเอาไว้ เพราะว่าตามคำชี้แจงของคณะกรรมการนั้น กระผมรู้สึกว่ายังไม่ถูกต้องตรงประเด็นนัก ปัญหาอยู่ที่ว่าในมาตรา ๑๐๑ นี้ดูเผิน ๆ ก็ว่าเป็นการให้ความคุ้มครองกับข้าราชการให้อุทธรณ์ได้ แต่ความจริงแล้วมันไม่มีประโยชน์เท่าไรนัก ในเมื่อ ก.พ. วินิจฉัยแล้วแทนที่ ก.พ. จะสั่งเอง เพราะว่าประธาน ก.พ. นั้นก็คือนายกรัฐมนตรี แต่กลัวว่าจะมีความศักดิ์สิทธิ์ไม่เพียงพอ ก็ให้ประธาน ก.พ. สั่งในฐานะนายกรัฐมนตรี นี่เห็นชัดว่าความจริงแล้วอำนาจการพิจารณาอุทธรณ์นั้นอยู่ที่ ก.พ. ทั้งสิ้น เมื่อพิจารณาแล้วก็อาศัยอำนาจของนายกรัฐมนตรีในฐานะนายกรัฐมนตรี ไม่ใช่ในฐานะ ก.พ. ที่จะสั่ง เท่านั้นยังไม่พอยังขมวดไว้อีกว่า คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด ถ้าเขียนอย่างนี้แล้วนี้ผู้น้อยไม่มีทางที่จะได้ไปพึ่งปารมีศาล ถึงจะฟ้องขึ้นไปไม่มีทางเป็นอันขาด เพราะว่าคำสั่งของนายกรัฐมนตรีเป็นที่สุด เขียนไว้เป็นกฎหมายแล้ว ศาลจะไม่รับพิจารณา รับไว้ก็ไม่มีทางที่จะชนะแล้วท่านบอกว่าเขียนว่า เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น อันนี้ก็ช่วยขึ้น แต่กระผมขอกราบเรียนถามท่านกรรมการว่าศาลปกครองเมื่อไรจะเกิด ในระหว่างที่ยังไม่เกิดนั้นอะไรที่คุ้มครองข้าราชการชั้นผู้น้อย เพราะฉะนั้นการที่ท่านเดิมพรรคหลังนี้เข้าไป กระผมเห็นว่าไม่ได้ช่วยให้ดีขึ้นมาเลย ไม่ได้ก่อให้เกิดประโยชน์ในการที่จะให้ความคุ้มครองมากขึ้น กระผมเห็นว่าในเมื่อ ก.พ. มีอำนาจมากมายที่จะอาศัยอำนาจของนายกรัฐมนตรี ในฐานะนายกรัฐมนตรีได้อยู่แล้ว เพื่อความเป็นธรรมขอความกรุณาตัดพรรคหลังนี้ออกเสียเถอะครับ มันไม่จำเป็น ท่านมีอำนาจล้นมืออยู่แล้ว

นายอมร จันทรสมบูรณ์ (กรรมการ) : ขอขอบคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ขอขอบคุณท่านสมาชิกผู้มีเกียรติที่มีความกังวลเป็นอย่างมาก เพราะในส่วนตัวของผมเองนั้น ก็มีความกังวลอย่างยิ่ง ความคุ้มครองที่ให้อยู่ตามร่างพระราชบัญญัติฉบับนี้นั้นเป็นความคุ้มครองซึ่งตามความเห็นส่วนตัวของผมนั้นเป็นระยะชั่วคราว ความคุ้มครองในระยะนี้ตามโครงสร้างที่กำหนดไว้ก็อยู่ในมาตรา ๖ คือองค์ประกอบของผู้ที่จะมาเป็น ก.พ. นั้น องค์ประกอบของผู้ที่จะมาเป็น ก.พ. นั้น จะเห็นได้ว่าได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิมตามมาตรา ๖ อยู่ในหน้า ๒ ครับผม กล่าวคือจะต้องมีข้าราชการพลเรือนซึ่งรับราชการอยู่ไม่น้อยกว่า

LIRT

๓ คน และก็มีบุคคลภายนอกคือผู้ซึ่งทรงคุณวุฒิ ผู้ทรงคุณวุฒิในหลักราชการ ความคุ้มครอง
 ในขั้นนี้อาจจะยังไม่พอเพียง ดังนั้นในกรรมาธิการจึงได้เพิ่มเติมในหน้า ๔ มาตรา ๑๑ ใน
 หน้า ๔ มาตรา ๑๑ นั้นจะเห็นได้ว่า วรคสองนั้นคณะกรรมการได้เพิ่มองค์ประกอบ
 ของผู้ที่จะเป็น อ.ก.พ. วิสามัญซึ่งเกี่ยวกับเรื่องวินัย ให้มีการตั้งจากข้าราชการพลเรือนผู้ได้
 รับเลือกจากข้าราชการพลเรือน กล่าวคือจะมีตัวแทนของบุคคลซึ่งเป็นกลางคอยตรวจสอบ
 ในเรื่องวินัยนั้นเพื่อที่จะเสนอต่อ ก.พ. ความเป็นห่วงของท่านสมาชิกผู้มีเกียรตินั้นมีเหตุผล
 เพราะว่าโดยปกติแล้วในการวินิจฉัยนั้นจะต้องมีการวินิจฉัย ๒ ชั้น ตามปัจจุบันนี้เหลือ
 ชั้นเดียว ถึงแม้ว่าคณะกรรมการจะได้วางมาตรการทั้งในด้านองค์ประกอบของ ก.พ. และ
 ทั้งในด้านองค์ประกอบของ อ.ก.พ. วิสามัญในเรื่องวินัยก็ตาม แต่เนื่องจากว่าการที่จะสร้าง
 ระบบศาลปกครองขึ้นในเร็ววันนั้นจะทำได้ยาก มีกรรมาธิการบางท่านอาจจะให้ใช้ระบบ
 เรื่องราวร้องทุกข์เข้ามาแทนศาลปกครองก่อน ซึ่งกระผมก็เห็นด้วย แต่เนื่องจากว่ามีกรรมาธิการ
 ส่วนใหญ่ และความเห็นของบุคคลภายนอกนั้น อาจจะไม่ยอมรับความสำคัญอันนี้ ดังนั้น
 โครงสร้างของพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้นจึงเป็นอยู่ในลักษณะชั่วคราว
 นะครับ และพยายามที่จะวางมาตรการทั้งในด้าน อ.ก.พ. และ อ.ก.พ. วินัยไว้ให้ดีที่สุดเท่าที่
 จะทำได้ และกระผมคิดว่าโครงสร้างที่สมบูรณ์นั้น คงจะมาเร็ววันนี้ แต่ว่าจะมาได้เร็วหรือ
 มากน้อยเพียงใดหรือไม่ ย่อมแล้วแต่รัฐบาลข้างหน้า ขอขอบคุณครับ

นายมารุต บุญนาค ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอยืนยันว่ามาตรา ๑๐๑
 คำว่า "คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติ
 เป็นอย่างอื่น" เป็นข้อความที่ขัดกันอย่างชัดเจนตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติซึ่งได้สนับสนุน
 กระผมได้กล่าวไว้แล้ว กระผมยืนยันว่าควรจะต้องออกไปให้สิ้นไปเลย เพื่อจะให้โอกาสบุคคล
 ผู้ไม่ได้รับความเป็นธรรมมีสิทธิร้องเรียนต่อศาลปกครองได้ ซึ่งปัญหาศาลปกครองนั้น
 กระผมได้ขอแปรญัตติไว้ในมาตรา ๑๐๒ และมาตรา ๑๑๓ แล้ว สำหรับศาลปกครองมี
 ขอบเขตอำนาจแค่นั้นนั้นนะ ก็ย่อมเป็นที่เข้าใจกันอยู่ กระผมก็เข้าใจดีว่ามีขอบเขตมากซึ่ง
 สิทธิของผู้ไม่ได้รับความเป็นธรรมในการถูกลงโทษก็ย่อมเป็นสิทธิอันหนึ่งเหมือนกันใน
 บรรดาสิทธิทั้งหลายที่จะเสนอต่อศาลปกครองได้ ในประเด็นที่ท่านได้กล่าวไว้ในชั้นกรรมาธิการ

LIRT

ได้พิจารณาถึงปัญหาที่ว่า ถ้าหากไม่ได้รับความเป็นธรรมก็ควรจะมุ่งไปถึงเรื่องพระราชบัญญัติ เรื่องราวร้องทุกข์นั้น โดยที่กระผมมีประสบการณ์ในกฎหมายฉบับนั้น กระผมจะขออภิปรายสั้น ๆ ว่ามันไม่เกิดผลอะไรเลย เดิมนั้นข้าราชการที่ไม่ได้รับความเป็นธรรมมีสิทธิที่จะร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ตามมาตรา ๒๐ ของพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ได้ แต่เคยมีตัวอย่างข้าราชการชั้นเอกผู้หนึ่งได้ถูกไล่ออกจากราชการด้วยความไม่เป็นธรรมได้ร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์มีมติให้กลับเข้ารับราชการ ปรากฏว่านายกรัฐมนตรีไม่ยอมให้กลับเข้ารับราชการ จึงได้มีการฟ้องต่อศาลยุติธรรม ศาลยุติธรรมได้พิพากษาในคำพิพากษาฎีกาที่ ๘๑๘/๒๕๕๕ ซึ่งจอมพลท่านหนึ่งเป็นจำเลย ศาลได้ตัดสินว่า ศาลยุติธรรมไม่มีอำนาจก้าวล่วงไปเกี่ยวกับดุลพินิจของฝ่ายบริหารในการแต่งตั้งโยกย้ายถอดถอนข้าราชการได้เป็นอำนาจของศาลปกครองซึ่งยังไม่มีอยู่ในบ้านเมืองของเรา ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเห็นว่าความเห็นที่จะมุ่งไปสู่คณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์นั้นก็เป็นการอันหมดปัญหาไป ยิ่งกว่านั้นในรัฐบาลสมัยปี ๒๕๑๔ ก็กลับยกเลิกข้อความบางมาตราของพระราชบัญญัติเรื่องราวร้องทุกข์ตัดสิทธิไม่ให้ข้าราชการร้องทุกข์ต่อคณะกรรมการเรื่องราวร้องทุกข์ ด้วยเหตุนี้กระผมจึงเห็นว่าเป็นการจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องตัดคำว่า "คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด" ออกรวมทั้งข้อความที่คณะกรรมการสิทธิการได้เติมไว้ด้วย และกระผมจะได้ถือโอกาสอภิปรายเกี่ยวกับศาลปกครองในมาตรา ๑๐๒ และมาตรา ๑๑๓ ในโอกาสต่อไป กระผมขออภิปรายแค่นี้ก่อนครับ

นายกระจ่าง ธรรมโชติ : ท่านประธานที่เคารพ ผม กระจ่าง ธรรมโชติ ผมขอสนับสนุนท่านผู้แปรญัตติขอให้ตัดคำว่า "คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด" ออกครับ และขอไม่เห็นด้วยกับกรรมาธิการที่เติมคำว่า "เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น" ครับ ทั้งนี้ก็เพราะเหตุว่าคำสั่งของนายกรัฐมนตรีที่ได้เขียนไว้ในกฎหมายนี้เขียนไว้ชัดว่า ให้นายกรัฐมนตรีสั่งการไปตามมติของ ก.พ. ก็คือคำสั่งโดยพฤตินัยก็คือคำสั่งของ ก.พ. นั่นเอง เมื่อถึงที่สุดในชั้นบริหารเช่นนี้แล้ว ข้าราชการชั้นผู้น้อยหรือที่ถูกกลั่นแกล้งหรือว่าข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ดี ย่อมไม่ได้รับความเป็นธรรม ด้วยเหตุนี้ผมจึงขอให้ตัดออก ส่วนที่กรรมาธิการขอเพิ่มเติมคำว่า "เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่าง

LIART

อื่น” นั้นทำให้คลุมเครือ บัญญัติทำลายคำสั่งนายกรัฐมนตรี ไม่น่าจะมีผลบังคับ ก็ถ้าหากว่ามี ศาลปกครอง ศาลปกครองจะสั่งเป็นอย่างอื่นนี้ ผมเห็นว่าจะเหมาะกว่าครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานปรึกษาหารือครับ มาตรา ๑๐๑ ที่คุณมารุตขอแปรญัตตินี้ ที่ประชุมก็ได้อภิปรายมาพอสมควรแล้ว ถ้าท่านผู้ใดเห็นว่าควร จะปิดอภิปรายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๑ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นว่า ควรเปิดการอภิปรายต่อไป ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมส่วนใหญ่เห็นว่าควรปิด อภิปรายในมาตรา ๑๐๑ ผมขอประทานมติครับ ตามที่คุณมารุต บุนนาคขอแปรญัตติตัด ข้อความในมาตรา ๑๐๑ วรรคหนึ่งที่ว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” ออก ท่าน ผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔๗ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามร่างเดิม ที่ให้คงข้อความ ว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” ยังคงเอาไว้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าในมาตรา ๑๐๑ นี้ ที่ประชุมได้ลง มติตามที่คุณมารุตขอแปรญัตติ คือให้ตัดคำว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” ออก ขอให้ท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไปครับ มาตรา ๑๐๒

(นายไพจิตร เอื้อทวิกุล ได้ยกมือขึ้น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณไพจิตรก่อน

LIRT

นายไพจิตร เอื้อทวิกุล :ขอประทานโทษครับ มันยังมีประเด็นที่ว่า ในเมื่อได้ตัดออกแล้วนี้ ที่กรรมการเพิ่มไว้วรรคท้ายว่า “เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น” ยังจะคงไว้หรือไม่ กระผมสงสัยว่าจะอ่านไม่ได้ความนะครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมการ) : กระผมเข้าใจว่าตัดออกไปหมดแล้วครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ที่คุณมารุตเสนอญัตติแต่เพียงคำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมการ) : ครับ แต่ความว่า “เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น” นั้น เนื่องจากได้ตัดความว่า “คำสั่งของนายกรัฐมนตรีให้เป็นที่สุด” แล้ว เรื่องกรณียกเว้นก็ไม่มีครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เว้นแต่ ที่กรรมการขอร่างเพิ่มเติมเข้ามาขอตัดออกเหมือนกันหรือครับ

นายอมร จันทรมบูรณ์ (กรรมการ) : ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น ให้ตัดข้อความนี้ออกด้วย ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้นครับ

(มีสมาชิกยกมือ ๔๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้ตัดคำว่า “เว้นแต่กฎหมายว่าด้วยศาลปกครองจะบัญญัติเป็นอย่างอื่น” ออกเสียด้วย ในมาตรา ๑๐๑ เชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไปครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๐๒ ไม่มีการแก้ไข มีผู้แปรญัตติ มาตรา ๑๐๒ ทวิ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : มาตรา ๑๐๒ ทวินี้ คุณมารุต บุณนาค ขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ ขอเชิญคุณมารุต

นายมารุต บุณนาค : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขอสงวนเวลาโดยขอประทานอภิปรายเพียงสั้น ๆ โดยเหตุที่กระผมได้ทราบเรียนเมื่อสักครู่แล้วว่า ได้เคยมีเรื่องเกิดขึ้นฟ้องร้องยังศาลฎีกา และศาลฎีกาได้พิพากษาไว้ชัดเจนว่า ศาลไม่อาจจะก้าวล่วงไปในอำนาจของฝ่ายบริหาร เกี่ยวกับการโยกย้ายถอดถอนเลื่อนชั้นเลื่อนตำแหน่งของข้าราชการ ซึ่งเป็นดุลพินิจของฝ่ายบริหารได้ ซึ่งล้วนแต่เป็นอำนาจของศาลปกครอง ซึ่งยังไม่มีในบ้านเมืองของเราด้วยเหตุนี้เมื่อรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๒ ได้บัญญัติถึงศาลปกครองกระผมจึงเห็นเป็นสมควรที่จะได้เติมข้อความมาตรา ๑๐๒ ทวิ เพื่อให้ผู้ถูกลงโทษเห็นว่าตัวไม่ได้รับความเป็นธรรมในการวินิจฉัยตามมาตรา ๑๐๐ และมาตรา ๑๐๑ มีสิทธิฟ้องต่อศาลปกครองได้ภายใน ๑ เดือน นับแต่วันที่รับทราบคำวินิจฉัย เหตุที่กระผมได้กำหนดไว้เช่นนั้น กระผมก็ถือแบบอย่างที่ปรากฏอยู่ในประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาชญาที่ให้สิทธิแก่ผู้ต้องถูกประณามโทษ เมื่อได้รับคำวินิจฉัยจากคณะกรรมการอุทธรณ์ของกรมสรรพากรและกระทรวงการคลังแล้ว ย่อมมีสิทธิจะฟ้องต่อศาลยุติธรรมได้ภายใน ๑ เดือน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมและสอดคล้องกับบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญ อาจจะมีผู้ตั้งข้อสงสัยว่า เมื่อยังไม่มีศาลปกครองแล้ว จะกระทำได้อย่างไร ปัญหาที่กระผมได้กล่าวไว้ในมาตรา ๑๑๓ ทวิ โดยมีข้อความเป็นทำนองว่า ถ้าหากว่าขณะที่ยังไม่มีศาลปกครอง ก็ยังมีให้นำบทบัญญัติมาตรา ๑๐๒ ทวิ มาบังคับใช้ได้ กระผมขออภิปรายแค่นี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านกรรมาธิการมีอะไรจะชี้แจงไหมครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : สั้น ๆ ครับท่านประธาน กระผมคิดว่าเขียนไว้หรือไม่เขียนไว้มีผลเท่ากัน เมื่อตัดข้อยกเว้นออกแล้วก็ฟ้องกันได้ กระผมคิดอย่างนั้นก็เลยไม่รับ แล้วแต่สภาจะพิจารณาคำรับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านสมาชิกอภิปรายอีก กระผมขอประธานมติตามที่คุณมารุต บุณนาค ขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ ขึ้นมา ถ้าท่านผู้ใดเห็นด้วย ขอให้ไปรูดยกมือขึ้น

LIRT

(มีสมาชิกยกมือ ๒๘ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติตามที่คุณมารุตเสนอขอแปรญัตติเพิ่มความเป็นมาตรา ๑๐๒ ทวิ ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป.....

ผมนับจำนวนสมาชิกยังเห็นมี ๑๐๓ คน ยังครบองค์ประชุม

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : ลักษณะ ๔ ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๓ มีการแก้ไข ลักษณะ ๕ ข้าราชการพลเรือน รัฐพาณิชย์ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๔ มีการแก้ไข ลักษณะ ๖ ข้าราชการครู ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๕ มีการแก้ไข ลักษณะ ๗ ข้าราชการตำรวจ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๖ มีการแก้ไข ลักษณะ ๘ ข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๗ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๘ มีการแก้ไข

นายพนัส ลิ้มเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ กระผมได้รับมอบหมายจากท่านสมาชิกผู้มิเกียรติท่านผู้หนึ่งซึ่งมีฐานะจำเป็นต้องออกไปข้างนอก ให้เรียนถามท่านกรรมาธิการตั้งข้อสังเกตในมาตรา ๑๐๘ บังเอิญเป็นในข้อที่ไม่ได้มีการแก้ไข มาตรา ๑๐๘ (๓) คือว่า ข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษออกจากราชการ เมื่อได้รับอนุญาตจากรัฐมนตรีเจ้าสังกัดให้ลาออก ถ้าดูตามที่บัญญัติไว้เป็นเช่นนี้ ก็จะกลายเป็นว่าถ้าหากว่ารัฐมนตรีเจ้าสังกัดไม่อนุญาต คือยับยั้งไม่ให้ลาออก ข้าราชการประจำต่างประเทศพิเศษคนนี้ก็จะต้องถูกยับยั้งไปโดยไม่มีระยะเวลาจำกัด ซึ่งไม่เหมือนกับข้าราชการพลเรือนสามัญดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๙๒ คือว่าผู้บังคับบัญชาจะยับยั้งการขอลาออกได้เพียงเวลาจำกัดไม่เกิน ๓ เดือน แต่กรณีมาตรา ๑๐๘ (๓) นี้ ถ้ามองไปแล้วจะกลายเป็นยับยั้งโดยไม่มีเวลาจำกัดจะเป็นเช่นนั้นหรือไม่

นายประวิณ ณ นคร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ มาตรา ๑๐๘ (๓) นี้เขียนไว้เหมือนอย่างกฎหมายเดิมที่ใช้อยู่ครับ เขียนเหมือนกับข้าราชการการเมือง จึงเป็นเรื่องเขียนตามกันไปอย่างนั้นเองครับ ขอบพระคุณครับ

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดสงสัย ขอให้ผ่าน. ขอเชิญท่าน
เลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : บทเฉพาะกาล ไม่มีการแก้ไขมาตรา
๑๐๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๐ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๑ มีการแก้ไข

พันเอก สมคิด ศรีสังคม : ท่านประธานที่เคารพ ในมาตรา ๑๑๑ (๒) หน้า ๓๖
ซึ่งมีข้อความดังต่อไปนี้ “(๒) ข้าราชการพลเรือนวิสามัญประจำผู้ใดดำรงตำแหน่งผดุงครรภ์
อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา และมีคุณสมบัติทั่วไปตามมาตรา
๒๓ ให้ผู้นั้นเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญตามพระราชบัญญัตินี้โดยให้ได้รับเงินเดือนใน
อัตราเท่ากับเงินเดือนที่ได้รับอยู่” ข้อนี้ผู้ที่ดำรงตำแหน่งผดุงครรภ์ได้มีข้อสงสัยว่า เมื่อ
พระราชบัญญัตินี้ประกาศใช้ในราชกิจจานุเบกษาแล้ว อายุราชการของบุคคลเหล่านี้ซึ่งแปร
สภาพมาจากข้าราชการพลเรือนวิสามัญเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนั้นจะต่อกันหรือไม่
อันนี้ก็เพื่อให้ท่านผู้ที่ดำรงตำแหน่งผดุงครรภ์นี้ได้คลายความกังวล ก็อยากจะขอความกรุณา
ให้ท่านกรรมาธิการได้กรุณาชี้แจงเรื่องนี้ด้วยว่า อายุราชการนั้นจะต่อกันเพียงใดหรือไม่
ขอขอบคุณครับ

นายประวิณ ณ นคร (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ อายุราชการของ
ข้าราชการพลเรือนวิสามัญที่ได้ยกฐานะเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญนั้น ได้มีพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญมาตรา ๒๓ บัญญัติไว้ว่า ข้าราชการวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้
ยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญได้ ให้นับเวลาระหว่าง
ที่เป็นข้าราชการวิสามัญนั้นติดต่อกับข้าราชการสามัญเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ เพราะ
ฉะนั้นอันนี้นับได้ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญอยู่แล้ว ไม่ต้องเขียนในพระราชบัญญัติ
ระเบียบข้าราชการพลเรือนอีกครับ ขอขอบคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไป

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๑๒ มีการแก้ไขมาตรา
๑๑๒ ทวิ คณะกรรมาธิการเพิ่มขึ้นใหม่

LIRT

นายชูวงศ์ ฉายะบุตร : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมมีความสงสัยในมาตรา ๑๑๒ ทวิ ว่าทำไมต้องใช้ระยะเวลาถึง ๓ ปีในเมื่อในมาตรา ๑๑๒ ใช้เวลาเพียง ๑ ปี แล้วก็ในเรื่องมาตรา ๑๑๒ ทวินี้อ้างมาตรา ๔๒ ทวิ ซึ่งเป็นเรื่องเกี่ยวกับการแต่งตั้งผู้ดำรงตำแหน่งระดับ ๗-๘-๙ และ ๑๐ นะครับ ขอความกรุณาช่วยชี้แจงครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ ที่เขียนว่าไม่เกิน ๓ ปีนะ ไม่ได้หมายความว่าต้องถึง ๓ ปี และก็กรรมการคิดว่ากฎหมายฉบับนี้นั้น คนที่จะใช้กฎ ก.พ. ก็คือรัฐบาลที่ได้รับมาจากการเลือกตั้ง ก็ให้โอกาสการทำกฎ ก.พ. ในเรื่องนี้นั้นอาจจะใช้เวลานาน แต่ก็มิใช่คิดเส้นไว้ว่าไม่ควรจะนานเกิน ๓ ปี อาจจะ ๑ ปี ๑ เดือน หรือ ๒ เดือน ๓ เดือน ก็แล้วแต่รัฐบาลใหม่ เขียนไว้เพื่อรัฐบาลใหม่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณชูวงศ์ครับ

นายชูวงศ์ ฉายะบุตร : ผมมีความสงสัยว่ามาตรา ๑๑๒ กับมาตรา ๑๑๒ ทวินี้นะครับ คือถ้าพูดถึงระยะเวลาที่จะกำหนดตำแหน่งอะไรต่าง ๆ แล้วนั้นก็ไม่น่าจะแตกต่างกันนะครับ ทำไมไม่เขียนในมาตรา ๑๑๒ ว่าไม่เกิน ๓ ปีนะครับ อย่างนี้บ้าง ทำไมไม่เขียนให้เหมือนกันครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านกรรมการครับ คุณโสรัจครับ

นายโสรัจ สุจริตกุล (กรรมการ) : ท่านประธานครับ ที่เขียนไว้ ๓ ปี ในมาตรา ๑๑๒ ทวินั้นนะ เพราะว่าในกรรมการคิดกันว่า การที่จะเปลี่ยนผู้ดำรงตำแหน่งทางบริหารนะครับ ไม่ใช่ว่าอยู่ ๆ จะไปเปลี่ยนได้ง่าย ๆ แล้วก็ยังมีข้อสังเกตบอกว่า ให้ ก.พ. นะ ช่วยพัฒนาคือฝึกอบรม และก็จัดแจงหาให้นักบริหารทั้งหลายมีความรู้ในด้านบริหารที่จะสามารถผลัดเปลี่ยนกันได้ จึงได้ให้เวลาไว้ อันนี้ก็บางคนก็จะขอปีหนึ่ง บางคนก็จะขอ ๒ ปีครับ แต่กรรมการเห็นว่าน่าจะให้เวลาไว้บ้าง เพราะว่าการทำงานที่พัฒนานักบริหารขึ้นมานี้อาจจะต้องมีการเตรียมการต่าง ๆ ต้องใช้เวลาอยู่บ้างครับ เพราะฉะนั้นจึงได้ขออนุญาตไว้ให้เป็น ๓ ปี แต่อาจจะเร็วกว่านี้ก็ได้อีกครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ถ้าไม่มีท่านผู้ใดสงสัย ผมขอให้ท่านเลขาธิการ

LIRT

รัฐสภาอ่านต่อไปครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๑๓ ไม่มีการแก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณมารุตครับ

นายมารุต บุณาค : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ มาตรา ๑๑๓ นี้ กระทบได้ขอแปรญัตติไว้เป็นมาตรา ๑๑๓ ทวิ ข้อความที่แปรญัตติปรากฏอยู่ในหน้า ๔ ซึ่งมีข้อความว่า "ในระหว่างที่ยังมิได้มีพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลปกครองตามความในมาตรา ๒๑๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย สภิติการฟ้องคดีต่อศาลปกครองของผู้ถูกลงโทษ ตามความในมาตรา ๑๐๒ ทวิ ยังไม่ทำให้ใช้บังคับ" เหตุผลเพราะเหตุที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กรุณาเห็นด้วยกับที่กระทบแปรญัตติในมาตรา ๑๐๒ ให้ความคุ้มครองแก่ผู้ถูกลงโทษในการจะฟ้องคดีต่อศาลปกครองได้ภายใน ๑ เดือน ด้วยเหตุนี้ ข้อความในมาตรา ๑๑๓ ทวิ จึงจำเป็นจะต้องมีเพื่อให้สัมพันธ์กับมาตรา ๑๐๒ ทวิ มิฉะนั้นแล้วผู้ถูกลงโทษก็จะมีศาลปกครองฟ้อง จะเป็นเหตุให้สภาต้องรีบเร่งออกกฎหมายศาลปกครอง ปัญหาการตั้งศาลปกครองนั้นเป็นปัญหาใหญ่ ซึ่งท่านกรรมาธิการก็ได้ชี้แจงแล้ว จึงเป็นเรื่องของรัฐบาลสมัยหน้า ด้วยเหตุนี้จึงจำเป็นจะต้องมีบทเฉพาะกาลอันนี้ไว้เพื่อรอศาลปกครองซึ่งจะมีในอนาคต จึงเป็นเรื่องที่ตัดไม่ได้ จำเป็นจะต้องเพิ่มขึ้น กระทบขอขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านกรรมาธิการ คุณเฉลิมชัยครับ

นายเฉลิมชัย วลีนนท์ (กรรมาธิการ) : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อสักครู่นี้สภาได้มีมติรับข้อแปรญัตติที่คุณมารุตขอเพิ่มในมาตรา ๑๐๒ ทวิ แล้ว ฉะนั้นคำขอเพิ่มในมาตรา ๑๑๓ ทวิ คณะกรรมาธิการไม่ขัดข้อง แล้วก็ขอแสดงความขอบคุณไว้ด้วยที่คุณมารุตได้ยกร่างได้รอบคอบดี ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : จะมีท่านผู้ใดอภิปรายอีกไหมครับ

(ไม่มีสมาชิกขออภิปรายอีก)

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปรายอีกต่อไป ผมขอ
ประธานมติตามที่คุณมารุตขอแปรญัตติเพิ่มความในมาตรา ๑๑๓ ทวิ ขึ้นมานี้ ถ้าท่านผู้ใด
เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือเป็นส่วนมาก)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอให้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมได้ลงมติให้เพิ่ม มาตรา
๑๑๓ ทวิ ตามที่คุณมารุต บุณนาคนเสนอ ขอให้ท่านเลขาธิการรัฐสภาอ่านต่อไปครับ

นายประสิทธิ์ ศรีสุชาติ (เลขาธิการรัฐสภา) : มาตรา ๑๑๔ ไม่มีการแก้ไข มาตรา
๑๑๕ ไม่มีการแก้ไข มาตรา ๑๑๖ ไม่มีการแก้ไข บัญชีอัตราเงินเดือน มีการแก้ไข

(ไม่มีสมาชิกขออภิปราย)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านผู้ใดอภิปราย ถือว่าการอภิปราย
เป็นอันยุติ ขอเชิญท่านประธานกรรมาธิการ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมการ) : ท่านประธานครับ เนื่องจาก
มติที่ได้แก้ไขไปหลายอันมีความเกี่ยวข้องกับมาตรา ๙๔ คือถ้าหากว่าจะปล่อยให้ออกไปเป็น
อย่างนี้แล้วก็เกิดจะไปขัดกันขึ้นอีก กรรมาธิการจึงเสนอบอกว่า ในมาตรา ๙๔ นี้เติมไป
บอกว่า ถ้าหากว่ามติเป็นอย่างนี้แล้วก็ต้องมาสอดคล้องต้องกันกับมาตรา ๙๔ เรื่องจะ
ระบุพยานหรือไม่ ระบุพยานต้องให้ออกาสผู้กล่าวชี้แจงแนะนำหาหลักฐานเข้าสืบแก้ข้อกล่าว
หาด้วย จึงขอให้ได้กลับมาพิจารณามาตรา ๙๔ อีกที ถ้าสภาเห็นด้วยก็จะชี้แจงว่าควรจะได้
อย่างไรแก้อย่างไรให้กลมกลืนกัน เพราะฉะนั้นถ้าสภาอนุญาตกรรมาธิการก็จะได้เสนอข้อ
แก้ไข

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ในเรื่องบัญชีอัตราเงินเดือนของข้าราชการ
พลเรือนมีคุณสุนทร มาศดิตถ์ และคุณกระจำง ชรรษชาติ ขอแปรญัตติแก้บัญชีอัตราเงินเดือน

LIRT

โดยให้เพิ่มเงินให้แก่อัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนอีกชั้นละ ๓๐๐ บาท ทุกชั้นตั้งแต่ระดับ ๑ ถึงระดับ ๕ กรรมการไม่เห็นด้วย ขอเชิญคุณกระจำ

นายกระจำ ธรรมโชติ : ท่านประธานที่เคารพ กระผม กระจำ ธรรมโชติ ที่กระผมมีเหตุผลที่จะแถลงในการสงวนคำแปรญัตติ เพราะกระผมเห็นว่าปัญหานี้เป็นปัญหาสำคัญเกี่ยวกับความอยู่รอดของข้าราชการชั้นผู้น้อย ควรที่สภาแห่งนี้จะได้รับการวินิจฉัยอีกครั้งหนึ่ง ดังที่กระผมกราบเรียนต่อไปนี้ครับ โดยที่เรายอมรับกันทั่วไปแล้วว่าการครองชีพของข้าราชการชั้นผู้น้อยอยู่ในภาวะที่จะเดือดร้อนและลำบากอย่างแสนสาหัสและไมอาจที่จะทนได้ เพราะค่าครองชีพสูงขึ้นทุกวัน ทั้งที่คุณค่าความเดือดร้อนดังกล่าวขึ้นทุกวัน ดังนั้นกระผมเห็นว่าเงินเดือนที่ข้าราชการชั้นผู้น้อยได้รับความกรุณาปราณีจากรัฐบาลไม่สามารถจะมาใช้จ่ายจุนเจือครอบครัวเกี่ยวกับความดำรงชีพอันจำเป็นคือปัจจัยสี่ได้ เป็นผลให้ข้าราชการชั้นผู้น้อยได้รับความเดือดร้อนโดยทั่วกัน ด้วยเหตุนี้กระผมจึงขอเพิ่มเงินเดือนให้ข้าราชการชั้นผู้น้อยตั้งแต่ระดับ ๑ ถึงระดับ ๕ ชั้นละ ๓๐๐ บาท ทั้งนี้เพื่อความอยู่รอดของข้าราชการชั้นผู้น้อย แต่ปรากฏว่าพนักงานรัฐวิสาหกิจซึ่งได้รับเงินเดือนและเงินช่วยค่าครองชีพสูงกว่าข้าราชการในระดับเดียวกันเสียอีกได้คนละ ๓๐๐ บาท ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้ลงมติไปเมื่อเร็ว ๆ นี้ ทั้งนอกจากนั้นยังได้รับโบนัสอีกด้วย ข้อนี้แสดงให้เห็นว่ากฎหมายไม่ได้ให้ความสำคัญเป็นธรรมแก่ข้าราชการชั้นผู้น้อย ทั้งที่เงินจำนวนดังกล่าวก็เป็นเงินงบประมาณของแผ่นดินเช่นเดียวกัน และในขณะที่ปรากฏว่าพนักงานรัฐวิสาหกิจก็ได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพขึ้นอีกคนละ ๓๐๐ บาท ทั้งนี้เกิดจากการเรียกร้องสิทธิและใช้กำลังเป็นเครื่องต่อรองต่อรัฐบาลและรัฐวิสาหกิจจนเป็นผลสำเร็จ รัฐบาลก็จำเป็นต้องยอมให้เพราะเกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แต่ข้าราชการชั้นผู้น้อยไม่เคยประพฤติเช่นนั้น กระผมเห็นว่าไม่ใช่ประเพณีเช่นนั้นกลับไม่ได้รับเหลียวแลถูกทอดทิ้ง ทั้งไม่ได้รับสวัสดิการจากรัฐบาลเท่าที่ควรเพื่อให้อยู่รอดได้ ด้วยความลำบากอันนี้กระผมจึงขอแปรญัตติให้ข้าราชการชั้นผู้น้อย ความจริงครั้งแรกกรรมการโดยความเคารพต่อกรรมการ กรรมการก็เห็นด้วยที่จะเพิ่มให้ แต่กรรมการเห็นว่าเป็นการบังคับรัฐบาลในสมัยนี้หรือในสมัยหน้า จึงไปเพิ่มมาตรา ๒๖ ทวิขึ้น ผู้แปรญัตติเห็นว่าการที่กรรมการเพิ่มมาตรา ๒๖ ทวิ ขึ้นนั้นเป็นการไปรยายาหอมให้แก่ข้าราชการชั้นผู้น้อย

มากกว่า เพราะคำในมาตรา ๒๖ ที่ว่านั้นเป็นคำว่าจะทำก็ได้หรือไม่ทำก็ได้ออกพระราชกฤษฎีกาตามหลังมาแล้วอีกประการหนึ่งกรรมาธิการอ้างว่าไม่มีเงินงบประมาณพอที่จะให้ข้าราชการชั้นผู้น้อย กระทบเห็นว่าข้ออ้างนั้นอ้างกันมานานตั้งที่สิบกว่าปีแล้ว อะไร ๆ ก็ไม่มีเงินพอ แต่ตรงกันข้าม ถ้าหากรัฐบาลมีวิธีการรัดกุมเกี่ยวกับการเก็บภาษีก็ดี การจัดรัฐวิสาหกิจก็ดี ก็สามารถที่จะนำเงินจำนวนนั้นมาชดเชยให้แก่ข้าราชการชั้นผู้น้อยได้เหมือนกัน แต่กรรมาธิการเห็นว่าไม่สามารถทำได้อยู่นั่นเอง กระทบจึงสงวนคำแปรญัตติไว้ตั้งที่กราบเรียนต่อสภาแห่งนี้แล้ว เมื่อเหตุการณ์เป็นดังนี้กระทบคิดว่าสักวันหนึ่งข้าราชการชั้นผู้น้อยเขาอาจจะเรียกร้องความเป็นธรรมอะไรขึ้นมาอีกก็ได้ มันจะทำให้เกิดความไม่เป็นธรรมขึ้นในสังคมก็ได้ แต่ในโอกาสเดียวกันกรรมาธิการกลับเพิ่มเงินเดือนให้ข้าราชการการเมือง อย่างนายกรัฐมนตรีเพิ่มเป็นค่าครองชีพ ๕๐,๐๐๐ บาท รัฐมนตรีช่วยว่าการ ๔๐,๐๐๐ บาท อันนี้แสดงให้เห็นว่ายังเป็นห่วงข้าราชการการเมืองในชั้นสูงอยู่ อีกประการหนึ่งตามมาตรา ๒๖ ทวิ ที่กรรมาธิการเพิ่มขึ้นนั้นใช้คำว่า "อาจได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพชั่วคราวตามภาวะเศรษฐกิจ ทั้งนี้ตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา" นั้น กระทบเห็นว่าไม่มีผลบังคับใช้ทันที เขียนกฎหมายไว้จะทำก็ได้ ไม่ทำก็ได้ ใครจะทำไม่ กระทบคิดว่าอย่างนั้น แต่ตรงกันข้าม ข้าราชการชั้นผู้ใหญ่ก็ดี ก็อาจจะได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพพอที่จะอยู่ได้พอสมควรอีกประการหนึ่งกรรมาธิการเห็นในหลักการเบื้องต้นว่า ข้าราชการเงินเดือนตั้งแต่ ๖,๐๐๐ บาทขึ้นไป ไม่ควรจะให้เพิ่มให้ จะเพิ่มให้ต่ำกว่า ๖,๐๐๐ บาทลงมา เพิ่มคนละ ๓๐๐ บาท คือเห็นด้วยในหลักการ กระทบก็เห็นด้วย แต่กรรมาธิการได้เรียกกระทบไปชี้แจงอีกครั้งหนึ่งบอกว่าไม่มีเงิน กระทบจึงได้สงวนไว้ตั้งที่ได้กราบเรียนมาแล้วแต่ข้างต้น ด้วยเหตุผลดังกล่าว กระทบไม่เห็นด้วยกับความเห็นของกรรมาธิการอย่างยิ่ง เพราะว่าอาจจะไม่เกิดความไม่เป็นธรรมในสังคมเมื่อคำนึงถึงภาพการณ์ในปัจจุบันแล้ว แล้วเป็นการไปรยายทอดให้ข้าราชการชั้นผู้น้อยมากกว่า ฉะนั้นเพื่อความไม่เป็นธรรม กระทบใคร่ขอวิงวอนต่อท่านสมาชิกผู้ทรงเกียรติในสภานี้ได้ให้ความกรุณาปราณีแก่ข้าราชการชั้นผู้น้อยอีกครั้งหนึ่ง เพื่อให้จารึกในประวัติศาสตร์ว่า สภานี้มีความกรุณาปราณีแก่ข้าราชการชั้นผู้น้อย ขอขอบคุณครับ

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานกรรมาธิการ) : ประธานที่เคารพ คำแปรญัตติ

LIART

นี้กรรมการรับไม่ได้จริง ๆ เพราะเหตุว่ากรรมการนี้ไม่ใช่รัฐบาล เพราะเป็นกรรมการของสภา การเพิ่มเงินเดือนอย่างที่ขอ ไปนั่งคำนวณกันดูมันตกราว ๆ ๒,๐๐๐ ล้านบาทต่อปี ๒,๐๐๐ ล้านบาทต่อปีนี้ต้องไปตามกระทรวงการคลังเสียก่อนว่าเก็บภาษีเพิ่มอีกสัก ๒,๐๐๐ ล้านบาทได้ไหม มันก็ไม่มีโอกาสจะไปตามกัน กรรมการก็คิดว่า อัยอย่างนั้นเลย ถ้ามันจะมีการเดือร้อนกันขึ้นก็เพิ่มมาตรา ๒๖ ทวิไว้ให้ สภานี้ก็เห็นชอบมาแล้ว การที่จะมาใช้พระราชกฤษฎีกาตามมาตรา ๒๖ ทวินั้น รัฐบาลจะต้องไปดูเงินในคลังของตัวเสียก่อนว่าพอไหม ถ้าจะเพิ่ม ๓๐๐ บาทต่อเดือน ถ้าไม่พอมันจะอย่างไร มันก็ไม่มีเงินจ่าย มันก็ต้องดูข้าราชการออกกัน อย่าง พ.ศ. ๒๕๗๕ มันก็มีเท่านั้น แล้วกรรมการจะล่วงเกินไปจนกระทั่งถึงว่าบังคับว่า ฉันออกกฎหมายต้องเอา รัฐบาลก็จะเสนอมาขอเก็บภาษี แล้วมันก็หนีไม่พ้นเป็นงูกินหาง แล้วคนที่เดือร้อนก็คือไม่ใช่คนเป็นข้าราชการซึ่งมีมากกว่าข้าราชการราว ๆ ๓๔ ล้านคน คือเขาคิดกันรอบคอบ ไม่ใช่ไม่เห็นด้วย ไม่ใช่ไม่เป็นธรรมอะไร ไม่ได้คิดทรอก คิดว่าเรามีสตางค์จ่ายหรือไม่ ก็เมื่อไม่มีเราจะมาบังคับให้รัฐบาลว่าต้องจ่าย จะเอาสตางค์ที่ไหนมาจ่าย ใครเป็นก็จ่ายไม่ได้ กรรมการมีเหตุผลเพียงเท่านี้จึงไม่รับคำแปรญัตติ แล้วก็ชี้แจงท่านสมาชิกว่า จะให้เพิ่มก็ตามใจนะครับ เป็นอำนาจ แต่จะไม่ให้เพิ่มผมก็มีเหตุผลเพียงเท่านี้ละ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณชนะครับ

นายชนะ รุ่งแสง : ขอบพระคุณครับ ท่านประธานที่เคารพ ด้วยความตั้งใจต่อท่านสมาชิกผู้ขอแปรญัตติ และด้วยความตั้งใจต่อข้าราชการทุกระดับเงินเดือน แต่จะอย่างไรก็ตามสภาชุดนี้หรือรัฐบาลนี้ก็ไม่ได้เป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมฯ พ.ศ. ๒๕๑๘ รัฐบาลที่จะมาอีก ๔๐ วันข้างหน้าจะเป็นผู้เสนอร่างพระราชบัญญัติงบประมาณเพิ่มเติมฯ พ.ศ. ๒๕๑๘ ฉะนั้นผมว่าเรื่องนี้เป็นเรื่องเป็นภาระหน้าที่ของรัฐบาลชุดต่อไปที่จะมาอีก ๔๐ วันข้างหน้า ซึ่งท่านจะพิจารณาทั้งสภาพความเป็นอยู่ทางเศรษฐกิจของข้าราชการและในเวลาเดียวกันท่านก็ต้องคำนึงถึงรายได้ของประชาชน อันจะตั้งในงบประมาณเพิ่มเติมฯ พ.ศ. ๒๕๑๘ ต่อไป ฉะนั้นผมขอถือว่าเป็นเรื่องของรัฐบาลหน้าที่จะมาในอนาคต ขอขอบคุณ

LIRT

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นด้วยกับท่านสมาชิกที่ได้แปรญัตติและสงวนไว้ แต่ก็เห็นด้วยกับท่านกรรมาธิการว่าสภานี้ไม่ควรที่จะไปเพิ่มอัตราเงินเดือน ความจริงนี้กระผมคิดว่ามีความจำเป็นที่จะต้องเพิ่ม และรัฐบาลสามารถเพิ่มได้เวลานี้เงินล้นคลัง ท่านไม่ทราบจะเอาไปใช้ทำอะไรอยู่แล้ว และความจริงถ้าหากสภากับรัฐบาลนี้ไม่ได้อยู่กันคนละโลก เราน่าที่จะหาทางตกลงกันไปได้นานแล้วหรืออย่างน้อยที่สุดถ้าวันนี้มีท่านรัฐมนตรีที่เกี่ยวข้องกับทางการเงินการคลังมาอยู่ที่นี้ เราก็ยังพอจะเรียนถามท่านได้แต่ในรูปการณ์ปัจจุบันนี้ กระผมคิดว่าเห็นใจด้วยทุกอย่าง แต่ว่าสภานี้ไม่มีทางทำอะไรได้

นายศักดิ์ สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ อัตราเงินเดือนซึ่งทางคณะกรรมการระบุไว้นี้ กระผมคิดว่าชอบด้วยเหตุผลทางเศรษฐกิจ ตามภาวะตลาดของแรงงานในปัจจุบัน เมื่อเปรียบเทียบระหว่างส่วนรัฐบาลและส่วนเอกชน กระผมคิดว่าเราจะเปลี่ยนไปโดยเหตุผลอย่างอื่นมันเป็นไปได้หรือครับ อันนี้ต้องใช้เหตุผลทางเศรษฐกิจ กระผมคิดว่าภาวะตลาดแรงงาน ภาวะเศรษฐกิจของประเทศ กระผมคิดว่าเมื่อเปรียบเทียบระหว่างเอกชนกับรัฐบาล กระผมว่าเป็นอัตราที่เหมาะสมมาก ขอขอบคุณครับ ท่านประธาน

นายพนัส สิมะเสถียร : ท่านประธานที่เคารพ ผมใคร่ขออภิปรายสนับสนุนท่านกรรมาธิการครับ นอกจากปัญหาที่ท่านประธานกรรมาธิการได้ชี้แจงว่า การแปรญัตติเพิ่มขึ้นตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอและสงวนไว้ จะเป็นเรื่องเกี่ยวกับเงินจำนวนมาก และจะมีปัญหาว่าทางรัฐบาลก็ไม่รับทราบว่าจะมีความสามารถในเรื่องทางการเงิน จะรับภาระสองพันสามพันล้านบาทได้หรือไม่ครับ นอกจากนั้นผมยังเห็นต่อไปอีกว่า บัญชีอัตราเงินเดือนที่ปรากฏในร่างเดิม หรือในร่างเดิม หรือในร่างฉบับแก้ไขใหม่นี้เป็นอัตราที่มีหลักการอยู่อย่างหนึ่งคือว่า การขึ้นเงินเดือนแต่ละขั้นนั้นเราได้พยายามกำหนดว่าขึ้นเป็นอัตราร้อยละ ซึ่งจะคงที่ คือประมาณ ๖ หรือ ๕ เปอร์เซ็นต์เศษ ๆ หรือถ้าหากว่าท่านลองพลิกดูบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ถ้าหากว่าไปบวก ๓๐๐ บาททุกขั้นในระดับที่ ๑ ถึงระดับที่ ๕ หลักการที่เราพยายามจะเพิ่มเงินเดือนแต่ละขั้นในอัตราร้อยละที่คงที่นั้นจะเสียไป อันนี้เป็นประการที่ ๑ ซึ่งคิดว่าเป็นข้อบกพร่องที่จะทำให้หลักการเดิมที่เราทำไว้คืออยู่แล้วกลับต้องเสียไปประการที่ ๒ ทำไม่ถึงจะมาหยุดบวกค่าครองชีพให้เพียงผู้ดำรงตำแหน่งในระดับ ๕ ถ้าหาก

LIART

ท่านพลิกดูท่านจะนึกว่าคนที่ดำรงตำแหน่งในระดับ ๕ นั้น บางคนอาจจะได้รับเงินเดือนสูงกว่าคนที่ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งระดับ ๖ ถ้าเป็นอย่างที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอและสงวนไว้ คนที่ได้รับเงินเดือนในตำแหน่งระดับ ๕ เงินเดือน ๕,๘๑๐ บาท ก็อาจจะไปบวกอีก ๓๐๐ บาทก็เป็น ๖,๑๑๐ บาท แต่คนที่ได้รับเงินเดือนระดับ ๖ เงินเดือนขั้นต้น ๔,๐๘๕ บาท ก็จะไม่ได้รับเพิ่มขึ้น กระผมคิดว่าอันนี้ก็ไม่ใช่ธรรมเนียมซึ่งจะรับไม่ได้ อีกประการหนึ่ง ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติได้กล่าวถึงเรื่องฐานะเงินคงคลังขณะนี้ว่า เรามีเงินสิ้นคลัง อันนี้ก็จริงอยู่ ถ้าหากเราดูแต่เฉพาะเพียงเงินสดหรือเงินคงคลังที่ฝากธนาคารแห่งประเทศไทย ที่เงินคงคลังที่ฝากธนาคารแห่งประเทศไทย รวมทั้งเงินที่ทางกระทรวงการคลังได้รับฝากจากส่วนราชการต่าง ๆ คือเป็นเงินที่มีภาระผูกพันไว้แล้วด้วย คือดูแต่เฉพาะเงินสดอย่างเดียว ก็อาจจะไม่เพียงพอ ต้องดูทั้งสองข้าง ทั้งเงินสดและภาระผูกพันว่า เงินที่เรามีอยู่นั้นมีข้อผูกพันจะต้องใช้จ่ายอะไรแล้วเพียงใดแค่นั้น กระผมคิดว่าฐานะเงินคงคลังขณะนี้เมื่อพิจารณากับข้อผูกพันที่มีอยู่แล้ว ไม่มากมายดังที่เข้าใจกันเลย และถ้าหากว่าเราจะเอาเงินคงคลังเดี๋ยวนี้ที่มีอยู่ ๒ พันล้านบาทมาปรับปรุงอัตราเงินเดือนข้าราชการในปัจจุบันนี้ ปีต่อ ๆ ไป ๒ พันล้านบาทจะโตขึ้นในตัว คือไปลดในปีต่อ ๆ ไปไม่ได้ เพราะว่าเมื่อได้ปรับแล้วก็ปีต่อ ๆ ไปอีกเดือนที่จะต้องจ่ายในปีต่อไป ก็จะเป็นภาระเกี่ยวกับการหารายได้เพิ่มขึ้นในปีต่อ ๆ ไปอีกเป็นการผูกภาระให้แก่รัฐบาลต่อไปอีก เพราะฉะนั้นในขั้นนี้กระผมมีความเห็นด้วยกับท่านกรรมาธิการ และถ้าหากว่ามีความจำเป็นเรื่องค่าครองชีพ จะต้องปรับให้แก่ข้าราชการอย่างไร ในบทบัญญัติของกฎหมายนี้ก็เปิดโอกาสให้ทางรัฐบาลได้กระทำได้อยู่แล้ว กระผมจึงใคร่ขออภิปรายสนับสนุนท่านคณะกรรมาธิการ ขอขอบคุณครับ

นายสุต แสงวิเชียร : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นว่าการเพิ่มเงินเดือนนี้เป็นของจำเป็น แต่น่าจะพิจารณาว่าอัตราครองชีพที่เหมาะสมที่สุดนี้มันควรจะเป็นเท่าไร เมื่อเช่นนั้นแล้วในระดับต่าง ๆ ที่ตั้งขึ้นมานั้น ควรจะตัดอัตราขั้นต่ำลงไปแล้วก็พิจารณาให้เหลือแต่เพียงว่าอัตราที่สมควรกับค่าครองชีพของคนที่จะตั้งต้นในการที่เข้ามารับราชการนั้นควรเป็นเท่าไร แต่การที่จะเพิ่มถึง ๕ ระดับนั้น กระผมไม่เห็นด้วย กระผมอยากจะให้ท่านผู้มีความรู้ในเรื่องการคลัง การเศรษฐกิจ พิจารณาว่าเวลานี้ครอบครัวที่เหมาะสมควรจะ ได้รับเงินเดือนเท่าไรแล้วก็ตัดหรือตั้งต้นจากระดับนั้น ขอขอบคุณครับ

LIRT

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เมื่อไม่มีท่านสมาชิกอภิปรายต่อไป ถือว่าการอภิปรายเป็นอันยุติ ผมขอประธานมติในเรื่องที่เกี่ยวกับบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือน ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับคำแปรญัตติของคุณกระจ่าง ชรรมิโชติ และคุณสุรินทร์ มาศดิตถ์ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดเห็นควรคงไว้ตามร่างเดิม ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๗๔ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติเกี่ยวกับบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการพลเรือนตามร่างของคณะกรรมการ

นายประวิณ ณ นคร (กรรมการ) : ท่านประธานที่เคารพ เนื่องจากว่าทางสภานี้ได้ลงมติให้แก่มาตรา ๘๓ ข้อความที่ว่า “ให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยาน” กรรมการจึงขอแก้มาตรา ๘๔ ให้สอดคล้องตรงกันด้วยคือความในมาตรา ๘๔ บรรทัดที่ ๖ ที่ว่า “จะต้องแจ้งชื่อกกล่าวหาและสรุปพยานหลักฐานที่สนับสนุนชื่อกกล่าวหาเท่าที่มีให้ผู้ถูกกล่าวหาทราบ โดยไม่ระบุชื่อพยาน” นั้น ขอเติมว่า “โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยาน” ขอบคุณครับ

นายถาวร ชะนะภัย : ท่านประธานครับ กระผมมีความรู้สึกที่ท่านกรรมการอ่านคำแปรญัตติที่ท่านสมาชิกผู้หนึ่งไม่ครบตลอดครับ มีคำว่า “ก็ได้” อยู่ตัวหนึ่งด้วยครับ ใช่ไหมครับ

นายประวิณ ณ นคร (กรรมการ) : ครับ มีคำว่า “ก็ได้” ตัวหนึ่งครับ “โดยจะระบุหรือไม่ระบุชื่อพยานก็ได้” ครับ ขอบพระคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประธานมติ ท่านผู้ใดเห็นด้วยตามที่ท่านกรรมการขอแก้ไข ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้แก้ไขข้อความในมาตรา ๕๔ ตามที่ท่านกรรมาธิการเสนอ เป็นอันว่าจบการพิจารณาในวาระที่ ๒ แล้ว ต่อไปนี้เป็นการพิจารณาในวาระที่ ๓ ผมจะขอประธานมติต่อที่ประชุมนี้ว่า ร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. .... ฉบับนี้ สมควรจะให้ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้หรือไม่ ท่านผู้ใดเห็นว่า สมควรที่จะประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๑๐๐ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วย ขอได้โปรดยกมือขึ้น
(มีสมาชิกยกมือ ๒ คน)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ลงมติให้นำร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. .... ซึ่งคุณใหญ่ ศวิตชาติ และคุณอมร จันทรสุมบูรณ์ เป็นผู้เสนอ ประกาศใช้เป็นกฎหมายได้ มีข้อสังเกตของท่านกรรมาธิการ ขอเชิญท่านกรรมาธิการแถลง

นายใหญ่ ศวิตชาติ (ประธานคณะกรรมาธิการ) : กรรมาธิการขอเรียนว่า บรรทัดจวนสุดท้ายที่ขอให้ข้อสังเกตสองปีนั้น สภาขอสี่ปี ขอแก้ข้อสังเกตไว้ด้วยว่าเป็นสี่ปี แทนที่จะเป็นสองปีตามร่างข้อ ๗ บรรทัดสุดท้าย

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานที่เคารพ ผมถือว่าข้อสังเกตของคณะกรรมาธิการชุดนี้เป็นข้อสังเกตที่มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง และโดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อสังเกตข้อที่ ๕ ที่ได้ระบุไว้ว่า รัฐบาลควรดำเนินการแก้ไขกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการโดยให้ข้าราชการทุกประเภทออกจากราชการเมื่ออายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และห้ามมิให้มีการต่ออายุราชการให้แก่ข้าราชการที่ครบเกษียณอายุประกอบกับว่ารัฐบาลยังไม่ได้เสนอพระราชบัญญัติบำเหน็จ

LIART

บ้านนาญขึ้นมา กระผมเองเป็นผู้เสนอพระราชบัญญัติบ้านนาญขึ้นมา แล้วก็ได้ออกเสนอ
 ญัตติต่อท่านประธานไว้แล้วจากอาทิตย์ที่แล้ว ว่าขอให้มีการพิจารณาร่างพระราชบัญญัติ
 บ้านนาญขึ้นมาพิจารณาต่อจากร่างพระราชบัญญัติข้าราชการพลเรือนและข้าราชการ
 การเมือง เพราะฉะนั้นสำหรับข้อที่กระผมเสนอนั้นก็คือห้ามมิให้มีการต่ออายุราชการให้แก่
 ข้าราชการที่ครบเกษียณอายุแล้ว เพราะฉะนั้นถ้าสภาแห่งนี้ได้คิดว่า ข้อสังเกตของคณะ
 กรรมการมีความหมายต่อประเทศชาติจริงแล้ว และในเวลาเดียวกันข้อสังเกตนี้เป็นบท
 บัญญัติอันจะเป็นแม่บทที่จะครอบคลุมกฎหมายข้าราชการทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการ
 การเมือง ข้าราชการนิติบัญญัติ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการทหาร ข้าราชการตุลาการหรือ
 ข้าราชการอื่นใดก็ตาม กระผมขอฝากไว้เพื่อประกอบการพิจารณาในการเสนอร่างพระราชบัญญัติ
 ของกระผมในอนาคตต่อไป ขอขอบคุณ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวง
 ยุติธรรมชี้แจงครับ

นายสมภพ โทตระกูล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ผมขอ
 อนุญาตท่านประธานสักเล็กน้อย ที่กระผมจะพูดนี้เพื่อประกอบเป็นข้อสังเกตที่อยากจะ
 กราบเรียนท่านสมาชิกได้ทราบถึงเรื่องการปฏิบัติงานระบบกรมการบางประการ โดยเฉพาะ
 กระผมเองเป็นกรมการคนหนึ่งของกรมการชุดนี้ คือปรากฏว่ากระผมได้แปรญัตติ
 ในฐานะกรมการว่า องค์ประกอบ ก.พ. นั้นในขณะนี้ได้มีการแก้ไขให้มีข้าราชการ และได้
 วางคุณสมบัติลักษณะต้องห้ามกรมการ ก.พ. ไว้หลายประการด้วยกัน เมื่อองค์ประกอบ
 ของ ก.พ. นี้ได้เปลี่ยนแปลงไปอย่างมากเช่นนี้ ก็ควรที่จะได้มีระยะเวลาให้มีการเปลี่ยนแปลง
 แต่งตั้งโดยเร็ว ทางกรมการบางท่านเห็นว่าควรจะให้กรมการ ก.พ. นั้นอยู่ต่อไปจนครบ
 ๒ ปี แต่ผมเห็นว่าเมื่อเราได้สร้างหลักการที่ดีแล้วควรจะได้รับเปลี่ยนแปลงโดยเร็วภายใน
 ๓ เดือนหรือ ๔ เดือน เพราะเหตุว่าเพื่อเป็นการต้อนรับหลักการที่เราได้ทำมาแล้ว ปรากฏ
 ในการประชุมนั่นเอง กรมการเห็นพ้องด้วยกับกระผม แต่ต่อมาได้ไปเปลี่ยนใหม่คงไว้
 ตามร่างเดิม ๒ ปี กระผมโดยความเชื่อเกียรติของกรมการนั้นว่า เมื่อได้เห็นพ้องด้วย
 กันแล้ว ก็ควรที่จะแก้ตามนั้น แต่ปรากฏว่าไม่ได้แก้และกระผมเองโดยเชื่อว่าควรจะเป็น

LIRT

เช่นนั้น แต่เมื่อมาเปลี่ยนแปลงมติที่ได้ตกลงกันไปเช่นนั้น กระผมก็รู้สึกเป็นที่น่าเสียดาย แล้วเผอิญमतานั้นก็ไม่อยู่ในบทเฉพาะกาล ไม่ได้แก้ไข กระผมก็ไม่อยากจะทักท้วงอะไร แต่อยากจะเรียนให้ท่านสมาชิกได้ทราบว่า ในระบบกรรมวิธีการนั้น ในบางครั้งได้ตกลงอะไรไปแล้ว แต่ถ้าว่าเมื่อมีการแก้จากที่ตกลงไปแล้ว ควรจะได้แจ้งให้กรรมวิธีการเขาได้ทราบ ว่าเป็นอย่างไรเขาจะได้ขอสงวนได้ อันนี้กระผมกราบเรียนท่านสมาชิกได้ทราบเท่านี้ครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานมติครับ ท่านผู้ใดเห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการในเรื่องร่างพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน ซึ่งมีด้วยกัน ๗ ข้อ ขอได้โปรดยกมือขึ้น

(มีสมาชิกยกมือ ๖๖ คน)

(นายเล็ก วานิชองกุล ได้ยื่นขึ้น)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เดียวครับ กำลังลงมติ มีอะไรรับคุณเล็กครับ ให้ลงมติเสร็จเสียก่อน ท่านผู้ใดไม่เห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการขอได้โปรดยกมือขึ้น

(ไม่มีสมาชิกยกมือ)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอเชิญคุณเล็กครับ

นายเล็ก วานิชองกุล : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมขออนุญาตกราบเรียนถามในประเด็นที่ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรมได้ตั้งการปฏิบัติงานของกรรมการ ซึ่งเป็นศักดิ์ศรีและระเบียบงานของสภาฯ ถ้าหากว่าจะปล่อยให้ข้อคิดเห็นข้อตั้งนั้นปล่อยไปเฉยๆ โดยไม่มีการตอบนั้น กระผมเห็นว่าจะไม่ชัดเจน กระผมเข้าใจว่าท่านกรรมการจะได้ชี้แจงในข้อนี้ครับผม

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผมขอประทานเกี่ยวกับการลงมติเสียก่อนครับ ท่านสมาชิกที่เห็นด้วยกับข้อสังเกตของท่านกรรมการมี ๖๖ ท่านครับ ท่านสมาชิกที่ไม่เห็นด้วยกับข้อสังเกตไม่มี เป็นอันว่าที่ประชุมนี้ได้ลงมติเห็นด้วยกับข้อสังเกตของคณะกรรมการ ท่านกรรมการมีอะไรแถลงไหมครับ ขอเชิญคุณประวีณ

LIRT

นายประวิณ ณ นคร (กรรมาธิการ): ท่านประธานที่เคารพ กระผมในฐานะเลขานุการของที่ประชุมกรรมาธิการไคร์ขอกราบเรียนข้อสังเกตของท่านกรรมาธิการ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม กระผมจำได้ว่าในวันนั้นได้มีการประชุมกรรมาธิการจนเลิกแล้ว คือว่ากรรมาธิการเหลือไม่ครบองค์ประชุม ก็ได้มีการพูดถึงเรื่องนี้ขึ้นซึ่งยังไม่เป็นมติ กระผมก็ขอจดไว้แล้วก็จดไว้ว่าเป็นข้อเสนอของท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม แล้วก็เมื่อกรรมาธิการมาประชุมในวันถัดมาเมื่อมีการครบองค์ประชุม กระผมก็นำเรื่องนี้มาเสนอให้ที่ประชุม กรรมาธิการส่วนใหญ่เห็นว่าควรจะคงไว้อย่างเดิมไม่ควรจะแก้ไข เพราะฉะนั้นจึงมิได้แก้ไข เพราะมติของที่ประชุมจริง ๆ ที่ครบองค์ประชุมในวันหลังนั้นจะบอกไม่ให้แก้ไข ขอกราบเรียนดังนี้

นายสมภพ โทตระกิตย์ (กรรมาธิการ): กระผมก็ขอแต่เพียงตั้งไว้ชนิดเดียวว่า ในฐานะที่ขณะนั้นอยู่ ขาดไปคนสองคนเท่านั้น โดยมารยาทกระผมคิดว่าควรจะโต้แย้งให้กระผมได้ทราบ ว่าที่ประชุมได้ยอมรับในขณะนั้นแล้ว แล้วมีการเปลี่ยนแปลงใหม่นั้น ก็น่าจะโต้แย้งให้ผมได้ทราบ เพราะกระผมจะได้เสนอในรายงานว่า กระผมขอสงวน

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ: โดยที่เวลานี้ก็ ๑๘.๓๐ นาฬิกาแล้ว กระผมยังได้รับญัตติด่วนจากคุณหญิงสุภาพ วิเศษสุรการ ซึ่งท่านสมาชิกรับรองถูกต้องครบถ้วนตามข้อบังคับว่า ขอให้ร่างพระราชบัญญัติปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรม ซึ่งคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอเป็นเรื่องสุดท้ายของวันนี้ก่อนที่จะเลิกประชุม ขอให้พิจารณา ขอเชิญคุณหญิงสุภาพ ครับ

คุณหญิงสุภาพ วิเศษสุรการ: ท่านประธานที่เคารพ การที่ดิฉันเสนอขอเปลี่ยนแปลงระเบียบวาระเป็นญัตติด่วนนั้น ก็โดยที่พิจารณาเห็นว่าเรื่องการปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมมีความสำคัญต่อชาวนาชาวไร่หลายล้านคนที่กำลังรอคอยอยู่ด้วยความหวังและรอคอยอยู่อย่างน่าสงสาร แต่เมื่อเป็นไปไม่ได้แล้วที่จะนำเข้าพิจารณาในวันนี้ เพราะเวลาไม่อำนวยให้ดิฉันจึงขอก่อนญัตตินั้นและในโอกาสเดียวกันนี้ดิฉันไคร์ขอกราบเรียนฝากต่อท่านประธานสภาว่า ได้โปรดวินิจฉัยนำเรื่องปฏิรูปที่ดินเพื่อเกษตรกรรมเข้าพิจารณาในสัปดาห์หน้า โดยด่วนที่สุดที่ท่านจะกรุณาได้

LIART

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ขอให้ท่านเสนอญัตตินี้มาครับ เพราะว่าท่าน
ถอนไปแล้ว ถ้าจะให้ผมวินิจฉัยก็ต้องขอให้ที่ประชุมลงมติอีกทีหนึ่ง ขอให้กรุณาเสนอเป็น
ญัตติขึ้นมาใหม่ ท่านรัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรมจะมีอะไรแถลงอีกไหมครับ เชิญครับ

นายสมภพ ไทตระกูล (รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงยุติธรรม) : ท่านประธาน
ที่เคารพ เกี่ยวกับเรื่องการขอเสนอให้มีการนำระเบียบวาระบางระเบียบวาระมาพิจารณาก่อน
ตามที่ท่านสมาชิกผู้มีเกียรติเสนอนั้น ทางรัฐบาลเองก็อยากจะใคร่ขอประธานเสนอต่อท่าน
ประธานสภาและท่านสมาชิกผู้มีเกียรติ โดยยังมีระเบียบวาระอีกเรื่องหนึ่งที่มีความสำคัญ
และเกี่ยวกับเสรีภาพของบุคคลเป็นจำนวนมาก คือระเบียบวาระว่าด้วยการแก้ไขประมวล
กฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา ซึ่งในระเบียบวาระนั้นมีสาระสำคัญก็คือให้มีการตราพระราช
กฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษได้ ถ้าหากว่าไม่ได้แก้พระราชบัญญัติประมวลกฎหมายวิธี
พิจารณาความอาญาแล้ว ก็ไม่สามารถที่จะตราพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษให้แก่
นักโทษได้ เหตุนี้เองรัฐบาลจึงใคร่ขอความกรุณาต่อท่านประธานสภาและสมาชิกขอได้
โปรดพิจารณาว่าจะเป็นการสมควรหรือไม่ ถ้าหากจะได้พิจารณาแก้ไขประมวลวิธีพิจารณาความ
อาญาเพื่อที่จะให้อำนาจรัฐบาลตราพระราชกฤษฎีกาพระราชทานอภัยโทษให้แก่ักโทษได้
เพราะเหตุที่ว่าในการแก้ไขนี้ก็ยังมีเพียงมาตราเดียวเล็กน้อยเท่านั้น ก็จะได้ผลต่อพวกนักโทษ
ด้วย

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานที่เคารพ กระผมขออภัยที่ต้องรบกวน
เวลาสักเล็กน้อย คือเนื่องจากกฎหมายสำคัญๆ คั่งค้างมากเหลือเกิน และกระผมได้
ทราบมาว่าทางคณะรัฐมนตรีที่กำลังดำริจะเสนอญัตติแก้ไขร่างรัฐธรรมนูญด้วยล้วนแต่เป็น
เรื่องสำคัญซึ่งจะต้องรีบกระทำ เพราะว่าครรลองของการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญนั้นยาว
นานมาก เพราะฉะนั้นจะเป็นไปได้หรือไม่ครับที่สมาชิกจะกรุณาเสียสละเวลาพรุ่งนี้มาประชุม
เป็นกรณีพิเศษ แล้วก็มีกฎหมายใดที่เร่งด่วน เช่นกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาซึ่งจะ
เกี่ยวกับการนิรโทษกรรมนั้น ก็เร่งรีบพิจารณาเสียให้เสร็จในวันพรุ่งนี้ ไม่ทราบว่าจะมีทางทำ
ได้หรือไม่ครับ

LIRT

นายชนะ รุ่งแสง : ท่านประธานสภาที่เคารพ ด้วยความเคารพต่อท่านสมาชิกผู้เสนอ นั้น แต่จะอย่างไรก็ตาม พรุ่งนี้เป็นวันที่จะมีการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลทั่วราชอาณาจักร กระผมเข้าใจว่าเจ้าหน้าที่ที่ปฏิบัติงานอยู่ในกระทรวงมหาดไทยหรือเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบอยู่ต่อจังหวัดทั้งหลายก็ต้องไปปฏิบัติการในการนั้น และโดยเฉพาะอย่างยิ่งขณะนี้ถ้าจะเสนอขึ้นมาตอนนี้ แล้วการนัดแนะอะไรทั้งหลายก็คงจะมีการนัดแนะกันหมดแล้ว ไม่ใช่นัดไปเที่ยวไปตีกอล์ฟหรืออะไรทำนองนั้น แต่เป็นการนัดในการกิจที่สำคัญด้วยกันทั้งนั้น ถ้าจะเป็นไปได้จะเพิ่มวันประชุมในสัปดาห์หน้าหรืออะไรตามที่ดอกเตอร์ไพจิตรเสนอ กระผมไม่ขัดข้อง แต่ว่าสำหรับพรุ่งนี้แล้วน่าเป็นห่วงเรื่องการเลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลที่จะมีทั่วราชอาณาจักร ขอบพระคุณครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : สำหรับในวันพฤหัสบดีหน้าจะครบ ทางสภาจะได้จัดให้มีการพิจารณาร่างรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยแก้ไขเพิ่มเติมซึ่งคณะรัฐมนตรีเป็นผู้เสนอเป็นเรื่องด่วนในลำดับที่ ๓ เพราะฉะนั้นขอกราบเรียนเชิญท่านสมาชิกมาประชุมโดยพร้อมเพรียงกันในวันพฤหัสบดีหน้าด้วย

หม่อมราชวงศ์นิติวัธน์ เกษมศรี : ท่านประธานที่เคารพ ในเรื่องประชุมสภา ผมคิดว่าถ้าเมื่อท่านประธานสภาจะมีหนังสือนัดประชุมสมาชิกเป็นพิเศษ สมาชิกก็คงไม่ขัดข้องครับ นอกจากวันประชุมปกติ ๒ วันนี่แล้ว

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คือผมก็เห็นด้วยที่จะให้มีการประชุม แต่ที่นี้ก็แล้วแต่ที่ประชุมจะวินิจฉัย ผมไม่กล้าทำอะไรที่เป็นเผด็จการ คือต้องฟังเสียง เราในการปกครองระบอบประชาธิปไตยและในสมัยปัจจุบันก็เป็นกรุปพื้นฐานประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นผมจึงขอฟังความเห็นส่วนข้างมากของที่ประชุม

นายไพจิตร เอื้อทวีกุล : ท่านประธานที่เคารพ เมื่อได้ฟังถ้อยแถลงของท่านสมาชิกคือคุณชนะแล้ว กระผมก็เห็นใจ ถ้าอย่างนั้นจะเป็นไปได้หรือไม่ที่เราจะปรึกษากันแล้วก็ลงมติในวันนี้ว่าสัปดาห์หน้าขอเพิ่มวันประชุมเป็นกรณีพิเศษ เฉพาะวันพุธสัปดาห์หน้า

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : ผู้รับรองมีไหม

LIART

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

นายศักดิ์ สายบัว : ท่านประธานที่เคารพ กระผมเห็นด้วยที่จะเพิ่มวันประชุม แต่ผมขอความกรุณาอยากให้เป็นวันเสาร์ แทนที่จะเป็นวันพุธ วันพฤหัสบดี วันศุกร์ วันเสาร์ ท่านผู้ใดเห็นด้วยโปรดกรุณารับรองด้วย ขอขอบคุณครับ

(มีสมาชิกยื่นขึ้นรับรอง)

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : คุณศักดิ์ เสนอญัตติขอให้ประชุมในวันเสาร์นะ คุณไพจิตรเสนอให้เพิ่มเป็นวันพุธ

นายบรรหาร ศิลปอาชา : ท่านประธานที่เคารพ ก่อนที่จะลงมติใดๆ กระผมใคร่อยากขอให้ท่านประธานช่วยกรุณาสั่งเจ้าหน้าที่ให้นับสมาชิก จะครบองค์ประชุมหรือไม่ กระผมคิดว่าคงจะไม่ครบนะครับ

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เจ้าหน้าที่กรุณาช่วยนับจำนวนสมาชิกครับ

(เจ้าหน้าที่ได้นับจำนวนสมาชิกในที่ประชุมแล้วเสนอต่อประธานสภา)

นายกมล สมวิเชียร : ท่านประธานสภาที่เคารพ กระผมก็เห็นใจนะครับเราจะต้องทำงานหนัก ทั้งนี้กระผมไม่เข้าใจว่าบางทีก็มีคนพูดว่า ควรจะยุบสภานี้เสีย เพราะไม่มีความจำเป็นแล้วก็ยังมีอีกพวกหนึ่งบอกว่าต้องทำงานมากขึ้น และก็มีเรื่องด่วนเกี่ยวกับพิจารณารัฐธรรมนูญ ซึ่งกระผมเอง กระผมรู้สึกว้าวุ่นเต็มที่แล้วก็ยังมีความเป็นห่วงเรื่องของการมาประชุมของเพื่อนสมาชิกด้วย กระผมคิดว่าอย่างไร ๆ ก็เร่งไม่ทัน แล้วก็เรื่องรัฐธรรมนูญนั้น กระผมเองพึงรู้สึกว้าวุ่นใจเหมือนว่า ทำไม่ถึงจะเอาเข้ามาในตอนนี้อย่างไร ซึ่งมีเวลามากมายกายกอง ก็ไม่ทำ แล้วก็เพิ่งมาทำในตอนนี้อย่างไร กระผมไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง เพราะฉะนั้นกระผมอยากจะเสนอเป็นญัตติว่า ขอให้ยืดยุ่นตามเดิมครับ เพราะเร่งอย่างไรก็ไม่ทันแน่

ประธานสภานิติบัญญัติแห่งชาติ : เวลานี้เสนอใครก็เสนอไม่ได้ครับ เพราะเหตุว่าองค์ประชุมในเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกาที่ขาดไป มี ๘๖ ท่านเท่านั้นเอง เพราะฉะนั้นผมขอเลิกการประชุม

เลิกประชุมเวลา ๑๘.๓๐ นาฬิกา

LIRT

